

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Segon període

Sèrie P - Número 23
21 de juliol de 2011

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 14, segona reunió

SUMARI

Projecte de llei

d'agilitat i reestructuració administrativa (debat de totalitat) (tram. 200-00009/09) p. 3

Projecte de llei

de promoció de l'activitat econòmica (debat de totalitat) (tram. 200-00010/09) p. 17

Procediment

per a elegir el director o directora de l'Oficina Antifrau de Catalunya (tram. 284-00005/09) p. 33

Interpel·lació

al Govern sobre el futur de les polítiques socials (tram. 300-00068/09) p. 36

Interpel·lació

al Govern sobre el cànon de l'aigua i la situació de l'Agència Catalana de l'Aigua (tram. 300-00069/09) p. 42

Interpel·lació

al Govern sobre la posada en funcionament del corredor ferroviari mediterrani (tram. 300-00072/09) p. 48

Interpel·lació

al Govern sobre la gestió del Departament d'Empresa i Ocupació (tram. 300-00070/09) p. 53

Interpel·lació

al Govern sobre el futur de la inspecció de treball (tram. 300-00073/09) p. 58

Interpel·lació

al Govern sobre la política cultural (tram. 300-00071/09) p. 63

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el compliment dels acords de la Cimera per a la Reactivació Econòmica del 25 de març de 2011 (tram. 302-00052/09) p. 68

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 14.2

La sessió suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família, i d'Empresa i Ocupació.

La presidenta

Bon dia, senyores diputades, senyors diputats.

Projecte de llei

d'agilitat i reestructuració administrativa
(debat de totalitat) (tram. 200-00009/09)

Es reprèn la sessió amb el setè punt de l'ordre del dia, que és del debat de totalitat sobre el Projecte de llei d'agilitat i reestructuració administrativa. D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Govern de la Generalitat, l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern
(Joana Ortega i Alemany)

Bé. Bon dia, senyores, senyors diputats. Molt honorable presidenta del Parlament... Em torno a adreçar a aquesta cambra, en aquest cas, per presentar el text corresponent al Projecte de llei d'agilitat i reestructuració de l'Administració. Vostès saben que aquest projecte de llei, en el qual volem avançar, és un dels principals objectius d'aquesta legislatura i que principalment es manifesta amb la voluntat de fer més senzills els tràmits de l'Administració, així com el propòsit d'avançar en la reordenació i la racionalització del sector públic a Catalunya.

Nosaltres som conscients que aquests objectius no són pas senzills, però també som conscients que són indispensables, que són fonamentals per al progrés del país, i, tal com els deia ahir, com els avançava ahir en la presentació del Projecte de simplificació, hem de ser capaços d'oferir al ciutadà una administració més àgil, una administració més sostenible. I especialment en aquesta situació de crisi –i ahir en parlàvem– hem de donar prioritat a tot allò que comporti afavorir l'activitat econòmica, a tot allò que comporti fer possible l'obertura de nous negocis i promocionar un millor servei als ciutadans, a les famílies i a les empreses.

No ens podem permetre cap demora en la consecució d'aquests objectius, i en aquest sentit els vam avisar, i vostès en són plenament conscients, de la necessitat de tramitar aquest projecte amb tota diligència, amb rigor i pel tràmit d'urgència, perquè qualsevol retard, qualsevol dilació, qualsevol demora només repercutirà en

un mal servei al ciutadà, i això, com els deia ahir, no ens ho podem permetre.

En coherència amb el que vam expressar en el Pla de govern 2011-2014, ens cal una administració que reconegui i que respongui amb eficàcia a les necessitats de ciutadans i empreses i que no generi costos innecessaris o desproporcionats. No només hem de poder pagar la nostra Administració, sinó que, a més a més, aquesta ha de ser una eina útil per al progrés de Catalunya, i això la farà una administració encara més sostenible i reforçarà també la percepció que en tenen els ciutadans.

Per tant, aquesta llei, com els avançava ahir, també dóna resposta als objectius expressats i, alhora, aborda diverses mesures destinades a la racionalització de les estructures i a l'estalvi dels costos.

Entrant ja en el contingut de la llei, constatem l'existència de diverses normes sobre supressions d'organismes i entitats, com ara el Laboratori General d'Assaigs i Investigacions, l'Institut d'Investigació Aplicada de l'Automòbil o l'Agència Catalana de l'Esport.

Aquesta supressió de la part pública del laboratori i de l'Institut no suposa, no suposa en cap cas perdre el control de l'ens. La Generalitat continuarà participant-hi, però aprimant part de la seva gestió amb la participació d'empreses de capital privat.

A més, també es disposa la supressió de l'Agència Catalana de l'Esport i es preveu la futura dissolució de les societats Viatges de Muntanya, SA, i Remodelacions Urbanes, SA, i l'assumpció de les seves funcions per part de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya i l'Institut Català del Sòl, respectivament.

Aquesta simplificació suposarà evitar altre cop duplicitats que actualment es donen en funcions de les empreses públiques, amb un evident estalvi econòmic i, a més a més, facilitant així molt més i fent molt més entenedor per als ciutadans i usuaris d'aquests serveis..., a l'hora de saber a quin organisme s'han d'adreçar per tal de realitzar una consulta.

Finalment, també en aquest projecte de llei s'observen reduccions significatives del nombre de membres d'altres òrgans de govern de determinades entitats, com és el Memorial Democràtic, l'Institut Català per la Pau i el mateix Consell Assessor Internacional de l'Institut Català per la Pau, per exemple, que passa de catorze a nou membres. La llei també redueix òrgans de govern d'altres entitats, com ara, a títol d'exemple, el Conca, que passa d'onze a cinc membres. Per tant, agilitat, per tant, aprimament.

Per últim, la llei que avui presentem modifica també la Llei de política industrial, i això vol dir que suprimeix –suprimeix– organismes duplicats, com ara l'Agència de Participacions Industrials i el Consell de Política Industrial, i dota de perfil propi ACCIÓ.

La Llei de política industrial ha tingut un caràcter marcadament intervencionista els darrers anys, i actualment ha quedat superat per la normativa europea i els models actuals. No es tracta de no tenir política industrial; es tracta que aquesta no sigui excessivament intervencionista.

En concret, s'ha suprimit l'Agència de Participacions Industrials, i la raó d'aquesta supressió es basa en motius de simplificació, perquè així evitem, com els deia abans, també en aquest cas, la duplictat de les funcions que actualment ja duu a terme Avançsa.

S'ha creat també l'agència de competitivitat per l'empresa ACCIÓ, perquè sigui aquesta l'agència bàsica de suport a l'empresa catalana del Govern de la Generalitat, amb un àmbit d'actuació transversal.

Així mateix, i fruit també de la voluntat de simplificació del Govern de la Generalitat, s'ha suprimit el Consell de Política Industrial. Cal recordar que amb la unió de les conselleries d'Ocupació i d'Empresa no té cap sentit l'existència dels dos antics consells de representació, i per això amb el Consell de Relacions Laborals, on són representats tots els agents, ja n'hi ha prou.

D'altra banda, la Direcció General d'Indústria i l'agència ACCIÓ deixen d'actuar de manera separada i passen a fer-ho sobre criteris de coordinació que fins ara no existien. Per tant, coordinació i evitar duplicitats són dos altres objectius de la llei.

En conjunt, les mesures contingudes en la llei comporten, com els deia, una simplificació i un aprimament real de l'Administració, i també del sector públic. Però també aporten racionalitat a les estructures de direcció i millora dels mecanismes de gestió. I això entra en tranca, com els deia, clarament amb els objectius traçats en el Pla de govern 2011-2014.

Però és cert que tot aquest debat cal fer-lo des del consens i des del màxim acord possible amb totes les forces parlamentàries, i aquesta és la voluntat del Govern. Perquè tots plegats tenim el deure de treballar conjuntament, de sumar esforços, i no pas de dividir esperances. Si entre tots no fóssim capaços d'aconseguir unes lleis útils i eficaces, segurament estaríem defraudant els ciutadans i no complint amb les nostres responsabilitats.

Per tant, vull tornar a agrair l'actitud dels grups parlamentaris de l'oposició, els quals, doncs, no presentant una esmena a la totalitat, han deixat que aquests projectes de llei tiressin endavant, respectant, com és lògic, aquells que l'han tramitat i que, per tant, creuen que aquesta és la seva mostra o la seva aportació a la política del país. Volia deixar constància, perquè no en quedés cap mena de dubte, que aquí ningú dona carnets de bons ni dolents; cadascú actua d'acord amb la seva ideologia i amb la seva manera de pensar.

Deixin-me, sí, però, que manifesti la sorpresa d'algunes intervencions que ahir es van fer en aquesta tribuna, magnificant, jo crec, les seves aportacions, però, en tot cas, el Govern no té cap problema, perquè el que en cap cas vol és cap protagonisme. Som conscients que aquestes són unes lleis en què hem de buscar les màximes voluntats, i és en aquest sentit que hi treballarem. Però, sobretot, el que sí que voldria és que no distraiguessin la seva atenció i no veiessin aquí cap afany ni de revengisme ni que s'obsessionin que aquest Govern vol acabar i vol tancar una etapa, una obra de govern del tripartit.

Aquest Govern té una obsessió, i vostès ho saben clarament, perquè ho hem dit per activa i per passiva, i aquesta obsessió és sumar per reactivar l'economia del país i, per tant, buscar els instruments que millor ho poden fer. Poques normes, ben fetes i, sobretot, fàcils de complir, aplicables: aquesta és la voluntat del Govern.

I amb aquesta llei, i també amb les que varem tramitar ahir i amb la que ho farem posteriorment, proposem a aquest Parlament també..., donem compliment al que disposa l'Estatut d'autonomia, que ens mana afavorir el desenvolupament de l'activitat empresarial i de l'esperit emprenedor, tenint en compte la responsabilitat social de l'empresa, tenint en compte la lliure iniciativa i les condicions de la competència i protegint, protegint especialment l'economia productiva, l'activitat dels emprenedors, dels autònoms i de les petites i mitjanes empreses, que són i han estat el motor d'aquest país.

I aquest projecte de llei també ens permetrà abordar una primera fase de la reestructuració de l'Administració de la Generalitat de Catalunya i del seu sector públic. Vostès saben que no és fàcil, però ho hem de fer. Tots sabem que estem en una situació econòmica complicada i que hem de ser capaços de fer més coses amb menys recursos. I des del Govern estem convençuts que podem fer més àgil i més competitiva la nostra Administració, però no hem d'oblidar altres factors que incideixen directament en aquest debat.

D'entrada, l'eficàcia de l'Administració no és només un recurs per lluitar contra la crisi, sinó que també és un exponent de la nostra capacitat d'autogovern. Perquè és cert que quan nosaltres reivindicuem més autogovern ho fem, primer, per convenciment polític, però també conscients que allò que ens pertoca per història i per dret..., però també perquè és una manera de demostrar que nosaltres mateixos podem fer les coses millor que no pas les farien uns altres. I, si no fos així, si no poguéssim fer les coses millor per nosaltres mateixos, no seria comprensible també aquesta aspiració nostra d'assolir la màxima plenitud competencial. Per això, si a Catalunya aconseguim una administració catalana eficaç, àgil i senzilla, augmentarem també el prestigi del nostre autogovern i la legitimitat de les nostres reivindicacions.

Una altra reflexió addicional, però no pas menys important: la consideració i el respecte que pugui merèixer la nostra Administració també repercutiran en la valoració que els ciutadans en puguin sentir respecte a les seves institucions i els seus polítics; i també, i molt important, de la valoració que en puguin sentir respecte de les persones que treballen en el si de l'Administració pública. Si volem reivindicar la imatge i el prestigi dels professionals que treballen a l'Administració, si volem reivindicar i defensar el prestigi del funcionari, hem de ser capaços d'organitzar normes senzilles, útils i, sobretot, per damunt de tot, fer que els servidors públics s'hi impliquin. El ciutadà no pot entendre l'Administració com un monstre contra el qual ha de lluitar i el qual li posa traves constantment, sinó que ha de trobar en l'Administració un aliat que, defensant per damunt de tot els interessos públics, també sàpiga ser al cantó del ciutadà per ajudar-lo en tot allò que necessita i repercuteixi en l'interès general.

Estem convençuts que podem portar tot això a bon port. No és la primera vegada, a més a més, que a Catalunya hem d'avançar sense gaires recursos disponibles o amb uns contextos gens desfavorables, però som capaços de fer-ho, ho hem demostrat en el passat i ho farem en el futur.

Per això els vull tornar a demanar l'esforç i la col·laboració a tots els grups parlamentaris. Ara, hem de poder servir tots, des de les nostres diferents posicions polítiques, el país amb generositat i allunyar-nos dels interessos partidistes. Els demano que siguin diligents i generosos, però, alhora, que siguem també exigents amb la llei que avui presentem i que ens dotem d'aquestes eines per avançar cap a un model administratiu propi, de prestigi i de qualitat.

Per tant, per acabar i a mode de resum, aquestes lleis que hem presentat i aquesta que en particular presentem avui, l'objectiu que tenen és simplificar, agilitzar, desburocratitzar, reordenar i racionalitzar l'Administració. En definitiva, com deia ahir un parlamentari, crear una nova cultura de l'Administració a Catalunya.

I els torno a dir que ni s'equivoquin ni s'obsessionin pensant que aquí tenim com a objectiu carregar-nos l'obra de govern del tripartit, no. Els ho torno a dir, perquè no en quedi cap mena de dubte: modifiquem normes obsoletes, innecessàries; evitem duplicitats, traves innecessàries; reduïm estructures que han proliferat –això sí que és veritat– exageradament els darrers set anys.

I una altra cosa, perquè no fem un abús de la demagògia. Mirin, no eradiquem cap mecanisme de participació, no n'eradiquem cap. El que fem és racionalitzar-los, els racionalitzem. I vostès no vegin la participació únicament lligada a la dimensió dels seus òrgans, sinó a la consecució dels seus objectius. No es pensin que, perquè hi hagin més persones, doncs, aquesta participació serà molt més àmplia. No, no s'equivoquin –no s'equivoquin.

Vostès diuen..., ahir el Grup d'Iniciativa ho posava a sobre la taula..., i deien: «Escolti, vostès volen desdibuixar el model de país, un model de país en el qual vostès no s'hi reconeixien.» Nosaltres darrerament tampoc ens hi reconeixíem, en aquest model de país: un model de país excessivament intervencionista i paternalista que ha ofegat el país els darrers anys. I potser tampoc el país s'hi reconeixia. Per tant, escolti'm, dintre d'una premissa, que també vull deixar molt clara, que aquí no venim a donar lliçons a ningú, ans al contrari; per tant, no hi vegin aquí cap veritat absoluta, perquè ningú està en possessió de la veritat, ni jo, ni vostès, ni cap membre; la veritat, com deia Espriu, és un mirall trencat, del qual tothom tenim un petit trosset.

Aquí el que venim a presentar avui són tres projectes de llei amb els quals el Govern pren mesures valentes però necessàries, mesures que van en la línia de menys burocratització, de menys intervencionisme, per fer una administració més competitiva al servei de les persones, al servei de l'activitat econòmica, al servei de les famílies; unes lleis *socials*, i els ho dic en majúscules, unes lleis *socials*, que volen aportar sobretot un gra de sorra per a la creació d'ocupació, i saben

vostès que aquesta és la millor política social, la creació de llocs de treball.

Per això, i per acabar, és molt necessari per tirar endavant aquesta Llei d'agilitat i reestructuració administrativa el compromís i la complicitat també dels treballadors de la Generalitat, als qual també vull adreçar un missatge de reconeixement i d'agraïment, perquè sense ells i la seva dedicació i competència aquestes reformes no tirarien endavant. Però també els vull demanar un esforç per fer, entre tots, com els deia, una administració més competitiva. Vostès saben que, perquè un país sigui més competitiu, és indispensable que la seva Administració sigui també més competitiva.

Moltes gràcies per la seva atenció, senyores, senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable vicepresidenta. A continuació, té la paraula per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jordi Miralles.

Jordi Miralles i Conte

Bé. Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, consellers, diputades i diputats, no venim a donar lliçons a ningú; venim a parlar de models diferents, de coses que no compartim, de les nostres raons, dels nostres arguments i, sobretot, de les nostres propostes. I és per això que hem presentat una esmena a la totalitat d'aquesta llei, sigui una o, ara, tres, i en aquest aspecte, el relatiu a l'agilitat i a la reestructuració administrativa.

Vostès presenten modificacions que res tenen a veure amb la simplificació, l'agilitat administrativa i la reactivació econòmica. A més, per nosaltres, com vam expressar ahir, la llei òmnibus és part d'un tot. Ho deia també la diputada socialista Bonet, deia: «Les retallades retallen, l'òmnibus fa reformes; és a dir, converteix les retallades en estructurals.» Per això nosaltres presentem, per coherència, aquesta esmena a la totalitat a una alternativa, a la seva alternativa, de simplificació.

Si, ahir, amb la Llei de pressupostos i la d'acompanyament, s'empitjoraran, com s'han aprovat, les condicions de vida dels catalans i les catalanes i es retallaran drets, ahir i avui, amb la llei òmnibus, es pretén retallar la democràcia. És a dir, el Govern Mas pretén i avança amb un canvi de model social i de drets, que hem construït en les darreres dècades, i aquest era, senyora Ortega, el seu programa ocult. La ciutadania és conscient cada dia més que les retallades són negatives per a la vida de les persones i que es donen passes enrere en la igualtat d'oportunitats i en l'autonomia de les persones. Però la causa, la causa de fons, és el canvi de model social i de drets, com queda palès en la llei «de l'abús».

Això seu, senyora Ortega, no és una simplificació, és una involució; una involució sustentada en quatre pilars: retallada de despeses que afecten especialment

els serveis públics, renunciar a increment dels ingressos, les privatitzacions i la llei òmnibus. Aquests són els quatre pilars convergents i d'Unió del desmuntatge del model social i de drets; una situació en què, si no la revertim des de la societat i la política, com estem pretenent fer, els nostres fills i els nostres néts viuran pitjor que nosaltres i amb menys drets, i això és molt greu.

Artur Mas, amb la llei de l'òmnibus, vol passar el ribot a la participació ciutadana, als controls públics, a les garanties democràtiques, que suposaran, sí, un retrocés en la democràcia, i obrir noves portes normatives a la mercantilització i a les privatitzacions. I aquesta, segona òmnibus, n'és un clar exemple.

Ahir el diputat Joan Boada mostrava, al presentar la nostra opinió i esmenes als pressupostos, les retallades socials del seu Govern, i deia que el model socioeconòmic neoliberal que volen imposar des del Govern portarà noves desigualtats i la destrucció de l'estat del benestar. I dèiem nosaltres, des de les esmenes, que alhora presentàvem alternatives a unes retallades brutals. I vostès –i vostès– han menystingut aquestes alternatives.

Ahir també el diputat Salvador Milà, en presentar el text alternatiu a la seva proposta òmnibus, deia que nosaltres sí que estem per la simplificació administrativa, però no així; que tenim un model diferent, un model diferent pensant en les persones, en l'Administració i en el país, en tothom, no només en els amics i en els negocis.

Així de clar ho diem l'esquerra aquí, al Parlament. Ho estan dient també, senyora Ortega, dotzenes d'entitats i associacions que han presentat alegacions, amb les quals ens hem reunit i els agraïm les seves aportacions. Ho diuen, cada dia més, milers de ciutadans i ciutadanes que es manifesten i diuen «prou», ahir pel centre de Barcelona i abans d'ahir presentant un manifest, just aquí davant, més de dues-centes entitats.

Poden tenir la pell molt dura vers Iniciativa per Catalunya Verds i Esquerra Unida i Alternativa, poden respondre com ho va fer ahir l'Artur Mas al nostre president de grup, Joan Herrera, però siguin més sensibles amb les persones que pateixen i amb les persones i moviments i organitzacions socials, sindicals i veïnals que protesten, però que proposen, i proposen alternatives justes i de sentit comú.

És per això que vull concretar els quatre motius que sustenten l'esmena a la totalitat d'aquest projecte de llei. El primer obre portes a la privatització i a la mercantilització. Segon, elimina la codecisió, limita la participació social i redueix el pluralisme, és a dir, es perd qualitat democràtica. Tercer, trenquen el consens social i polític. I quart, han fet un nyap normatiu, un despropòsit legislatiu. Sobre aquests quatre punts presentaré alguns exemples.

Començo pel nyap normatiu. Li volia preguntar, els voldria preguntar si han llegit bé el dictamen del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya. Les han llegit? Són demolidores –demolidores! Les observacions del dictamen haurien de posar la cara vermella

a aquest Govern..., i, per tant, retirar-lo, aquest projecte de llei. De les tretze observacions, en deu els diuen que així no, que ho han fet molt malament. El CTESC lamenta que el Govern li hagi sol·licitat l'emissió del dictamen sobre apartats i no sobre el conjunt de la norma. El CTESC li diu al Govern que sol·licita el dictamen de les modificacions de llei d'una part i no del conjunt dels avantprojectes que ells ja havien dictaminat. Dictaminen sobre un avantprojecte en tràmit de publicació i no han pogut conèixer el conjunt de les alegacions que després el Govern ha considerat. Els diuen que haurien d'haver fixat un termini més ampli. Diu que considera que hi ha àmbits normatius que experimenten una modificació substancial que haurien hagut de ser objecte de tramitació individualitzada. Els diuen que la norma modificada que han rebut és incompleta, que té coses repetitives, que hi ha una ordenació deficient, que hi han incongruències. No ho diu Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, ho diu el Consell de Treball, Econòmic i Social per unanimitat –per unanimitat.

Els diu que la seva tècnica jurídica no és útil per a aquesta projecte, diuen que han utilitzat un llenguatge..., que no han sigut curosos amb el llenguatge no sexista. I sobretot, la desena i la tretzena recomanacions: el Consell de Treball considera negativa la manca de transparència i la desconsideració cap als àmbits de participació institucional; les mesures incloses en l'avantprojecte no s'han comentat ni debatut en cap àmbit de participació institucional –institucional. Pels fets els coneixereu, senyora Ortega, no per bons i dolents –li sona?–; pels fets els coneixereu.

I la tretzena. El Consell de Treball veu amb preocupació una sèrie d'organismes que se'ls limita i en alguns casos suprimeix –ho diu el Consell de Treball– la participació institucional que correspon a agents socials per a la defensa i promoció d'interessos econòmics i socials que els són propis. Què ha de dir, vicepresident? Què ha de dir el Govern? Quin despropòsit!

Per això, per rigor –vostè ens demanava rigor ara–, per rigor, presentem aquesta esmena a la totalitat a un nyap normatiu.

Segon, obre portes a la privatització i a la mercantilització. Em referiré a dos aspectes: a salut i a cultura. En salut, es redueixen els mecanismes de participació –això sí–, però s'incorporen les corporacions professionals, els amics –els amics. Això és el que fan. L'article 15..., l'article 15... (*Remor de veus.*) Els amics del conseller, en el que tenia ell interessos abans de ser conseller; així de clar. L'article 15, que parla sobre els béns i els drets dels consorcis, incorpora –obro cometes– «sens perjudici que el seu ús, dels béns i dels drets dels consorcis, s'encomani, i la gestió, a un tercer». Això, com es diu, president? Vicepresident, com es diu això?

El canvi normatiu a l'ICS, especialment a les funcions del consell d'administració, no és un problema de seixanta a quaranta, de reduir-lo, no, no; és la reducció i els continguts. Vostès els fan perdre control i transparència, i, per tant, això, control i transparència per al conjunt de la ciutadania. Es deixa d'acordar la sig-

natura de contractes plurianuals, es deixa de ratificar els acords i convenis amb altres entitats, es deixa de ratificar les adjudicacions de contractes i gestió de serveis públics, es deixa d'autoritzar les modificacions de crèdit, es passa a ratificar els acords i convenis econòmics de noranta mil euros a 1 milió d'euros. Controls, transparència, agilitat administrativa, vicepresidenta? Mercantilització i privatització, i menys control.

I en l'esfera de cultura, l'altre aspecte. En cultura, i ho lamentem molt, hi ha una visió mercantilitzada de la cultura. Es deixa la política cultural en mans del mercat; més competències a l'ICIC, cultura i creació igual a empresa i negoci. Aquest és el seu binomi: més empresa i menys societat i ciutadania, més mercat i menys cohesió i educació; la creativitat vinculada al negoci, deixar en la mínima expressió la participació d'agents, sectors i creadors. Un canvi de l'arquitectura de les polítiques culturals públiques, que afecta la cultura popular, el patrimoni, la creació, la difusió, la indústria. Assimila el concepte d'artista creador a l'empresa cultural, assimila la creació a l'entreteniment. Aquesta concepció neoliberal que inspira la llei abandona la viabilitat de la producció artística al mandat dels mercats, a la seva capacitat per absorbir la producció cultural i convertir-la en una mercaderia. Perquè obre les portes a la mercantilització i a la privatització, presentem també l'esmena a la totalitat.

Tercer aspecte, elimina la codecisió, limita la participació social i redueix el pluralisme, és a dir, es perd la qualitat democràtica. Usarem les seves paraules. La simplificació i l'agilitat administrativa no poden obviar la participació. L'austeritat no vol dir supressió de la participació. La simplificació i l'agilitat administrativa no poden anar en detriment de la qualitat democràtica. El principi de finestra única no pot esdevenir despatx únic i resolució unipersonal, com apunta aquesta reducció administrativa seva. S'expulsa de la política pública la participació d'entitats i sectors; on hi havia organismes assessors, desapareixen, i on hi havia organismes prescriptors, passen a ser assessors; es fa desaparèixer l'aportació d'experts en aspectes que són fonamentals, s'elimina la presència de grups parlamentaris, laminant el pluralisme, i mostra una clara visió de sectarisme respecte al pluralisme.

Totes aquestes crítiques que nosaltres fem a la pèrdua de participació, acompanyades per moltes al·legacions, senyora vicepresidenta, es sustenten..., per exemple: Servei Meteorològic de Catalunya, els instituts de promoció de l'Alt Pirineu i de l'Aran, de les comarques de l'Ebre, el cartogràfic, el geològic, la Llei d'aeroports, el Cire, l'Agència de Salut Pública, el Memorial Democràtic, el Consell Nacional de la Cultura i de les Arts, la cultura popular... I podríem seguir.

No tinc temps, però vull posar algun exemple: Consell Nacional de la Cultura i de les Arts. L'objectiu del consell, diu la llei vigent que és organitzar la política de suport, i es canvia per «vetllar pel suport», una manera clara de simplificar. I on es reconeix decidir sobre el suport als creadors es passa a proposar i a vetllar per les mesures de suport. Queda clar, oi, el que vostè proposen? Simplificar l'Administració, no; retallar la participació. Deroguen els equips territorials de sa-

lut pública, amb un paper clau dels professionals de la promoció de la salut i de les malalties i del món local.

El Consell d'Administració del Servei Meteorològic, un altre exemple, que es vol reformar. El Govern passa a designar-lo tot, i treu tota la competència als ens locals, al consell assessor i a l'Associació Catalana d'Observadors Meteorològics, als quals ni tan sols els reconeix la seva presència. No es garanteix la presència dels responsables d'emergències. És a dir, el principal òrgan de govern del Servei Meteorològic de Catalunya, amb funcions d'importància cabdal, tindrà tots els seus membres designats pel Govern.

Es deixa sense contingut el Consell Català de Foment de la Pau. Tots els articles del Servei Català de Salut en limiten la participació.

Ho han fet tan malament que hi ha, en aquesta llei òmnibus, una esmena òmnibus que necessitaven. Miri l'article 55, vicepresidenta, que fa referència al Consell Social d'Aeroports de Catalunya, on fan fora sindicats, patronal, consumidors, usuaris, i es confonen amb un institut, i l'esmenen com a un institut. Però no és un error, és una esmena repetida –copiada i repetida– per limitar la participació de manera repetida i on el que esdevé un consell parlen d'institut. La seva no és una confusió, és un retall de la participació.

I, per últim, trenquen el consens social i polític. De les vuitanta-set lleis, moltes d'elles que modifiquen aspectes substancials, amb qui han consultat?, amb qui s'han reunit? Amb ningú. De les normes que modifiquen les lleis, que són fruit de pactes i consensos i de compareixences en aquest Parlament, amb esmenes pactades amb la societat civil, a qui s'han dirigit? A ningú.

És un escàndol el que han fet amb entitats culturals, sindicals, empresarials, moviment veïnal, entitats de la memòria, pacifistes. Diuen que no és una resposta al Govern de Catalunya anterior. Però, miri, de les 80 lleis, 46 van ser aprovades pel Govern catalanista i d'esquerres; i, d'aquestes, 30 van ser votades per vostès, per Convergència i Unió. És a dir, es carreguen el 65,2 per cent de lleis que vostès han votat, trencant unilateralment el consens parlamentari, i fan saltar pels aires compromisos que havien pres quan eren oposició amb el Govern; i ara que són al Govern el trenquen amb l'oposició: retallada de drets, retallada de democràcia. Per això nosaltres presentem aquesta esmena a la totalitat.

I vull acabar amb una de les seves pròpies definicions, que il·lustren qui són i què fan. Vostès s'han anomenat «el Govern dels millors». Si anem a l'etimologia grega, diu que els millors..., i es diu, en grec, *aristoi*, i govern es diu *kratos*; per tant, el govern dels millors és aristocràcia. En canvi, en grec, el govern del poble és el govern, *kratos*, i el poble, *demos*; per tant, democràcia. Vostès, el govern dels millors, és a dir, l'aristocràcia. Nosaltres treballem pel govern del poble, és a dir, per la democràcia. Per això presentem aquesta esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, consellers..., senyores i senyors diputats, bon dia, la meua intervenció és per explicar el sentit del vot del meu grup sobre el Projecte d'agilitat i reestructuració administrativa. Abans d'entrar en el contingut concret d'aquest projecte vull emmarcar, com va fer ahir la meua companya Laia Bonet, el context de la votació i com hem arribat fins aquí.

Com gairebé tothom que es va aproximar a l'avantprojecte de llei òmnibus i va fer lectura de les 280 pàgines i els més de sis-cents articles d'aquesta llei, nosaltres, aleshores, vam manifestar el nostre profund desacord, tant en el contingut com en les formes. Vàrem dir, aleshores, que allò era «difícilment digerible» i «manifestament millorable». Afortunadament, aquell monstre jurídic ja no existeix, i no existeix gràcies a les al·legacions de milers de ciutadans i entitats que es van manifestar en contra d'aquesta llei d'imposició; i no existeix, tampoc, gràcies a la bona feina que hem fet els socialistes i la disposició dialogant del grup que dona suport al Govern.

De fet, davant d'aquest monstre jurídic que era l'avantprojecte de llei òmnibus, teníem dues alternatives: davant d'una mala llei, podríem oposar-nos-hi, i, en aquest cas, el país, Catalunya veuria com actuava de nou el tripartit de dretes: el Partit Popular ja ovacionant la llei i donant carta blanca al cop de llei que preparava Convergència i Unió. Podíem fer això, oposar-nos-hi, o podíem mirar de reconduir l'avantprojecte de llei des de la negociació. I això és el que ha fet el meu grup parlamentari. I per això farem possible el tràmit parlamentari, i esperem treballar durant tots aquests mesos.

El Grup Parlamentari Socialista no ha presentat ni recolzarà l'esmena a la totalitat al projecte de llei després de diverses setmanes de treball intens de negociació amb el Grup Parlamentari de Convergència. En definitiva, diverses setmanes en què el Grup Parlamentari Socialista ha aconseguit capgirar la situació: des de l'anomalia de l'òmnibus a les cinc lleis en les quals s'ha convertit i en les quals hem arribat a acords que eliminen els elements més lesius i que han de tenir, com a estació final, cinc lleis de reformes positives per sortir de la crisi. El que és cert és que el PSC ha impedit amb la seva habilitat, voluntat i determinació, el que era un cop de decret que pretenia Convergència i Unió.

Dit això, cal tenir clar que l'acord que es va manifestar dilluns no condiciona el sentit del nostre vot en cap de les cinc lleis. Es tracta només d'una manifestació del nostre acord perquè es tramitin, després d'haver aconseguit deixar enrere la voluntat del Govern d'aprovar en un sol projecte de llei mesures que posarien, per nosaltres, en risc algunes polítiques que considerem essencials. Això és el que votem avui, res més que això.

Entrant en l'objecte de la llei, l'agilitat administrativa, el primer que cal dir és que ens trobem davant d'una oportunitat perduda. L'objectiu que anuncia el títol de la llei és àmpliament compartit per tota la ciutadania: l'Administració pública ha de ser àgil, igual que hem de tenir una racionalització en el sector públic. Ens cal una administració pública que respongui amb més eficàcia i agilitat a les necessitats i als requeriments de la ciutadania i de les empreses. L'Administració pública ha de ser àgil sempre i especialment en moments de crisi econòmica. Ens cal aprofundir en la contenció pressupostària, introduir la cultura de l'avaluació en el disseny i l'aplicació de les polítiques públiques. De fet, això, als senyors i senyores diputats els sona tot, perquè aquest Parlament va resoldre, i l'anterior Govern va dissenyar durant l'any 2010, un pla de racionalització i simplificació de l'estructura del sector públic de la Generalitat. Ja els anuncio que aquest document serà una referència important a l'hora d'esmenar el projecte de llei que avui tractem. Fins aquí, bé.

El problema comença quan comencem, un cop superada la lectura de l'exposició de motius, a llegir l'articulat. I, què hi trobem de tots aquests objectius lloables? Res. El problema és que el text que vostès han portat aquí, al Parlament, no conté cap reforma important que comporti més agilitat a l'Administració. No hem trobat una proposta de reforma institucional i tampoc hem trobat una proposta de reforma de la gestió pública. És cert que s'ha comunicat una llei d'agilitat, que nosaltres compartim en l'objectiu, però s'ha comunicat..., el que han entrat vostès al Parlament es podria sintetitzar com un reguitzell de reformes legals que suposen una reducció de membres en els òrgans de direcció i assessorament d'alguns òrgans de la nostra Administració.

Senyors de Convergència i Unió, entenem que són mires molt curtes per a una reforma necessària. El PSC està disposat a treballar, i molt, en el tràmit parlamentari per tal de donar compliment als objectius que apareixen en el títol de la llei.

Amb caràcter també general vull, també, posar en relleu les diferències entre vostès i nosaltres en els conceptes bàsics de la llei.

De fet, quan vostès parlen d'aquesta llei, de vegades s'equivoquen i, en comptes d'«agilitat», parlen de «la llei de l'aprimament». No parlen de «reestructuració», parlen d'«aprimament», una paraula que considerem gens innocent. Vostès conjuguen amb molta facilitat els verbs «aprimar», «retallar», «verticalitzar», i, en definitiva, orienten a l'interès d'uns quants i deixen sense veu les parts interessades. Aquí no ens hi trobaran. Al Grup Parlamentari Socialista ens trobarà quan vulgui racionalitzar, simplificar i fer-ho fàcil a la ciutadania. Perquè el nostre objectiu és una orientació sempre cap a l'interès general: la garantia de drets i deures, sí, per a tothom i des de l'autoritat pública.

Vull fer, també, un apunt pel que fa a les formes, concretament a la diferència de formes. Vostès governen i decideixen com ho fan, però és que el 2008, l'acord estratègic, aquest que vostès han valorat de manera positiva, una de les seves línies, concretament la línia

número 10, com a prioritzada, era de regulació, competències, simplificació administrativa i contractació pública. Jo els recomano –estaria bé– que el recuperessin, i espero que en les compareixences de la llei, doncs, puguem..., que ens ajudin a suplir aquesta mancança, pel que fa a les formes.

Entrant ràpidament en el contingut..., i vull fer-ho, el contingut, abans i després de la feina feta pel Grup Parlamentari Socialista. Cal dir que els acords més importants que han fet que no presentem una esmena a la totalitat a la Llei d'agilitat tenen a veure amb la marxa enrere que ha fet el Govern en temes de salut. El Grup Parlamentari Socialista ha fet possible, pel que fa a l'accés al sistema sanitari, eliminar aquesta barrera d'entrada que hi havia en l'avantprojecte a les persones que acabaven d'arribar i que anava en contra dels drets de les persones nouvingudes. Amb l'esmena, que podrem pactar, es garantirà l'accés a les prestacions sanitàries a totes les persones que viuen a Catalunya. Passa el mateix amb l'ús privatiu dels equipaments públics en el nostre sistema públic de salut. El text originari de Convergència i Unió permet llogar espais i instal·lacions a les mútues privades, i nosaltres, amb la negociació, hem impedit el que pretenia l'antiga *òmnibus*: que una planta d'hospital públic l'explotés una entitat privada.

Encara ens queden pendants moltes esmenes parcials en l'àmbit de salut. Tot i que el rumb ha canviat, encara veiem aquesta lògica de l'*ordeno y mando* que es troba en la lectura d'aquest projecte de llei. Ens trobaran en la simplificació de procediments, al seu costat, però ens trobaran confrontant amb vostès davant propostes de rebaixa de la transparència en les institucions sanitàries.

La llei és molt àmplia, només podré fer menció –no em queda gairebé temps– a alguns temes. El tema de la cultura i de política industrial, tot i que de manera molt ràpida, sí que el vull comentar, i de manera conjunta, perquè no deixa de ser curiós i molt descriptiu del model de país de Convergència i Unió. El Projecte d'agilitat de l'Administració recentralitza i concentra les competències de cultura en el Govern alhora que deroga la Llei de política industrial. La cultura la fa el Govern i la política industrial les empreses? Hem canviat els subjectes? Aquest és el missatge a la ciutadania? Dirigisme cultural i eliminació de política industrial? Què té a veure amb l'agilitat i la reestructuració pública? Jo crec que no hi té res a veure. Espero que hi puguem treballar, a bastament, al llarg del tràmit parlamentari. Hem vist un canvi en els articles relacionats amb cultura; encara ens queda molta feina. Hem vist, fins i tot, alguns errors entre el que es va aprovar ahir a la Llei de mesures fiscals i el que surt en l'articulat pel que fa a l'Agència Catalana del Patrimoni Cultural.

I, pel que fa a política industrial, jo els demano..., perquè les empreses d'aquest país ho reclamen, li ho reclamen al Govern, que especialment en un moment de crisi el Govern contribueixi amb polítiques clares i contundents a la creació i desenvolupament de l'activitat empresarial. El que fan els empresaris és activitat econòmica. El que ha de fer el Govern és política industrial. Això que la millor política industrial és la que

no existeix, que és el que vostès pensen, els mateixos empresaris els diuen que no és veritat.

I, per últim, la participació del territori en les decisions que els afecten. Vicepresidenta, no ens equivoquem, abans ho deia: «llegim». I quan llegim el que veiem és que, de l'IDAPA i de l'Idece, el consell rector és compost pels membres que determini el Govern. És a dir, el Govern es reserva la potestat per designar tots els membres. Nosaltres no podem estar d'acord amb aquesta manera de fer les coses. Podem parlar de la quantitat, de qui n'ha de formar part; però en el que no podem estar d'acord és que el Govern es reservi la potestat de designar, fins i tot, els membres dels ens locals segons els seus interessos.

No tinc més temps per tractar els temes. Ens toca treballar. Compartim els grans objectius, no compartim encara part de les mesures que no resolen el que declaren pretendre, però volem treballar per la seva millora.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats, senyores diputades, pujo a aquesta tribuna per explicar el posicionament del Partit Popular de Catalunya sobre la Llei d'agilitat i reestructuració administrativa. Gràcies, senyora vicepresidenta. Home, també li he de dir, senyora vicepresidenta, que ens ha defraudat una mica, perquè ha perdut més temps a fer la resposta a la llei d'ahir que a explicar una llei tan important, com és aquesta, d'agilitat i reestructuració administrativa. Però també li direm que nosaltres no votarem l'esmena a la totalitat, i avui el que fem és posicionar-nos sobre l'esmena, l'esmena a la totalitat que s'ha presentat avui.

Home, senyor Miralles, sap vostè que jo li tinc certa debilitat ideològica, en el sentit del debat ideològic que tenim –debilitat ideològica, eh?–, i no me n'estic, de parlar d'algunes coses de les que vostè ha dit. Jo suposo que, com que vostè parla sempre del neoliberalisme, i parla a aquest lloc del Parlament de neoliberalisme, mira també Convergència i Unió i després també ens mira al Partit Popular. Jo li vull recordar una cosa que ja li vaig dir en una comissió: jo no sé si parlar de vostè de neocomunista, perquè jo veig que les seves (*veus de fons*)... –comunista–, perquè jo veig que les seves intervencions són de manual, és comunisme de manual, del segle XIX, de manual, no han canviat re; han passat moltes coses, el món ha canviat, però vostès no han canviat.

Però deixi'm que li digui una cosa, perquè no me n'estic. Si alguns països i alguns governs fan polítiques que vostè anomena «neoliberals» –per cert, aquells que estan sortint de la crisi, com pot ser França, com pot ser Alemanya, com pot ser la Gran Bretanya, com pot ser Suècia– és perquè els ciutadans els han votat.

Perquè, si vostè mira el món, al món els comunistes només governen on no hi han eleccions. Aquesta és la diferència. (*Remor de veus.*) Per tant, vostè no ens vingui aquí a parlar de democràcia, com a mínim no ens vingui a parlar de democràcia i acusant aquest lloc de la cambra de no ser democràtics, perquè miri quin és el panorama mundial.

És cert, estem en dos models diferents: un model que el que ha provocat a casa nostra és 700.000 aturats... Vostè parlava de «programes ocults». El programa d'Iniciativa per Catalunya parlava de treballadors, i el programa ocult parla d'aturats; aquesta és la realitat. O d'una economia que ens ha portat a un deute de 37.000 milions d'euros; aquesta és la realitat que tenim avui en dia. Per tant, hem de canviar el model.

I nosaltres el que diem és: «Sí, el model s'ha de canviar.» I hem de canviar primer el paradigma. La societat catalana no és una societat de suma zero, no és públic contra privat, classes contra classes, uns contra els altres... Vostè, quan parla, parla amb una absoluta desconfiança cap a la societat, parla dels negocis. Què són per vostès els negocis? Els negocis és l'autònom que s'aixeca cada matí i ha de quadrar els números, els negocis són el petit botiguer d'un municipi de Catalunya que ha d'aixecar cada dia la persiana. Això són els negocis, això és l'empresa privada. I en això el que s'ha de fer és tenir confiança en la societat.

I quan parlem d'agilitat i reestructuració administrativa –per cert, al nostre grup parlamentari ja portem tres proposicions de llei parlant d'agilitat i reestructuració administrativa, per reduir el pes de les empreses públiques, per reduir el pes de les agències, per complir amb els objectius d'estabilitat pressupostària– el que diem és: «Hem de fer més confiança a la nostra societat civil, perquè és la que ens ha de fer sortir de la crisi.» I, per tant, no hem d'enfrontar públic contra privat, si podem treballar junts, no els hem d'enfrontar, no estem en una societat de suma zero.

Per tant, amb aquestes raons ja li podem dir que nosaltres no donarem suport –suposo que també s'ho imaginava– a l'esmena a la totalitat. Per cert, quan vostè diu que no hi ha consens, jo l'únic que veig és que només un grup parlamentari es nega a parlar d'agilitat i reestructuració administrativa.

Per cert, tampoc me n'estic, de parlar, doncs, de la senyora Granados, perquè vostè ha fet referència a nosaltres. Miri, la gran diferència entre el Partit dels Socialistes de Catalunya i el Partit Popular de Catalunya és que nosaltres vam dir: «Sí, hem de parlar.» I on hem de parlar, senyora Granados? Perquè ara vostè ens ha vingut amb uns pactes amb Convergència i Unió que ningú sap on s'han produït; suposo que als despatsos. (*Remor de veus.*) Als despatsos, clar, home! Però no diem que el Parlament ha de ser el centre de la vida política i democràtica de Catalunya? Per tant, els pactes s'han de produir al Parlament de Catalunya. I nosaltres el que vam dir és: «Parlem-ne; parlem-ne, però al Parlament de Catalunya, no als despatsos tancats.» Amb llums i taquígrafs, perquè és una cosa tan important, l'agilitat administrativa, la reestructuració del nostre sistema públic, que això ho hem de parlar on

toca, que és al Parlament de Catalunya, i no als despatsos tancats.

Regenerar la vida política de casa nostra és un imperatiu. És un imperatiu no només per l'actualitat econòmica de casa nostra, sinó que també és un imperatiu per a la regeneració política de casa nostra. Nosaltres ho hem dit, hi han quatre objectius principals.

Primer, donar serveis de qualitat, independentment de qui els proveeixi, donar serveis de qualitat als ciutadans.

Segon, donar més poder als ciutadans. Què és això que l'Administració substitueixi les famílies, substitueixi els individus, substitueixi les empreses i els digui de forma paternalista què han de fer, què no han de fer, posar-s'hi enfront? El que necessitem és una administració, no que estigui enfront de la gent, que estigui al costat de la gent. Al costat de la gent vol dir, doncs, donant confiança a la seva activitat.

Tercer, una administració que costi menys i funcioni millor, però per un objectiu principal: perquè cada euro que ens confien els ciutadans és un euro que s'han guanyat, com deia el meu avui, «amb la suor del seu front»; cada euro que ens dona els ciutadans és un euro que s'ha guanyat amb la suor del seu front. Per tant, hem de tenir tant respecte, tant de respecte als euros que ens confien els ciutadans, que hem de fer una administració que funcioni millor i que costi menys.

I quart, doncs, ens hem de prémer el cinturó, sobretot en aquells organismes i organitzacions que no fan activitats de primera magnitud o activitats de primera necessitat.

I nosaltres ho hem plantejat, ja ho hem plantejat, i tenim la credibilitat perquè ho hem plantejat ja en tres eixos, perquè el nostre programa electoral posava l'èmfasi i el centre en les grans reformes que necessitava el nostre país. I, malauradament, hem de fer aquest canvi polític i cultural, un canvi polític i cultural que ens ve també, també ens ve perquè l'objectiu que volem assolir, que és l'aprimament de l'Administració i l'enfortiment del sector privat i de la societat civil, va en contra del que s'havia fet fins ara.

Jo he sentit la senyora Granados que ens deia, doncs, el Pla de simplificació administrativa que es va aprovar –suposo que es refereix a aquest– el juny del 2010. El juny del 2010, és cert, el Govern tripartit, socialista, va aprovar un pla de simplificació administrativa. On era la trampa? Home, la trampa era que entre el gener i el juny, de les trenta-una empreses públiques o organismes públics que es van crear a Espanya, vint-i-dos es van crear a Catalunya. Aquesta era la trampa. Vostès plantegen el juny del 2010 un aprimament de l'Administració, però entre gener i juny creen vit-i-dos organismes públics. Home, clar, així també aprimem; primer engreixem la bèstia i després l'aprimem. Clar, ens quedem igual. I això és el que vostès han fet.

Igual que les mesures en contra de la regulació i per treure regulació. Per cert, són unes mesures que ens les demana Europa. Europa ens ho demana: quan ens donava el *better regulation* europeu, l'any 2007, ens demana a totes les administracions públiques de la

Unió Europea una millor regulació i, per tant, una desregulació d'alguns aspectes, sobretot, que afecten la banda econòmica. Doncs, vostès, igual, per cada regulació que treuen en posen tres. Clar, aquesta és la trampa.

Per tant, el que hem de fer és anar en contra del que s'havia fet. I el que s'havia fet és una ampliació absoluta de l'Administració, pensin que amb el tripartit s'havia augmentat de 347 a 451 organismes públics; entre el deute que tenien les empreses públiques de tot Espanya..., fixeu-vos, les empreses públiques de tot Espanya, un deute de 17.284 milions d'euros, i d'aquests 17.284 milions d'euros el 45,2 per cent corresponien a les empreses públiques catalanes i, per tant, el que hem de fer és un aprimament de l'Administració per poder oferir millors serveis als ciutadans.

Per tant, la nostra posició és molt clara –molt clara–: parlem-ne. Parlem-ne on toca, al Parlament de Catalunya. Tenim un model fracassat del tripartit que el que ha fet és: augment indiscriminat del sector públic, augment indiscriminat dels alts càrrecs –el 40 per cent d'augment dels alts càrrecs o el 45 per cent d'augment del personal eventual–, augment de les empreses públiques; augment del deute d'aquestes empreses públiques, i ara la nostra obligació és fer un canvi de paradigma, perquè així ens ho demanen no només les circumstàncies econòmiques, sinó la vida política i social de Catalunya.

El nostre posicionament serà que hem d'anar més enllà del que diu aquesta llei, senyora vicepresidenta, hem de ser més agosarats, hem de tenir molta més ambició en aquest sentit. A nosaltres hi ha algun dels aspectes, també li ho dic, que se'ns queda molt curt; moltes de les disposicions, per exemple, és només un canvi simplement de departament, que fan genèric el departament: en comptes de dir «el Departament d'Indústria», doncs, «el departament competent en política industrial». Doncs, pensem què hem de fer i hem d'aprofundir.

I també pensem una cosa, senyora vicepresidenta: això ha de ser l'inici –això ha de ser l'inici– d'un canvi més important i més profund en la nostra Administració. Perquè li dic que al nostre partit tenim quatre objectius principals: donar serveis de qualitat, independentment de la titularitat de la seva provisió, el primer punt; segon punt, oferir una administració que funcioni millor i que costi menys, pel respecte que li comentava als recursos que ens donen els nostres ciutadans, i tercer, una administració que senti el ciutadà i que es premi el cinturó.

Aquesta serà la nostra posició, i tot, ho repeteixo, tot el plantejament que nosaltres farem serà amb llums i taquígrafs en aquest Parlament.

Gràcies, senyora vicepresidenta, senyora presidenta, senyors diputats, senyores diputades.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta –o senyor president, no sé qui hi ha... Gràcies, senyores diputades, senyors diputats, membres del Govern –un govern impostat, senyor Nadal, està a primera fila, veig; ara es resitua.

Aquesta és la segona llei del trossejament que ahir comentàvem de la llei òmnibus, però, abans d'entrar en matèria en aquesta llei d'agilitat, deixin-me que respongui al que he escoltat fa un moment en aquesta tribuna, no? Perquè el senyor portaveu del Partit Popular demanava llum i taquígrafs; diu: «que els pactes no es facin als despatxos». Escolti, és una expressió que no puc deixar-la passar. A vegades els pactes es fan als despatxos –que és lògic–, previs a aquesta cambra; a vegades es fan als dormitoris, perquè hi ha qui s'allita... (*remor de veus*), o a vegades, fins i tot, li diré es fan sense llum ni taquígrafs. Perquè, senyor Rueda, vostè ha de reflexionar per què uns es fan la foto i uns altres no. Aquesta és la pregunta que s'ha de fer vostè, perquè vostè, de llum i taquígraf, no..., de foto, no n'hi va haver. Reflexioni per què vostès no van sortir a la foto i uns altres sí. Potser al final tot plegat és el que se'n diu, popularment, «un atac de banyes». Però anem per feina.

Miri, nosaltres en aquesta llei ens abstindrem, i ens abstindrem perquè sí que hi ha elements substancials que haurem de discutir en el seu tràmit –després m'hi referiré. Perquè en nom de l'agilitat, en nom de la simplificació, crec que al legislador en aquest cas se li ha anat la mà, se n'ha anat una mica més enllà –després hi entrarem concretament. En nom d'eliminar organismes o l'excés d'organismes, o la duplicitat que es pot produir d'organismes, o complicar la vida, com es diu popularment, la ciutadania en diferents tràmits, crec que hi ha coses que excedeixen estrictament el que són la simplificació i l'agilitat. I aquesta és una tònica en les tres lleis; després en parlarem també en el cas de la tercera llei òmnibus.

Però el que sí que és evident és que hi ha novetats. Vostès diuen: «Anem a simplificar, anem a eliminar...», però també en creen, d'organismes; és a dir, deixem el tànatos, eh?, deixem la mort, i anem a la vida per un moment. Creen dos organismes amb els quals nosaltres podem estar perfectament d'acord; aquí no tot és desacord. Creen en aquest cas l'Agència Catalana de Patrimoni Cultural. Té una racionalitat absoluta, que és organitzar una sèrie d'organismes, museus, museístics, de propietat de la Generalitat, a distints àmbits del territori, que es coordinen sota una sola direcció; racional, hi estem d'acord. Estarem d'acord també quan vostès, de l'ACCÍÓ, que era un organisme que ja va fer l'anterior Govern..., perquè l'anterior Govern, malgrat tot el que es digui, va simplificar i va agilitzar, i tot l'àmbit de suport a l'empresa el va coordinar sota ACCÍÓ. Vostès li donen en forma d'agència de suport a l'empresa catalana, hi estem d'acord; han anat un pas més enllà del que va fer l'anterior Govern, i concretament el conseller Huguet. Per tant, en aquest sentit estem d'acord, es creen dues agències, no tot és destruir, sinó que se'n creen dues, i, per tant, el que s'intenta és coordinar i fer millor la feina.

Ara bé, anem a matisos. S'ha dit textualment, ho ha dit vostè, consellera Ortega, diu: «La Llei de política industrial, que tants anys va ser intervencionista...» Miri, la Llei de política industrial és del juny del 2009, i vostè té dilatada experiència parlamentària per saber que, si es va aprovar el juny del 2009, poca vida va tenir. Però fixin-se quin és el canvi de paradigma: s'acusa la Llei de política industrial de ser intervencionista quan..., després entraré en l'àmbit de cultura, eh?, en el capítol III, i ens adonarem que al títol segon, capítol III, d'aquesta llei, quan es parla del Conca, del Consell Nacional de la Cultura i les Arts, precisament es canvia el paradigma. A vegades l'intervencionisme s'utilitza en uns àmbits, i en d'altres se l'ataca.

Per tant, escolti, la Llei de política industrial tenia algunes virtuts; per exemple, creava la tipologia del model de petita i mitjana empresa. Tot això ara queda..., queda fora. Per tant, escolti, derogar una llei simplement, doncs, té unes conseqüències. Jo els brindo que, en el tràmit de la llei, puguem esmenar les carències que deixarà de tenir la Llei de política industrial. Espero que en puguem parlar i que puguem introduir, via esmenes en aquesta segona llei, el que deixa vacant la derogació d'una llei com la de política industrial.

Però anem a pams. Suprimir duplicitats, com deia, és correcte. Estalviar-se passos i facilitar la vida als ciutadans i a les empreses i a les entitats i associacions també és correcte, i també ho compartim.

De fet, l'anterior Govern, amb la Llei 4/2010, de mesures de racionalització i simplificació del sector públic a Catalunya ja va iniciar aquest camí. De fet, és una llei que en aquesta mateixa llei també s'acaba modificant. Però, una cosa és simplificar, com ja s'ha dit des d'aquesta tribuna, i l'altra cosa és apartar el pluralisme.

Dos exemples de com, en nom de la simplificació o de l'agilització, s'ataca el pluralisme, o la representació de diferents entitats socials en el que són la decisió o la codificació en molts àmbits. Per exemple, el Memorial Democràtic, pot ser qüestionable o pot ser discutible, els seus orígens. Aquest debat l'hem tingut moltes vegades en aquesta cambra. Però, escolti, un consell assessor que no costa un euro –que no costa un euro–, que no cobren les persones que hi van... Escolti'm, per què s'ha de suprimir? Què és que molesta el punt de vista divers que pugui haver-hi sobre la memòria històrica? Aquí estem anant més enllà de l'agilització. Aquí ja hi ha un contingut, que és el que no podem compartir.

O, un altre exemple, el Consell Assessor de la Pau, quin mal fa? No cobren els seus membres. No estan allà retribuïts, com algú insinua moltes vegades, que, «Escolti, tot això..., són d'organismes, tothom cobra.» Són persones que, de forma voluntària, des de la societat civil, des de diferents entitats, persones expertes que participen i formen part de la decisió, de la voluntat que pugui acabar aplicant el Govern. Quin problema hi ha? Per tant, fixin-s'hi, vostès, en dos exemples concrets, mínims, poc importants potser per a les grans decisions polítiques, s'acaba anant molt més enllà del que seria l'agilitat.

En allò més transcendent, és preocupant tot l'àmbit sanitari. Perquè, clar, la manera que els territoris puguin ser desmantellats en determinats serveis, és que no hi hagi representants del territori, o que no incideixin els representants del territori. I això ho estan fent vostès, tant amb l'ordenació sanitària com amb les reformes de l'Institut Català de la Salut, com amb altres aspectes d'aquesta llei.

Si s'acaben tancant quiròfans a determinats hospitals comarcals, si s'acaben suprimint CAP, si retallen l'horari d'un CAP... Solució: que no hi hagi representants del territori en òrgans de decisió. Aquesta és un fórmula.

Perdoni, els que som de comarques sabem de què va això –sabem de què va. És a dir, no és el mateix suprimir determinats organismes a les Terres de l'Ebre o al Pirineu, que fer-ho a l'Àrea Metropolitana de Barcelona. La proximitat, la capacitat d'accés és molt diferent.

També ens preocupa l'accés a l'assistència sanitària. El Grup Socialista diu que això ja està arreglat. Veuem com s'arregla, però no deixa de ser preocupant, perquè jo entenc la voluntat del legislador, entenc el que volien fer vostès. Vostès volien acotar el turisme sanitari. Ho entenem. (*Veus de fons.*) No, no..., i ho podem compartir en alguns aspectes. Però, és clar, això tenia una conseqüència: acabava deixant sense cobertura una part important de ciutadania. I, escolti, això és una de les conquestes que tenim en aquest país. Que tot s'haurà de repensar? Sí, però hi ha uns mínims, i estem d'acord que hi ha uns mínims. I crec que aquí ens hi trobarà, a l'hora de treballar per millorar aquest model.

En l'àmbit de la cultura, al costat de la sanitat: el que he dit abans. És a dir, s'acusa la Llei de política industrial d'intervencionista. En aquest debat, en aquesta cambra es va fer una llei, la Llei del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts, en la qual quedava ben palès que es feia una confiança en el sector de la cultura, en l'àmbit de la cultura. I eren ells, en aquest consell, qui executaven les polítiques culturals, qui decidia els criteris. En aquesta mateixa cambra, el portaveu del seu grup, de Convergència i Unió, va dir que la llei es quedava curta. Va deixar ben clar que la llei no era prou ambiciosa, que no era prou valenta. I ara resulta que ens trobem que se li treuen les funcions reals per a les quals estava repensat el Conca. Bé. Ens ho hem de pensar, perquè, en definitiva, com deia, aquí hi ha dues mesures. Hi ha una doble moral: la que s'aplica en l'àmbit de la política industrial i la que s'aplica en l'àmbit de la cultura. Aclareixi's, s'han d'aclarir.

Si vostès creuen que s'ha d'intervenir i ha de ser el mateix departament qui intervé en l'àmbit de la cultura, i volen desmantellar el Conca, jo crec que es poden estalviar de la manera que ha quedat ara. Perquè, en definitiva, sense capacitat executiva, sense decidir sobre els recursos, sense poder incidir sobre les subvencions i les ajudes i la planificació cultural, el Conca quin sentit té? Com a consell assessor? Bé. Hem vist..., en aquesta llei, hi ha un exemple del que passa amb molts consells assessors: són desmantellats. Jo crec que s'ha de ser sincer i parlar directament amb el

sector de la cultura i dir-los: «Escolti'm, vostès volen exercir les seves potestats, que tenia el Conca, o només volen ser un consell assessor?» Potser es trobaran amb una sorpresa desagradable en aquest sentit.

I, finalment, també, el que s'ha d'agrair és l'esforç que han fet moltes entitats, perquè les al·legacions que vostès han rebut han permès redreçar molts àmbits: en l'àmbit de salut, fins i tot, en sentit contrari del que havia d'haver-hi; en l'àmbit de la cultura, també, l'esforç que s'ha fet per redreçar una situació que, inicialment, semblava absurda, com la de la Institució de les Lletres Catalanes. Absurda, perquè, en definitiva, es desregulava un organisme que ha fet una feina importantíssima, per la literatura catalana, per la cultura catalana en general, de promoció exterior i de potenciació de nous valors culturals internacionals en la llengua catalana. Em semblava, doncs, que s'havia anat la ratlla un tros més enllà. S'ha esmenat, s'ha corregit i ho celebrem.

Per tant, els ho direm ben clar: nosaltres ens abstenem, perquè es pugui tramitar la llei. Però, en aquesta, que semblava la menor –després parlarem de la de promoció econòmica, que crec que té molta més dificultat–, doncs, Déu n'hi do –Déu n'hi do–, com vostès han agafat el *post it*..., perdoni, el subratllador, i han anat subratllant i han anat eliminant.

Allò que no val diners, allò que es dedica simplement a assessorar, a ajudar, a donar i a fer cogovernança, no ho eliminin: repensin-s'ho, val la pena. Hi ha organismes que han fet..., de gent voluntària d'aquest país, de diferents entitats, de col·lectius, d'ONG, que han treballat per aquest país, treballen per al seu Govern i no costen diners.

No entenem, doncs, aquesta voluntat d'escatimar voluntats populars, i opinió d'una part interessada en la nostra societat civil.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable diputat. A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, consellera, diputats i diputades, des de Ciutadans també ens posicionarem en aquesta esmena que ha presentat el Grup d'Iniciativa.

I nosaltres no la votarem, aquesta esmena a la totalitat. I per què no la votarem? Perquè estem a favor que s'agilitzi la tasca administrativa, que se simplifiquin nivells administratius; i, per tant, el que no farem és no aprofitar l'oportunitat de tenir un debat com aquest per oposar-nos i dir: «No, no debatем i deixem-ho tot com està, que és el que suposa una esmena a la totalitat. Per tant, com que no estem d'acord amb això, doncs, no ens sumarem a la seva esmena a la totalitat.

Això vol dir que estem d'acord amb les formes i amb el fons del que proposa aquest Govern? No, no hi estem d'acord. No estem d'acord en les formes, perquè va intentar fer una modificació de vuitanta-set lleis en un sol tràmit, cosa que, des del punt de vista democràtic i legislatiu, no és la millor fórmula per tenir en compte els grups parlamentaris i la voluntat de la societat també civil. I, per altra banda, perquè, en el fons, aquesta llei que es vesteix sota aquest títol que podem compartir la immensa majoria, aquesta llei també vol modificar d'altres coses que ja han dit altres portaveus i d'altres que no s'han dit, i vol vestir-les d'agilització de l'Administració.

Per tant, què farem des de Ciutadans? Esmenes a l'articulat, que és el que toca si volem agilitzar l'Administració, aprofitar l'avinentsa per anar més enllà del que va aquest Govern. Aquest Govern fa un títol. Aprofita i fa coses vàlides, i d'altres, aprofitant l'avinentsa, que suprimeix la pluralitat o la participació, o, fins i tot, va en contra d'algunes lleis que s'han aprovat amb el consens d'aquesta cambra.

Però aquesta llei s'ha d'aprofitar per simplificar l'Administració. Ahir, a la vicepresidenta li feia una proposta, des de Ciutadans, que portarem a terme, ja sigui parlant amb el Govern, ja sigui amb els grups de la cambra, quins grups estan a favor. Volem que hi hagi una comissió parlamentària d'estudi, on s'estudiïn totes aquelles duplicitats dels nivells administratius que hi han a Catalunya.

Deia la vicepresidenta que es jutjarà la política a Catalunya i la nostra Administració pel nivell de satisfacció i de funcionament de la nostra Administració. Totalment d'acord. Ara, vostès, en aquest projecte, jo li ho vaig dir l'altre dia, vicepresidenta, vostès no han qüestionat els nivells administratius, ni com s'interrelacionen, ni si són necessaris 948 ajuntaments, o, com deia l'informe Roca –que el coneixerà vostè, el senyor Roca– eren necessaris 750... Aquí no es qüestiona si necessitem tenir consells comarcals al Barcelonès que costen 30 milions d'euros i tenir l'Àrea Metropolitana de Barcelona. Aquí no es qüestiona. Vostè va dir: «En l'àmbit de la Llei de governs locals.» No, no..., els consells comarcals no necessàriament han d'anar a la Llei de governs locals. Aquí, a la llei òmnibus, de simplificació dels nivells i de l'Administració, és on s'han d'introduir aquestes reformes. Perquè, si vostès modifiquen vuitanta-set lleis, en poden modificar vuitanta-vuit. I és una de les esmenes que ja li avanço que farà Ciutadans.

Vostès volen..., la pregunta és: vostès volen qüestionar, de veritat, quines estructures polítiques tenim? O només volen fer pinzellades, maquillatge i, a més a més, colar alguna proposta que res hi té a veure? Ens fa aquesta sensació.

En el tema de consells..., que se'n parla. Miri, nosaltres preferim parlar molt clar en això. Ho vam dir al Govern anterior i els ho diem a vostès. Per tenir un consell de les arts, que resulta que l'hem de simplificar perquè no acaba de funcionar; per tenir un consell audiovisual de Catalunya que no acaba de funcionar o és massa extens; per tenir una sèrie d'organismes que

se suposa que eren per garantir pluralitat, que al final no funcionen i que són canvi de cromos entre partits per col·locar a un o l'altre..., simplifiquem-ho, que depenguin del Govern, i controlem el Govern. Si és molt senzill, si està tot inventat! O anem a un model governamental i controlem el Govern, o anem a un model veritablement independent, que no el tenim, i vostès ho saben, i, per tant, tenim el que tenim.

Avui dia no funciona. Volem ser molt plurals, però anem, al final, a ficar la gent de cada partit a cada òrgan i a cada consell assessor. Doncs, nosaltres som partidaris de suprimir-ho directament. Però, fem una reforma profunda, no ens quedem amb treure de dotze consellers a nou. Aquest no és el problema que tenim. El problema és si necessitem aquests organismes. El problema és com reestructurarem aquest funcionament.

Abans, no em puc estalviar algun comentari que ha fet algun altre portaveu, no? El senyor López feia referència a «la llum i taquígrafs». Home, a mi m'agradaria que aquest pacte del Majestic 2, també, en comptes de fer-lo als despatxos ens l'haguessin explicat aquí. I la Diputació de Barcelona..., també es fa «amb llum i taquígrafs» el repartiment de càrrecs o de mitjans de comunicació de la diputació?, o això ho fan vostès als despatxos? Home, que el PP ens doni lliçons de «llum i taquígrafs», amb els pactes no escrits... (*Veus de fons.*) Home, és una mica de..., una mica de respecte a la intel·ligència humana, eh? Simplement. Perquè, és clar, és que sobta que vostès ens vinguin a exigir pactes «amb llum i taquígrafs» quan vostès fan pactes, a darrere, per repartir-se o donar suports a alcaldies, o diputacions, o càrrecs, o cadires... Home!, jo no dic que no sigui... Jo no sóc partidari de fer-ho. Si vostès volen fer-ho, és legítim que ho facin. Ara, no vinguin a donar lliçons de pactes amb «llum i taquígrafs», perquè els seus pactes ja coneixem com acaben i com funcionen.

Per tant, nosaltres... –acabo, presidenta–, no donem suport a l'esmena. Però vull deixar molt clar que hi han algunes propostes que volem modificar, que volem esmenar, que volem anar més enllà que aquest Govern i ser més valents.

I, finalment, una cosa que li vaig dir al president de la Generalitat en aquesta cambra, i que ratifiquem. Vostès han fet un exemple, eh?, de coses que no serveixen per agilitzar, sinó per agilitzar, en tot cas, com fiquen vostès les mans sobre les enquestes públiques: el CEO, Centre d'Estudis d'Opinió, llei aprovada el 2007, amb un consens bastant ampli. La llei diu que ha de dependre de la conselleria d'Economia. I, avui dia, vostès estan fora de la llei, perquè vostès estan amb un decret que van fer amb el Govern, i han portat a Presidència i a la *portavocia*, cosa bastant democràtica, que el portaveu del Govern sigui qui cuini les enquestes públiques...

La presidenta

Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

Acabo presidenta, acabo. Doncs, vostès ho han portat allà. Això està fora de llei. És il·legal el que vostès han fet. I ara vénen aquí i ens ho col·loquen aquí al mig per legalitzar l'acció que vostès han fet amb un decret.

Doncs, nosaltres no podem estar-hi d'acord, perquè havíem fet un pas endavant de portar fora de Presidència aquestes enquestes, s'havia consensuat més o menys que això era millor, després dels escàndols de l'any 2003, i ara resulta que vostès ho tornen a portar amb el vell vici de pensar que millor que estiguin a Presidència o al portaveu del Govern.

Nosaltres no hi estarem d'acord i farem, també, una esmena en aquest model d'aprofitar l'avinentsa per fer coses que res hi tenen a veure.

Gràcies, senyora presidenta, honorables consellers i conselleres, diputats i diputades.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat per la Independència, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Molt honorable presidenta... Honorables consellers, il·lustres diputats i diputades, el Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència no presentarà esmena a la totalitat, i votarem en contra de l'esmena a la totalitat que s'ha presentat contra aquest projecte de llei.

Estem bàsicament, amb totes les limitacions i irregularitats que conté, estem a favor de la filosofia bàsica d'aquesta llei, que és l'agilitat administrativa. I tenim voluntat d'entesa perquè les esmenes parcials que el nostre subgrup parlamentari presenti siguin incloses en el text, fruit del treball consegüent de la comissió.

Passar, amb tota la dificultat que això suposa, d'una cultura administrativa del control, la intervenció, el permís, la llicència i la desconfiança respecte als ciutadans i les empreses, a una cultura administrativa de major agilitat sense aquesta mena d'intervencionisme heretat, més o menys integralment, del període autàrquic, ens sembla positiu.

Volem que Catalunya agafi la línia dels països anglosaxons, la línia administrativa àgil del Regne Unit, els Estats Units, el Canadà, Austràlia, Nova Zelanda o els països nòrdics; països, tots ells, que no es basen en la preeminència de l'Administració.

Des de Solidaritat volem presentar esmenes parcials per millorar qualitativament i quantitativa aquesta llei; el nostre vot definitiu vindrà determinat en funció de la predisposició que mantingui el Govern de la Generalitat per avaluar-les i incloure-les en el text final.

Avancem, no obstant, que en allò que fa referència a aquest projecte de llei, des de Solidaritat incidirem molt especialment en allò que afecta la cultura. Una cultura com la cultura catalana necessita un ajut es-

pecial per desenvolupar-se amb la mateixa intensitat i amb les mateixes oportunitats que les cultures nacionals del nostre entorn immediat, si no vol seguir sofrint injustament l'estigma del càstig de les cultures sense estat. Hem de treure'ns del cap, i més en moments de crisi com l'actual, que no tot és despesa, allò que afecta la cultura, ans al contrari: hi ha iniciatives que poden suposar un revulsiu econòmic i turístic important que s'ha de saber aprofitar.

Aquest és un dels motius pels quals esperem que s'acceptin les nostres esmenes, per evitar que s'acabi amb les competències del Conca. Amb la redacció actual de la llei, el Conca és transformat en un ens merament assessor, que perd la seva principal competència executiva, que és decidir plenament sobre els ajuts a la creació. Des de Solidaritat sempre defensarem el model anglosaxó del *council of arts*, un consell independent i amb plenes competències executives, i per això defensarem que el Conca no perdi aquestes competències.

També creiem que la proposta de creació de l'Agència Catalana del Patrimoni Cultural, quan el que es pretén és reduir i aprimar l'Administració, se superposa a la Direcció General del Patrimoni Cultural i genera molta confusió sobre les polítiques de patrimoni que duu a terme la Generalitat de Catalunya i concretament el Departament de Cultura.

Aquest articulat també retalla, de forma important, l'autonomia de l'Arxiu Nacional de Catalunya amb les competències que ara se li atorguen a l'Agència Catalana del Patrimoni Cultural. Havia de ser el Consell Nacional d'Arxius, òrgan consultiu de la Generalitat en matèria d'arxius, qui proposés el nomenament del director general de l'Arxiu Nacional de Catalunya, atès que és en aquest òrgan consultiu on es troben representats tots els agents socials i professionals implicats en la conservació, la promoció i la difusió dels arxius.

I, parlant d'arxius, diputats i diputades, jo voldria aprofitar aquesta ocasió per felicitar el conseller de Cultura que tenim present entre nosaltres avui i els consellers de cultura que hem tingut en el passat per l'èxit que suposa el retorn de més de 360 caixes, aquest vespre passat, de Salamanca. I voldria felicitar molt concretament la Comissió de la Dignitat i el seu màxim dirigent, que és en Josep Cruanyes.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorables consellers, il·lustres diputats i diputades, estic a favor de la reordenació i de la racionalització de l'Administració del sector públic català, amb la finalitat, sobretot, de millorar o incrementar les ràtios d'eficiència de l'Administració, i, per descomptat, d'eliminar les despeses innecessàries, supèrflues i de reduir les despeses desproporcionades.

Entenc que la creació o la supressió d'organismes i entitats, doncs, mereix una reflexió, que segur que farem en aquesta cambra en el tràmit oportú, perquè entenc que no s'aprovarà l'esmena a la totalitat presentada pels companys d'Iniciativa, i, en el meu cas, no la votaré, perquè penso que, en fi, la llei està intentant optimitzar el funcionament del sector públic català. El que sí que també penso és que la creació i la supressió d'aquests organismes, doncs, mereix aquesta reflexió que deia, i abans el que cal és procurar que aquesta supressió o creació no sigui en clau ideològica o en clau política, perquè aleshores provocaríem la desorientació de la ciutadania.

Entenc, també, que el que no es pot fer és canviar l'Administració pública, el nostre sector públic, cada cop que el Govern canvia de color polític; per tant, visió d'estat en les persones, en els partits que tenen la responsabilitat de governar la nació. Entenc, doncs, que aquesta llei d'agilització i reestructuració administrativa, i així els en faig confiança, està feta per millorar de forma racional el sector públic i no pas, com aquí s'ha dit, per compromisos amb determinats agents o per motius electoralistes. Els faig confiança en aquest sentit.

Penso que el que s'ha de fer és que el que funciona no canviar-ho. Aquesta ha de ser la norma. I, per tant, jo diria que en qüestions com la sanitat, en àmbits com la sanitat, el que sí que cal fer és un estudi de reorganització del sistema, procurant la sostenibilitat, però també l'equitat i la igualtat dels ciutadans que viuen a Catalunya i que volen accedir al Servei Català de la Salut.

En l'àmbit de la cultura, honorable conseller, crec que el que hem de tenir és cura de no perjudicar els organismes que ens projecten internacionalment. I en l'àmbit de l'empresa i les universitats, doncs, conseller, també penso que la norma ha d'incorporar criteris de màxima competència. I en el cas de l'Agència de Suport a l'Empresa Catalana, incrementar les atribucions en innovació, en la internacionalització i també en la millora de la productivitat continuada de les empreses catalanes. Penso que un canvi lampedusià, allò de fer veure que tot canvia perquè no canviï res, no servirà de res. Per tant, els canvis de noms, les fusions, les modificacions, les supressions d'organismes..., penso que hem de dotar-los de contingut, més que provocar aquests canvis així, de revestiment, dotar-los de contingut, sobretot, doncs, d'eines i de recursos que repercutixin en el progrés social i econòmic del país.

Com he dit, votaré en contra de l'esmena a la totalitat. I em reservo la presentació d'esmenes a l'articulat en el seu moment oportú.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Rull.

Josep Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorables consellers, honorable vicepresi-

denta, des del Grup de Convergència i Unió, en primer terme, el que volem és valorar positivament el to de la immensa majoria de les intervencions que s'han suscitat en aquest punt concret, i permetin-me que citi la diputada Granados, quan deia: «Vull expressar la meua voluntat de treballar.» I aquest és el punt de partida; en qualsevol tramitació legislativa, aquest tràmit de comissió, i en aquest cas concret, el tràmit de ponència, serà absolutament rellevant. I, per tant, escoltin, avui el que tenim aquí és un punt de partida; un punt de partida que es pot afrontar des de valoracions crítiques, es pot afrontar, diguem-ne, des de la voluntat d'incorporar determinats matisos, però evidentment amb capacitat de transformar i de treballar-ho.

Però també es pot afrontar amb l'estil d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, del seu portaveu aquí, el senyor Jordi Miralles, amb una actitud absolutament tancada, fossilitzada, dogmàtica, que em sembla que no beneficia absolutament ningú, perquè en aquests moments aquestes lleis no les tramitem en un context neutre, les tramitem en un context d'una greu crisi econòmica, i els ciutadans, el conjunt de la ciutadania, al que ens obliguen, el que ens demanen, el que ens exigeixen és que tinguem la rapidesa i la capacitat de poder-hi reaccionar, de poder-hi fer front. I més enllà, al conjunt dels representants públics, el que ens demanen és que siguem capaços de gestionar adequadament el bé públic, i, per tant, d'anar incorporant les millores que són necessàries en un àmbit tan sensible com és el del sector públic.

La vicepresidenta en parlava perfectament. A partir de les diverses mesures que incorporem aquí..., totes tenen un denominador comú, que és la racionalització de les estructures i l'estalvi de costos. He parlat del context de crisi econòmica, però permetin-me anar més enllà. I aquí expresso la primera discrepància amb el senyor Miralles. Diu: «No, és que vostès modifiquen lleis que vostès mateixos van fer en l'època del president Pujol, i fins i tot lleis que van pactar amb el tripartit en l'anterior etapa.» Jo crec que vostè ha ensenyat les seves credencials perfectament, de dir una visió absolutament fossilitzada de la vida; és a dir, res no es pot alterar, modificar, incorporar, adequar..., el que els italians en diuen *l'aggiornamento*, la capacitat de posar-se al dia.

Nosaltres creiem que més enllà... (*Veus de fons.*) Sí, sí..., el senyor Teixidó té tota la raó; és una actitud radicalment conservadora, des d'aquesta perspectiva. Però encara que no hi hagués un context de dificultats econòmiques, ens veuríem tanmateix també abocats a fer aquest exercici de reflexió política, a fer aquest exercici de veure quins elements podem incorporar i quins elements podem millorar.

I en aquesta llei concreta, en alguns casos, procedim a la supressió de determinats òrgans. S'ha parlat i s'ha esmentat quin és l'argument bàsic, que és la duplicació que tenen. En d'altres, es procedeix a la redistribució de funcions entre diversos òrgans per assolir una actuació més coordinada, més àgil, més eficient. També, en altres àmbits, el que reduïm és el nombre de membres de diversos òrgans de govern de diferents

ens i organismes, i també creem noves estructures que siguin més funcionals.

Per tant, senyores i senyors diputats, això no és només un pla d'austeritat sinó la voluntat expressa de simplificar i aprimar, racionalitzar l'Administració i el sector públic. I aquest és l'element bàsic del debat polític que aquí s'ha suscitat.

Aprimar vol dir treure greix, vol dir muscular l'Administració pública, vol dir muscular el sector públic. No es tracta d'afeblir-lo; s'afebleix quan aquest sector públic té incapacitat d'interlocutar amb el conjunt de la ciutadania, s'afebleix quan aquest sector públic és excessivament lent a l'hora d'afrontar les necessitats de, diguem-ne, els contextos en cada moment, s'afebleix quan hi ha aquest excés d'Administració pública, s'afebleix quan l'Administració pública supleix, substitueix la iniciativa de la societat civil, la iniciativa de la gent. Per tant, aquesta llei el que pretén és muscular l'Administració pública, incorporant-hi elements de lideratge, d'agilitat, d'eficàcia, de rapidesa, de capacitat d'aprofitar les sinergies amb el món privat i també amb el tercer sector. Aquest és l'objectiu essencial d'aquesta llei.

Però amb una estructura no n'hi ha prou, amb una bona estructura no n'hi ha prou. I això és el que volem bastir amb aquesta llei; també hi ha l'acció de govern. I escolti, senyor Miralles, clar, que vostè ens vingui aquí i ens faci tot aquest discurs després del balanç de la seva acció de govern... Ahir el president de la Generalitat, amb una resposta espontània i precisa, va dir: «Escolti, per què estem fent aquests ajustos? Home, perquè vostès hi han estat abans, entre d'altres, i perquè han deixat una situació que..., justament formant part d'aquesta mentalitat de creure que allò públic és gratuït i és etern, és infinit.»

Institut Català del Sòl, en la darrera etapa, en la qual vostès van tenir una participació activa, endeutament que han deixat..., només una dada, que és interessant de compartir. Amb l'endeutament que vostès van deixar a l'Institut Català del Sòl, no per crear nova activitat productiva sinó en un exponent evident de mala gestió, aquest país cada mes ha de pagar 6 milions d'euros d'interessos, cada mes –cada mes. Això sí que és un atac evident a l'estat del benestar. (*Veus de fons.*) Per tant... Sí, sí..., és un atac evident a l'estat del benestar. Aquest és el problema de fons. Per tant, no en tindrem prou amb aquesta llei. El que cal que hi hagi, a més a més, és actituds de bon govern; bon govern que ens permeti que el sector públic sigui sostenible en el temps, que tinguem una administració que sigui capaç de proveir, de garantir els drets que tenen el conjunt de la ciutadania i fer-ho de manera sostenible i fer-ho de manera sostinguda en el temps.

Els poso alguns exemples d'això que volem explicar; per exemple, les reformes que volem aplicar a l'Institut Català de la Salut, de compatibilitzar la titularitat pública amb la millora de l'eficiència, dotar de major autonomia i responsabilitat de gestió els centres productius i els seus professionals, amb la possibilitat de dotar-los personalitat jurídica pròpia. És a dir, no té sentit que, des del carrer Balmes - Gran Via, eh?,

aquell edifici de l'ICS, que és una mica una metàfora de tot plegat, aquell edifici entre realisme soviètic –que li pot agradar això– i grandiloquència franquista..., aquell edifici acaba sent un element monolític, rocós. No es pot, des de Barcelona –no es pot, des de Barcelona–, gestionar amb criteris d'eficàcia, d'eficiència, la Verge de la Cinta, a Tortosa, o la Vall d'Hebron. Són realitats molt diferents. Per tant, intentem adaptar, intentem donar personalitat jurídica, incorporar-hi criteris de productivitat, de competitivitat, d'eficàcia clínica, en què els indicadors de salut siguin els elements bàsics a tenir en compte.

O, per exemple, quan parlàvem de participació, en el cas concret de salut, també, l'objectiu és simplificar, però alhora reforçar. Fixin-se que no són dos elements contradictoris, sinó necessàriament complementaris. Simplificar, però, alhora, reforçar la participació efectiva dels agents en els òrgans de direcció i participació en salut. La participació, per exemple, de corporacions professionals, de metges, no és un element nociu ni negatiu, al contrari, dóna vigor, dóna capacitat, dóna capacitat de decisió. O, per exemple, la possibilitat d'incorporar els malalts en els òrgans de participació, que els malalts no gestionen expectatives com els ciutadans, sinó directament, diguem-ne, tenen una visió de la gestió, de com els pot impactar la gestió dels serveis. O la possibilitat de constituir comissions de participació específiques de caràcter permanent o de caràcter temporal. Això és el que pretén aquesta llei.

I acabo amb dos darrers elements, un ja l'ha esmentat, i a fons, la vicepresidenta, que és l'Agència de Competitivitat de l'Empresa Catalana. Aquesta també és una credencial molt evident del que vol fer aquest Govern.

La darrera qüestió, i ningú no n'ha parlat, és la modificació que fem de les funcions de l'Agència Tributària de Catalunya. En el full de ruta d'aquest Govern hi ha el concert econòmic, la negociació del concert econòmic. I en aquesta llei el que es fa és una modificació d'aquesta llei, de la Llei 7/2007, justament en el sentit de preparar l'Agència Tributària de Catalunya davant del nou escenari d'un canvi de sistema de finançament. Aquesta és una idea bàsica. Per tant, muscular també vol dir donar-hi aquesta ambició nacional, donar aquesta capacitat de tenir major nivell de relació amb l'Agència Estatal Tributària, d'una banda, i, per altra banda, preparar-la com a instrument de gestió, de recaptació, de liquidació de tots els tributs que paguen els catalans i que no corresponen a d'altres administracions inferiors a la Generalitat, com els ens locals. Aquesta és la idea bàsica que plantejem.

Per tant, senyores i senyors diputats, em ratifico en allò que deia, en nom de Convergència i Unió, al principi d'aquesta intervenció: voluntat total i absoluta per al diàleg, però sempre des d'actituds obertes, generoses i compromeses amb el benestar i el progrés d'aquest país.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores diputades, senyors diputats, passem a la votació de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 109 en contra i 13 abstencions.

Per tant, aquesta iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

Projecte de llei

de promoció de l'activitat econòmica
(debat de totalitat) (tram. 200-00010/09)

Passem, ara, al punt vuitè de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de promoció de l'activitat econòmica, presentat, en nom del Govern de la Generalitat, per l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern. (*Remor de veus. Pausa.*)

Senyora vicepresidenta, ja pot començar.

La vicepresidenta del Govern

Sí, gràcies, presidenta. Molt honorable presidenta, senyores i senyors diputats, consellers..., bé, m'adreço per tercera vegada en aquests dos dies presentant el darrer, però no per això menys important, avantprojecte de llei, que, en aquest cas, rep el nom de Projecte de llei de promoció de l'activitat econòmica.

Vostès saben, i ho hem dit repetidament, especialment aquests darrers dos dies, que la reactivació de l'activitat econòmica és una prioritat del país. En tot cas, sí que és una prioritat d'aquest Govern i un objectiu de legislatura, com els deia, en un context de crisi econòmica, que no serà gens fàcil.

Com he anat insistint en les anteriors intervencions, tenim l'obligació de fer tot allò que és al nostre abast per tal d'afavorir la reactivació econòmica amb totes les eines disponibles. Per això mateix, convé recordar que hi ha actuacions que poden millorar i que no precisen necessàriament de grans inversions. D'aquí, doncs, la importància d'aquesta llei de promoció de l'activitat econòmica, perquè, com els deia, hi ha coses de la nostra vida administrativa que podem millorar, sens dubte, i que repercutiran, a més a més, directament en benefici de l'economia de Catalunya.

A aquestes alçades, tots coincidim en el fet que un bon sistema judicial afavoreix el desenvolupament econòmic o que també és útil una administració d'hisenda àgil i rigorosa o que una legislació mercantil, que proporcioni seguretat i fluïdesa en les transaccions mercantils i en la constitució de les societats i empreses, és imprescindible.

I, dintre d'aquest mateix ventall d'exemples, podria mencionar, fins i tot, uns conceptes tan simples com

ara la il·lusió, com ara la confiança, que poden semblar poca cosa en el cantó d'inversions multimilionàries, però que resulten imprescindibles per fer anar el país endavant: sense confiança, sense il·lusió el país no se'n sortirà per molt que tots hi invertim.

Per això mateix és important que aquest conjunt de lleis que avui presentem tingui el màxim recolzament possible i exemplifiqui, d'alguna manera, el compromís d'aquest Parlament amb la reactivació econòmica.

Ahir els deia, en començar, que la tramitació d'aquestes lleis ens exigirà, a tots, un esforç notable i un munt de negociacions i una actitud en pro d'arribar al consens per tal d'aportar el bo i millor de cada grup parlamentari. I la voluntat del Govern és aquesta: de mà estesa per poder fer front a aquesta voluntat, com els deia, de sumar complicitats. Per això és important que no estalviem cap esforç per fer possible que aquestes lleis, amb les millores que, de ben segur, s'hi incorporaran en tot el tràmit d'esmenes, siguin ben aviat una realitat. I això vol dir transmetre, com els deia, confiança en el futur.

Per això, la finalitat de la Llei de promoció de l'activitat econòmica és ajudar al desenvolupament de l'activitat dels emprenedors, dels empresaris, de la gent que tenim arreu del país. I, com ja he dit abans, tenim confiança en la competitivitat del país, tenim confiança en la nostra gent. I són aquesta confiança i aquesta competència les que, especialment, es configuren com a motor de la recuperació econòmica.

Aquest desenvolupament requereix la supressió de tràmits i traves innecessàries per tal d'iniciar una nova activitat. Això és imprescindible. I això suposa atorgar valor afegit als diferents sectors, com poden ser la ramaderia, el turisme i el comerç. I així mateix això també implica modificacions normatives que permeïran una política de suport als empresaris catalans, totes elles amb el mateix objectiu d'afavorir la reactivació de l'activitat econòmica; objectiu no únicament d'aquesta llei, sinó de les dues anteriors. Com? Doncs, mitjançant una regulació més clara, mitjançant una simplificació en la seva tramitació administrativa.

El desenvolupament empresarial requereix l'alleugeriment de tràmits i la supressió de totes aquelles traves que resultin innecessàries o que no aportin res a l'hora d'iniciar una nova activitat. Jo crec que aquest objectiu tots els compartim. Així mateix comporta, també, modificacions de normatives que han de permetre una política de suport als empresaris catalans.

El títol primer, que és el relatiu a l'àmbit agroambiental, comprèn la modificació de diverses normes, entre les quals destaca la modificació de la Llei de contractes de conreu, de la qual es deroga el dret d'adquisició preferent de la Generalitat, i també se'n suprimeix el Registre de contractes de conreu. Aquesta mesura facilitarà l'activitat econòmica del sector agrari, i també la dinamització de les zones rurals, tan important per a un país territorialment equilibrat com el nostre.

També es procedeix a la modificació del Decret legislatiu 1/2009, pel qual s'aprova el text refós de la Llei reguladora dels residus. La voluntat del Govern és

la de facilitar la pràctica empresarial, reduint tràmits i establint una gestió unificada per iniciar l'activitat. Això significa que substitueix l'autorització per la recollida i el transport per la comunicació prèvia, tot i ajustar-ho a la normativa bàsica estatal i comunitària. I es contempla, també, la possibilitat d'eximir d'autorització les instal·lacions que realitzin valorització o eliminació de residus no especials en el mateix centre.

Una altra de les modificacions rau en la Llei de prevenció i control ambiental de les activitats, que estableix, ara, amb caràcter general també el règim de comunicació prèvia per a instal·lacions ramaderes de petita dimensió quan la normativa europea no requereix règim d'autorització. Per tant, adequació a la normativa, també, europea. A més, es fixen nous sistemes de control i col·laboració entre les administracions, per tal d'augmentar i millorar el control sobre la sanitat animal i la cura del medi ambient.

El títol segon de la llei preu la modificació de normes de contingut econòmic. El capítol primer comprèn la modificació del text refós sobre comerç interior, reduint les sancions.

El capítol segon suposa una important modificació de la Llei de turisme de Catalunya, amb la finalitat de millorar els establiments, incorporar noves figures turístiques, facilitar la diversificació del sector i permetre, en definitiva, la desestacionalització dels recursos turístics catalans.

Així mateix, també s'hi incorpora una modificació del Codi de consum de Catalunya, segons la qual hi ha la possibilitat de dispensar del compliment d'obligació d'adreça física a Catalunya per atendre les queixes dels consumidors en funció de la menor xifra de negocis o el nombre reduït de persones treballadores del prestador de servei.

El capítol tercer es dedica a la modificació de la Llei d'horaris comercials, en el sentit de permetre les pròrrogues en les excepcions dels municipis turístics, mitjançant també una declaració responsable. L'agilitat en el procediment permet la dinamització i l'impuls del comerç en aquest tipus de municipis.

També es modifica el Decret llei 1/2009, de 22 de desembre, d'ordenació dels equipaments comercials, per tal de millorar-ne aquí la regulació i incrementar l'activitat comercial, així com la revisió de les previsions sobre la implantació de mitjans i grans establiments comercials i d'establiments comercials individuals i col·lectius, amb la finalitat, sempre, de potenciar el comerç interior i el mercat de treball en relació amb els municipis.

El títol tercer és el títol relatiu a l'àmbit sanitari, i es refereix a la modificació de la Llei 20/1985, de 25 de juliol, de prevenció i assistència en matèria de substàncies que poden generar dependències. Es concreten els supòsits de promoció de begudes alcohòliques, permetent les ofertes i rebaixes de preus sempre –sempre– en l'àmbit del consum responsable.

El títol quart comprèn les modificacions relatives a l'àmbit de territori en dos capítols. El primer és el que liberalitza el mercat de transport de viatgers per carre-

tera mitjançant vehicles de motor. I les mesures aquí són diverses i es preveu tant un termini de concessió màxim de deu anys, prorrogable, com l'eliminació de les concessions de serveis zonals.

Finalment, el capítol segon també suposa una important modificació de la Llei del dret a l'habitatge, i n'és la finalitat principal l'impuls del sector immobiliari i facilitar l'accés als habitatges de protecció oficial, a més d'eliminar algunes reserves urbanístiques, entre d'altres mesures que permeten augmentar el sostre lliure edificable.

I, en definitiva, aquí, s'elimina la figura del lloguer forçós; sí, s'acaba amb el lloguer forçós, i deixin-me que aquí m'esplaiï una mica. Es procedeix a la supressió del lloguer forçós que va impulsar l'anterior Govern, i no per un afany, com els deia abans, de desconnexió de l'obra del Govern anterior. No ens cansarem de dir que aquest no és el motiu, sinó que això ho fem per convicció i per la convicció que als ciutadans de Catalunya els hem de donar, com els deia abans, lleis simples, fàcils de complir, i també fàcils de fer complir. I l'expropiació de pisos buits o el lloguer forçós d'habitatges –diguin-ho com vulguin– responia a un article de la Llei de l'habitatge, l'article 42.6, que, per ser més concrets, no era ni simple, ni era fàcil de complir, ni era fàcil tampoc de fer complir. I tant és així que, en quatre anys que porta en vigència la llei, no s'ha iniciat cap expedient sobre la base d'aquest article.

Vostès saben que Catalunya té, avui, més de setanta mil habitatges buits, entre públics i privats. I vostès creuen que, en la situació en què ens van deixar les finances del país, la Generalitat avui ha d'expropiar aquests setanta mil pisos i habitatges buits? Vostès ho creuen de debò?

Però el que és més important, i el que jo diria que és fonamental: vostès han deixat una Generalitat de Catalunya propietària de més de 3.500 habitatges buits, d'un total dels 13.500 del parc d'habitatges de la Generalitat. Com podem des del Govern obligar els privats a posar els seus pisos al mercat de lloguer de manera forçosa, quan el Govern, el mateix Govern, que té 3.500 habitatges buits, no ho fa? Com podem obligar els privats? Doncs, miri, nosaltres no ho farem. Nosaltres, no. Ni podem fer fer a la gent allò que no fa el Govern, ni podem expropiar o forçar el lloguer de setanta mil habitatges buits.

Per tant, ni té sentit un article, el 42.6, que obliga a tot això però que amb quatre anys, amb setanta mil casos potencials, no ha iniciat ni un sol expedient... I això no és anar enrere, deixin-me que els ho digui, això és posar allò que en diem «sentit comú» on no n'hi havia, això és simplificar la normativa i això és el que ens demana la ciutadania i això és el que fem també amb aquesta llei. Lleis fàcils d'entendre, lleis fàcils de complir, lleis fàcils de fer complir.

I, per tant, en conjunt, les mesures contingudes en la llei, que comporten una simplificació de procediments, ajudaràn notablement a la reactivació econòmica i a l'impuls de diferents sectors productius del teixit català, especialment castigats per la crisi econòmica. I aquestes mesures entronquen també, clarament, amb

els objectius traçats en el Pla de govern 2011-2014, d'augmentar la productivitat i la competència de les empreses catalanes i, així, facilitar-ne la nova implantació i, en definitiva, promoure l'activitat econòmica que ajudi a crear llocs de treball, la primera i la millor política social.

Per anar acabant aquesta intervenció, que conclou amb les presentacions d'aquests tres projectes de llei, deixin-me que, a mode de resum, els digui que hem volgut reordenar la gran normativa que s'ha generat els darrers anys, perquè aquesta fos clarificadora per als ciutadans i ciutadanes d'aquest país i, sobretot, perquè s'adaptés al context econòmic actual.

Per tot això els demano, senyores i senyors diputats, que fem possible que aquesta llei continuï la seva tramitació parlamentària, que fem possible que aquesta llei es pugi dur i pugui ser sotmesa a debat i que, si s'escau, es puguin incorporar totes aquelles esmenes necessàries en el seu articulat, per millorar-la i per sumar al màxim totes les voluntats. Sincerament, crec que amb les eines que s'hauran d'aprovar en aquest Parlament i amb la major, sobretot, urgència possible podem posar els fonaments per construir un millor futur per a Catalunya, un futur millor per als ciutadans i les ciutadanes del nostre país, que, per altra banda, és la nostra obligació.

I deixin-me, per acabar, una petita reflexió. L'aristocràcia segurament té el mal costum d'oblidar que la democràcia s'expressa a les urnes, i el compromís del Govern amb els ciutadans està expressat en el nostre programa electoral, i per damunt de tot va per posar elements, per reactivar l'economia del país, per crear llocs de treball, que, com els deia, és la millor política social que podem fer en el país. I això passa també per tenir una administració més competitiva, si volem avançar a tenir un país més competitiu.

Per acabar, només volia agrair totes les aportacions, la feina, la tasca i la voluntat de tots els grups parlamentaris en pro d'avançar que aquestes tres lleis, a través d'esmenes, a través d'esmenes a l'articulat o a través d'esmenes a la totalitat, puguin acabar sent una realitat i puguin donar resposta a allò que el país ens demanda i allò que el país necessita.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable vicepresidenta. A continuació, té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies. Senyores diputades, senyors diputats, senyora presidenta, senyors consellers, consellera, vicepresidenta, de la mateixa manera que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ja ha dit que, com s'ha pogut comprovar, ens hem abstenut en els dos tràmits perquè poguéssim prosperar la llei, en aquesta tercera llei,

la de promoció de l'activitat econòmica, nosaltres hi presentem reserves. Per aquest motiu presentem una esmena a la totalitat. No vol dir això que no hi haguesin reserves a les anteriors lleis, però creiem que aquí sí que, en nom de la promoció econòmica, es fan canvis substancials de model que, per nosaltres, són inacceptables, i m'hi atansaré i els explicaré.

Entenem que desregular..., jo ahir, a l'hora de situar el nostre grup parlamentari en la Llei de simplificació, explicava el que nosaltres creiem que són les virtuts de la declaració responsable i la comunicació prèvia. Nosaltres creiem que això són virtuts, perquè, en definitiva, el que fan és canviar el paradigma del model. Vostès aquí han fet un petit pas, també siguem modestos i sincers. Caldrà un canvi de cultura de model de l'Administració, perquè l'Administració es responsabilitzi de tot el termini i tot el tràmit. En aquests moments, com deia ahir, el que fa l'Administració, les administracions –aquest és el model continental–, el que fan és, en definitiva, cobrir-se amb reglaments, i acaben esdevenint una cursa d'obstacles per a l'emprenedoria; però no només per a l'emprenedoria en l'àmbit econòmic, que ho són per a usuaris, per a ciutadans de peu pla o, fins i tot, ho són per a entitats o associacions.

Dèiem i explicàvem i compartíem les virtuts del que representa la declaració responsable o la comunicació prèvia. Per què? Doncs, perquè eviten perdre temps, fan que hi hagi un inici de l'activitat ràpida i que sigui l'Administració qui acaba assumint una tasca i una decisió final: si allò ha de continuar un dia o s'ha d'aturar, perquè no compleix cap de les normatives.

Però aquí ens trobem en una altra situació, perquè la desregularització té riscos. Una excessiva desregularització comporta riscos que a la llarga, doncs, acabem pagant entre tots, i després ja no ens recordem de qui són els responsables. I no és una qüestió aquí de cobrir-nos les espatlles, és una qüestió d'avisar del que pot passar.

Miri, en el primer avantprojecte, el que presentava el Govern, per exemple, en l'àmbit dels plans urbanístics i l'Agència Catalana de l'Aigua era una temeritat; després es va corregir, però deia que gairebé no calia cap informe preceptiu de l'Agència Catalana de l'Aigua per desenvolupar un pla urbanístic. Recordo que quan vostès van presentar l'avantprojecte..., i ara, que ningú m'acusi de populisme, però jo aquell cap de setmana vaig anar a una zona de l'Aragó, prop de Panticoosa, i hi havia un municipi que es deia Biescas. Biescas, malauradament, es va fer famós per un càmping que va ser arrasat per un aiguat, perquè en el Pla urbanístic no hi havia cap previsió d'informe d'inundabilitat; hi havia un con de dejecció i s'ho va emportar per endavant. El mateix val..., perquè quan vam viure els moments de sequera i quan hi havia tot el debat dels transvasaments, tant al País Valencià com a Catalunya amb l'Aragó, recordem que posàvem damunt de la taula la situació de moltes obres urbanístiques, moltes noves urbanitzacions que no tenien aigua, que s'havien fet sense cap previsió d'aigua. Això són efectes de la desregularització. Sortosament això ja és fora d'aquest àmbit normatiu, hi estem d'acord.

Però, fixin-se vostès quan parlen de desregularitzar o posar sense gairebé control tot el que és el tema del transport de residus. Escolti'm, aquest és un tema delicat, el transport de residus és un tema molt delicat, i quan vostès diuen: «Escoltin, amb una comunicació prèvia n'hi haurà prou», aquí calen dues conseqüències. Vostès què faran –i a la llei no ho expliquen– per augmentar el control i perquè aquell que no faci bé la feina sigui penalitzat? No he vist la compensació en aquest sentit. És a dir, el que no podem fer és desregularitzar i deixar de la mà de Déu el que pugui passar després. I aquí cal que l'Administració sigui responsable. Què farà l'Administració? Aquí no ens ho expliquen.

Per tant, en aquest sentit, nosaltres creiem sincerament que es corren riscos quan no es fan les dues propostes alhora, quan es diu: «Escolti, anem a simplificar, anem a buscar una declaració responsable i anem a buscar una comunicació prèvia», però alhora vostès no busquen ni sancions, ni prenen la determinació, ni les accions que han de fer des de l'Administració per aturar això.

Segon bloc en què no podem estar d'acord: dret de l'habitatge. És evident que hi ha un canvi de paradigma profund. Però no s'equivoquin: la gent necessita habitatges, eh? El que ha acabat és la bombolla immobiliària. És que estem confonent dues coses. El que ha esclatat és la bombolla immobiliària, el que ha esclatat és el diner fàcil, l'especulació; però la gent segueix necessitant habitatges, el problema és que no se'ls poden pagar. I aquells que se'l podrien pagar, doncs, tenen por de córrer el risc.

Necessitem habitatge de promoció pública? I tant. Necessitarem, malgrat el canvi de paradigma actual, fer reserves de sòl? I tant. Necessitarem planificar des de les administracions?, el Govern de Catalunya al capdavant? I tant! Necessitarem mantenir el parc d'habitatge públic? I tant que el necessitem! El que no podem fer és desregular-ho de tal manera que mai puguem tenir la consistència de tenir un parc de públic creixent.

I, si vostès acaben fent que tothom pugui disposar de l'habitatge públic, eliminant les barreres de temps per poder anar a una venda directa, el que estem fent és evitar que hi hagi un parc d'habitatge públic, i el necessitem. Hi ha un canvi de paradigma, però es necessiten habitatges, i vostès en són conscients. El que no funciona i el que estem fent és un pedaç sobre el model especulatiu, és buscar la solució en aquells que en el seu moment, doncs, van anar tirant de veta i menystenien la promoció pública, i ara ho veuen com la gran panacea amb subvenció pública.

Escolti, això..., potser sí que accelerarà l'activitat econòmica. Ja em sembla bé. Però facin una reserva de sòl, facin la previsió que hem de mantenir l'habitatge públic. Anem a buscar que en els plans urbanístics puguem planificar i saber on s'ha de fer. Hi ha molts habitatges buits, sí, però, precisament..., però també hi ha molta demanda... Vostès mateixos sabran com ho han d'administrar. Em fa l'efecte que el que estan fent, vostès, en aquest sentit, és gairebé desregular-ho.

Però, fixi-s'hi, en aquest cas, com vostès –en el cas de l'habitatge és paradigmàtic– desmunten la funció social, la planificació sectorial i territorial, les reserves de sòl, i, en aquest cas, també, els terminis de qualificació d'habitatge de protecció oficial. I hi ha un tema que és definitiu, que és que desregulen l'accés a l'habitatge protegit posant en qüestió els criteris d'equitat i redistribució, perquè sembla que vulguin donar als promotors que siguin qui decideixi qui tindrà accés a l'habitatge protegit. Ens sembla que aquí això val una esmena, una esmena a la totalitat, i que en puguem parlar en el termini posterior.

Finalment, altres aspectes que nosaltres no podem contemplar. Miri, un de petit: Llei de cooperatives. Home..., el Consell Superior de Cooperació era un organisme de mediació. Jo crec que contribuïa a buscar una interlocució entre l'Administració i les cooperatives. És veritat que aquesta és una..., no diria allò que és la ventafocs del model econòmic català, però és un model amb futur, i vostès ho saben. I crec que eliminar el Consell Superior de la Cooperació és un error; al contrari, ajudava la mediació i el mateix sector ho demana; no entén, no hi ha una raó clara de, doncs, per què es vol eliminar aquest organisme.

Un altre tema que ens preocupa és el sector turístic. Escolti, amb el tema dels apartaments turístics hi ha una cosa que és evident: si es passa a catalogar com la llei anterior de l'anterior Govern, una llei que va ser dura amb el sector, perquè el sector, evidentment..., menys norma, millor, això és evident; però, si vostès passen a considerar un apartament turístic com a domicili, tenim un problema. I, sap quin és el problema, un domicili particular? Doncs que no es podran fer inspeccions, necessites l'ordre d'un jutge. I això és el que han fet vostès. Això és un error, quin control de qualitat tindrem? És a dir, al sector de fora de Barcelona és evident que no li interessa això, però a Barcelona, ho saben, i per l'experiència del que ha anat passant i per les pressions de les associacions de veïns i veïnals, que s'ha acabat regulant. La llei ho cobria això. Vostès fan una finta, ho posen en l'àmbit de l'habitatge, desmunten el tràmit turístic i tot el que s'havia aconseguit..., amb una fortalesa i amb un esforç molt important de l'anterior Govern, en l'àmbit turístic per posar ordre en aquest sector, perquè és un sector important i transcendent el de l'apartament turístic, però no podem permetre que un domicili particular acabi sent apartament turístic, perquè passa el que passa i tenim experiències prou..., a Ciutat Vella, en el cas de Barcelona..., em fa l'efecte que aquí vostès també..., una cosa és la flexibilitat i l'accés de l'emprenedor que pugui tenir facilitat, i l'altra és posar problemes on realment els havíem limitat o, com a mínim, els havíem reduït en molt.

En l'àmbit, també, de les agències de viatge... Escolti'm, no sé si és perquè la directora general ve del sector de les agències de viatge, però l'anterior llei el que havia fet..., era molt clara, la Llei de turisme, el que feia era donar possibilitat que altres agents, altres actors també entressin en aquest sector, que els diferents paquets turístics que es poden fer, des d'un viatge, l'estada a un hotel, la restauració o diferents produc-

tes, si només en feies dos... –evidentment, més de dos era competència de l'agència de viatge, però–, altres paquets els podien oferir altres actors: agents locals, agents a nivell locals, empreses públiques o privades que es creaven a nivell local. Era facilitar la iniciativa a nivell local. Amb això el que fan és concentrar-ho tot a mans de les grans agències.

Escolti, el turisme, la política turística és, sobretot, perquè la gent vingui. Quan s'enfoca el turisme dels dels que estan acostumats que la gent se'n vagi, doncs, és quan passen aquestes coses.

Més coses que ens preocupen: ordenació d'equipaments comercials. Escolti, hem tocat os –hem tocat os. Vostès ja van esmenar, de l'avantprojecte inicial, un aspecte important. Escolti..., de l'11 de setembre a l'1 de maig, festa a les zones turístiques. Escolti, al final algú va dir: «Escolti, no ens compliquem la vida. Als països seriosos hi ha dies que no es toquen.»

Però, li diré més: han esmenat més coses. I els ho vam dir, i el sector també els ho ha recomanat. Vostès diuen: «Fora de la trama urbana consolidada...», que això és un èxit, perquè és el que manté un model de comerç petit i mitjà de proximitat, la trama o el concepte de trama urbana consolidada, i ha permès que moltes botigues i comerços que ja estaven declarats en extinció gairebé a diferència d'altres països, com la nostra veïna França, que han desertitzat els centres urbans, a Catalunya hem preservat un model, i no cal anar a França, vagi-se'n, vostè, a Madrid o a les ciutats satèl·lits de Madrid, no hi ha res en els centres urbans.

Les característiques del model català que vostès anteriorment ja havien creat i que l'anterior Govern va mantenir, avui es posaven en dubte i es posen en solfa. Perquè, fixin-s'hi, quan vostès diuen: «Podran obrir establiments comercials fora de les trames urbanes consolidades aquells que tinguin una empresa logística, tecnològica, d'innovació, de disseny, industrial..., podran obrir una botiga.» Què vol dir una zona logística? M'està dient que la gran superfície, que fora de la trama urbana consolidada podrà obrir? Finalment, això ho han esmenat, i ara ho han reduït a centres de disseny i d'innovació tecnològica. Aquí hi hem guanyat.

Ara bé, hi ha un altre aspecte que és preocupant. Vostès diuen: «Les zones de concentració urbana, fora de les trames urbanes consolidades que tinguin àmbits comercials s'equipararan a les trames urbanes consolidades.» Aquí hi ha el parany. Concretament –concretament–, article 113. Aquí hi ha el parany. Perquè..., vol dir que les que estan en zones periurbanes disposaran del mateix desenvolupament que pot tenir una trama urbana consolidada? S'ha de discutir i s'ha d'acotar, perquè, si no, és barra lliure a un model de desregulització. I ja saben que nosaltres creiem que ha d'haver-hi un equilibri entre la gran superfície comercial i el petit i mitjà comerç en trama urbana consolidada.

Perquè, miri, aquells països que jo abans citava, com França, eh?, doncs, aquests països han hagut d'acabar subvencionant amb diner públic el restabliment de comerç en els centres urbans, perquè els han desertitzat. I això és un problema..., acaba sent un problema de

seguretat, un problema de convivència, un problema de les persones amb mobilitat reduïda que no poden anar a zones periurbanes. (*Veus de fons.*) Sí..., escolti, a França, els assistents socials es dediquen, bàsicament, a portar aliments a les persones que tenen dificultats de mobilitat, persones grans d'edat, que no pas a altres funcions. Per què? Perquè no hi ha res. Per tant, aquí hi ha un tema que vostès..., pel discurs que han fet sempre, que s'han manifestat..., que han defensat un model de comerç, aquí és un tema delicat.

Conclusió. Miri, nosaltres li ho hem dit sempre, i ho hem dit des de bon principi, disposats a treballar amb aquest desenvolupament de les tres lleis. L'evolució que hem fet amb aquesta llei òmnibus és clara: hem passat d'una llei que el definia ahir no com un calaix de sastre, sinó com un contenidor de sastre, hem passat a cinc lleis.

Per tant, nosaltres estem disposats a treballar, però crec que en aquesta darrera llei, igual que en les altres dues, la de simplificació com la d'agilitat, però, en aquesta darrera llei, la de promoció de l'activitat econòmica, ens hi haurem d'esmerçar una mica més.

Perquè jo no dubto que en alguns aspectes, segurament, la voluntat era facilitar les coses. Però, alerta, quan es facilita en excés, perquè acabem desregularitzant, les conseqüències s'acaben pagant més tard. I, possiblement, alguna d'aquesta desregularització les conseqüències no la pagaran vostès al Govern. Ja no hi seran. Passaran anys, però, tard o d'hora, quan es desregularitza i no hi ha control, hi ha conseqüències.

Abans citava aspectes com els de residus, i en àmbits com el del turisme o el del comerç, nosaltres..., o el de l'habitatge, entenem que no podem fer una llei només pensant en una conjuntura concreta. Les coses canvien i es mouen. I, per tant, nosaltres els demanem diàleg. Perquè ara, el que és una esmena a la totalitat per part del nostre grup, el Grup d'Esquerra Republicana, en el tràmit que puguem fer després del període de sessions, puguem trobar els punts de trobada on..., perdoni la redundància, puguem treballar conjuntament i fer..., que una cosa és la promoció econòmica i posar facilitats en un moment de molta dificultat i l'altra és, en definitiva, canviar el paradigma de les coses. Iestic convençut que m'entén quan dic això.

És a dir, crec que en sectors com turisme, en sectors com comerç o àmbit com l'habitatge, vostès estan canviant el paradigma. Entenem que cal simplificar, entenem que cal ser més àgils, però una cosa és posar facilitats i l'altra cosa és canviar en profunditat el model. I nosaltres, li ho asseguro, el model comercial o el model turístic que vam dissenyar en l'anterior Govern catalanista d'esquerres crec que era un bon model i el volem preservar.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable diputat. A continuació, per la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds -

Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta..., senyora vicepresidenta, diputades i diputats, potser, primer, abans de començar, dues consideracions: una, vist els debats anteriors de les altres dues lleis, és possible que algú ens expliqués què s'ha pactat o no per després saber sobre quins textos treballem? És possible? I seria d'agrair, perquè així sabríem fins i tot si en aquest pacte hi ha contradiccions entre uns i altres. Perquè, clar, aquí tothom diu i explica, doncs, que ha pactat, que ha arribat, que això no..., i això et deixa una mica descollocada, i descollocats com a grup.

I un tercer..., i un segon, volia dir: vist que, també, aquests tres textos els ha presentat el mateix membre del Govern, que és, en el seu cas, la vicepresidenta senyora Ortega, queda claríssim que el que podríem dir és anomenar que són les tres bessones, i ara d'un únic part, i que, en aquest cas, és un únic cos que s'ha retallat i trinxat per portar-lo aquí.

Però jo he volgut fer un exercici de treball i d'objectivitat, també, i m'he mirat l'exposició de motius com cal per no fer una exposició de perdigonada. Una exposició de motius que diu, ho explica la vicepresidenta, que el seu objecte és la reactivació econòmica, la promoció de l'economia i que diu que el que pretén és ajudar el desenvolupament de l'activitat empresarial.

Consideren que per ajudar l'empresa catalana s'han d'eliminar tràmits i traves innecessàries. La frase, fins aquí, podia convèncer. Coincidim, encara que vostès ens titllin d'amics de la burocràcia, que cal i és possible agilitar processos i fer-los més ràpids. Per això hem fet un projecte alternatiu de com podia ser aquesta agilitació de processos i cap a on hauria d'anar. El que entenem és que no hauria d'anar cap a una desregulació, que és el que bàsicament interpretem que fa aquest text, concretament, a més, amb aquest tema. Perquè, rellegint i tornant a llegir el text i tornant a donar la volta no compleix una sola frase de promoció econòmica, perquè, de vegades, una mentida que es vagi repetint diu que es converteix en veritat. Però, en aquest cas, ni llegint –ni llegint–, nosaltres no hi trobem en què..., quina palanca de motor i de reactivació econòmica pot ser. I ho explicaré, eh? –ho explicaré. Perquè es repeteix, com amb les altres dues bessones, aquest atac frontal als serveis públics, aquest atac frontal als drets socials, i també a la participació. Això ho tenen molt en comú.

Però aquí n'hi ha un, que és un atac directe, doncs, al dret a l'habitatge, un dret que s'havia consolidat en l'anterior Govern i un atac brutal al medi ambient. I això ho fan en el títol primer, en el títol de l'àmbit agroalimentari. I, en aquest sentit, sota la capa –sota la capa– de la simplificació van a la jugular de les polítiques públiques i al control, i, per tant, la capacitat de decidir i fer, doncs, que hi hagi un model social i econòmic com el que teníem fins ara; un model que era el d'ajudar, justament, des de l'Administració, a poten-

ciar sectors del medi ambient i sectors de l'agricultura i sectors de la ramaderia.

En definitiva, veiem una desregulació en general, tipus *laissez faire, laissez passer*, molt lliberal, i que, en aquest sentit, doncs, seria típic i tòpic, i és un retorn al passat, un retorn al passat, a les seves polítiques. No és que hi hagi un canvi de paradigma o que vulguin fer un canvi de paradigma. Jo considero que el que fan és una involució cap al passat.

Tot plegat –i, com deia, llegit objectivament–, en l'àmbit agroalimentari, hi ha una primera..., que vostè no li ha fet cas, i, fixi-s'hi, si no és anar cap a polítiques de segle XIX en comptes del segle XXI, perquè..., part de la gran trinxadora de normatives i de bones lleis que hi havia en temes ambientals i agraris, n'hi ha una que és senzilla: en el primer capítol, que diuen i fan un canvi en l'enllumenament. Deixen retardar el temps per canviar l'enllumenament. Això no consideren que és un fracàs i un endarreriment respecte, doncs, a un nou posicionament respecte a un nou estalvi i eficiència energètica que seria molt convenient en els nostres municipis? Vostè ni ho ha comentat. A nosaltres, ens sembla que això s'hauria de complir, perquè això, a més a més, és objecte, doncs, d'empreses que treballen en aquest sector.

La modificació..., i molt important, i que vostè se n'ha alegrat, és la Llei de contractes de conreu. Home..., aquest capítol on es deroga l'adquisició preferent per part de la Generalitat i empreses i entitats que en depenen, de sòl agrari, no fa res per garantir la preservació del sòl agrícola actual, que pateix unes amenaces terribles de les modificacions urbanístiques del rural cap a l'urbà, i també per les infraestructures de carreteres.

Per tant, el que no fa és ajudar el món rural, el que no fa és ajudar l'agricultura, el que fa, justament, doncs, és eliminar-ho, i torna a entrar a fomentar, doncs, altres qüestions com són: l'eradicació, doncs, d'això que havíem aconseguit, que és poder tenir aquesta adquisició preferent, aquest fons públic de terres i que joves agricultors s'hi poguessin incorporar. Per tant, perdem un sector, perdrem un sector si no ho fem; dificultarà moltíssim, a més a més, i va en contra de totes aquelles resolucions que vam tenir en el debat del món agrari; trenca amb l'esperit del debat monogràfic que va haver-hi aquí, de tots els grups parlamentaris, sobre el món agrari. Per tant, el pacte que també hi havia en el fet de poder anar fent aquesta concentració de terres, on també hi participaven, doncs, entitats del sector, queda eliminat. Nosaltres ho trobem gravíssim. No creiem que serveixi en absolut per al futur; només pot servir per perpetuar alguns drets d'uns pocs.

Seguim sense veure cap inici tampoc de promoció econòmica en nous sectors d'ocupació en la Llei de protecció dels animals que modifiquen. És a dir, en què es beneficia l'economia catalana en poder caçar animals per a activitats tradicionals i cant, que és un sector molt petit? Nosaltres ho veiem un atac a la biodiversitat; no hi veiem cap indústria amb futur, cap-davantera a Europa, en això. Més aviat, el que sí que seria important és haver aprovat la llei de biodiversitat

i fer de l'observació dels animals un gran component per al turisme, i d'això vostès se n'obliden i ho obvien.

Bé, però on acaben de reblar el clau ja és en la prevenció i control ambiental de les activitats. Jo aquí, per dir, si vostès aquí diuen que estan agilitzant..., només recordar-los que el que aquesta llei feia era ja deixar en aquell moment un règim de comunicació del 80 de les activitats, tant com un 80 per cent; només un 18 per cent s'exigia a les activitats amb important impacte ambiental. Molt bé. I vostès d'aquestes del 80 per cent no en toquen ni una i es carreguen totes les del 18 per cent, eh?, aquestes que són les que es relacionen en l'annex 2 de la llei i que es preveien determinats casos justificats pel tipus d'activitat, per la ubicació on eren o perquè era necessària aquesta preceptiva. En canvi, vostès el que introdueixen a partir d'ara és discrecionalitat, pèrdua evident de garanties de protecció del medi ambient i en algun cas, fins i tot, s'hauria de mirar, vulneren normativa estatal.

Nosaltres, en aquest sentit, el que entenem és que seria important deixar clar que no s'ajuda els ramaders; sí que es dona un tracte de favor incomprensible a certes activitats que cal recordar que estan a l'origen d'importants problemes de contaminació al nostre país, eh? Per tant, granges que han de presentar un pla de gestió de residus podran estar en règim de comunicació; fins ara la llei no ho preveia, s'exigia en aquest sentit. Però ara és que a més a més Medi Ambient no hi és per a re; això únicament ho aprova el Departament d'Agricultura. Desapareixen moltíssims informes d'autorització. I, en definitiva, el que trobem també nefast és, i vull comentar-ho, l'article 417, on parla justament de les activitats ramaderes que havien de presentar el pla de dejeccions..., ara no passaran la comunicació. Entén, vostè, vicepresidenta, que en aquest sentit no estem en un país, com vostè ha dit, com la resta d'Europa, que això no és preceptiu? Som un país on els nitrats ens ofeguen. És que els països d'Europa que no apliquen això és perquè no tenen els problemes de nitrats i contaminants que tenim nosaltres, senyora consellera. Però, a més a més, en l'article 18 deixen de considerar important fixar el valor d'una activitat determinada en tot allò que hi hagi d'innovació i nova tecnologia, i això és molt important, i això és molt important que s'hagi eliminat.

Però, a més a més, tot el tema de relaxar-se en les dejeccions ramaderes va en contra de les bones pràctiques agràries, i, en comptes d'incentivar aquells ramaders responsables, que aposten per la internalització dels costos ambientals i per les millores, per les depuradors, per plantes que això, sembla que llencin el missatge de la barra lliure per a pràctiques irresponsables. Això farà punter un sector ramader?, ens permetrà avançar cap a aquests models més competitius i més responsables amb la sostenibilitat? Creiem que no; no avancem en aquest sentit.

Aparentment, a més a més, i ho vull fer parlant d'Unió de Pagesos, sembla que vostès sí que ajudin a simplificar i a fer-ho més fàcil i que això és un benefici, però hi ha veus que en discrepen, i ho expliquen molt clarament i en veu del seu coordinador nacional, el senyor Caball. Sota aquesta aparença de simplificació el

que fan és deixar-los fora de la representació, fora de tenir drets on ja en tenien. Concretament, per exemple, i aquí hi ha... en l'Agència Catalana de Consum; aquí es tracta, en aquesta mateixa llei: fora de l'Agència Catalana de Consum. Que costava diners, aquesta representativitat?, que en general ens costen diners els representants en un consell assessor? No costa ni un duro. Per què s'eliminen aquests consells?, per què s'elimina representació?

També, fora de la Llei de conreus, òbviament, que és allà on es discuteix, doncs, totes aquestes qüestions. No ho entenem. Se suposa que volen ajudar un sector amb molts problemes i que sí que s'ha d'ajudar i el que fan és expulsar del debat aquells que en són els actors. No creiem que això sigui de rebut, si no és per beneficiar-ne només uns quants, que òbviament nosaltres no sabem qui són.

Creiem el nostre grup que en aquest sentit fan una política que afectarà molt i gravíssimament el territori i que suposa un retrocés als models antics i contaminants, que faran en definitiva perdre pes específic al sector.

També en el tema de residus –residus. Vostè ho posa una qüestió en què hem de posar diners, quan a residus, si vostè mira les noves fonts d'ocupació, nous jaciments d'ocupació, és allà on s'ha creat més ocupació, en el tractament de residus. Vostès fan una cosa flagrant, que és, miri, rebaixar la responsabilitat dels productors potenciant la competència per raó del preu, per sobre de la qualitat, per sobre de la proximitat, per sobre de la sostenibilitat. És modernitzar l'economia, això?, és fer un avenç en el progrés econòmic i en la promoció econòmica? Ser el que eren ara els residus, un sector tractor del canvi? No ho entenem; no entenem com, en comptes de fer, doncs, que el potenciïn..., si no és que això obeeix a alguna cosa molt concreta. Més passos enrere: convertir un sector de futur en un sector ferralla. Bé, ja li ho he dit, també s'elimina aquí, doncs, el consell assessor. Una altra pràctica, en aquest cas, de manca de participació.

En el que s'anomena «àmbit econòmic», en el títol II, que s'anomena «el d'àmbit econòmic», modifica tots els aspectes de comerç, turisme, horaris comercials i el Codi de consum. Bé, en els horaris comercials van rectificar, van dir, doncs, que aquests dos dies que són centrals per als treballadors i també per al nostre país tornarien a tenir-ho en compte. Però creiem que darrere d'això vostès van a trencar un avenç que s'havia aconseguit, que era aquesta lluita històrica, tant de treballadors com del mateix sector de comerciants, per poder tenir aquests dies de festa i per poder controlar els seus establiments. I vostès en això creiem que, a darrere d'algunes multinacionals, doncs, el que fan és començar a tocar aquesta qüestió dels horaris.

Aquí hi ha tota la branca de turisme, tot el sector del turisme. Home, ho ha dit en aquest cas el senyor Puigercós, considerar el que havíem aconseguit fins ara, que els departaments turístics fossin considerats un, també, vector de creixement, on allà havíem tingut molts i moltíssims problemes i el que havíem fet amb la regulació era justament fer aflorar economia sub-

mergida i, a més a més, evitar aquestes molèsties als veïns..., no sabem com podem millorar el turisme si no tenim control sobre allò que lloquem. Com podem fer un país competitiu i qualitatiu en turisme? No és millor per al turisme de qualitat aspirar a venir i trobar-se un règim, doncs, on hi hagi un control?

I, bé, ja s'ha parlat de les polítiques d'habitatge. A les polítiques d'habitatge no hi ha un altre resum que no sigui el fet de deixar-ho tot en mans del mercat i l'especulació. El fet de fer desaparèixer planejament urbanístic, suprimir la possibilitat d'àrees urbanes on es detecti una demanda residencial, suprimir l'obligació que la Generalitat destini cada any una línia de finançament específica per atendre necessitats detectades d'habitatge en protecció oficial, suprimir de manera indefinida la qualificació d'habitatges de protecció oficial, així com el límit que estiguin protegits durant trenta anys; rebaixar-lo, aquest límit. No es podran assolir mai els objectius que ens vam marcar de disposar d'un parc d'habitatges i portarem un retard respecte a Europa i altres llocs del nostre entorn terrible. O, en fi, tornar a permetre que el cent per cent de l'habitatge protegit tornin a poder-lo adjudicar els promotors privats. Per tant, es veu claríssimament que vostès van a beneficiar no el dret a l'habitatge, sinó uns promotors, uns constructors i persones que van fer el que van fer amb la bombolla immobiliària, senyora vicepresidenta.

I també s'ha començat a veure, i ho explicava ahir el senyor Milà, tota la no-política del seu departament, tota la seva política, que ha fet perdre moltíssims llocs de treball, a més a més de fer que moltes persones, doncs, no puguin gaudir dels ajuts i no puguin treballar. Perdre cent mil llocs de treball en el sector, inclosos arquitectes i aparelladors i personal qualificat, li sembla no menystenir un sector professional? Vostès no tracten ni volen tractar sobre el futur. El futur és rehabilitació urbana, rehabilitació energètica, pensar cap endintre, no pensar en l'expansió i pensar per a d'aquí vint o trenta anys. Vostès pensen en l'ara, no pensen en el futur.

No faré esment del tema del lloguer forçós, perquè a nosaltres ens ha quedat clar que hem de seguir treballant pel lloguer; vostès no en tenen cap intenció. De fet, ja van dir aquí sempre, i quan vam discutir la Llei del dret a l'habitatge, que la gent volia tenir un pis i que ja hi havia demanda privada, i això ho van dir fa tan sols dos o tres anys.

Per tant, vostès..., a mi m'ha acabat una mica de reblar el clau quan ha parlat del títol III, que és el títol sanitari. I, miri, parlàvem de turisme. Eliminant això el que tindrem és aquell turisme de borratxera que teníem a Lloret. Però no només això: aquí tinc la Federació Catalana de Drogodependències, que diu que aquest article 127 del Projecte de promoció de l'activitat econòmica, eh?, el que farà és tornar anys enrere..., anys enrere, perquè incloure... Perdoni, em pica el coll... (Pausa.) Diuen que rebutgem aquest article del projecte... –estic molt constipada, eh?–, que rebutgem aquest article del Projecte de la llei de promoció perquè ens carreguem tota la feina que s'ha fet des del 2009 en prevenció, en matèria d'assistència i perquè els nostres joves no caiguin en l'alcoholisme. Creiem

que no és necessari si no és tampoc per fer-li un favor, a qui?, a les grans venedores d'alcohol?, a les grans marques? Tots aquests anys de treball, d'una cultura de la prevenció..., no ens sembla de rebut ni ens sembla que serveixi per a la promoció econòmica.

Creiem que han d'afrontar un altre model, senyora vicepresidenta, creiem que aquesta llei en definitiva no servirà ni per generar un model sostenible per a l'agricultura, perquè no és cert que cap millora en la producció..., ni atén res absolutament del mode ambiental, que no farà que sectors estratègics com el turisme i el comerç avancin en qualitat, en competitivitat i en capacitat de negoci. I cap ambició, senyors; no és gens ambiciós, no té cap ambició. Fan allò que han fet sempre; en aquest cas, desfer i no saber aprendre de coses fins i tot que estaven ben fetes. Tornen al model antic. I en això vull fer referència al que ha dit el senyor Rull quan parlava que nosaltres no ens movíem, i ha dit el senyor Rull que s'havia de renunciar a lleis que s'havien votat perquè hi ha una crisi. Home, si hem de renunciar a lleis perquè hi ha una crisi, fantàstic, i tornem als models que ens han portat a aquesta crisi, que és el que vostès fan amb aquesta llei. Per això, en comptes d'aprofundir en un nou model econòmic i productiu, tornen a aquestes polítiques antigues. Vostès porten...

La presidenta

Senyora diputada...

Laura Massana Mas

...un carro –sí, acabo, senyora presidenta– que el faran passar pel pedregar i ens faran situar cap a l'abisme. Vostès potser sí que agilitaran i simplificaran negocis, però serà només per a uns quants. Això farà perdre moltes oportunitats a molts sectors, a molts emprenedors, a molts col·lectius que volen treballar d'una forma diferent, d'una forma avançada, d'una forma moderna.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Jaume Collboni.

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, conseller, diputats i diputades, m'adreço a vostès per explicar el sentit de vot del Grup Parlamentari Socialista sobre el Projecte de Llei de promoció econòmica presentat pel Govern, una llei que efectivament prové de l'antiga llei anomenada «òmnibus» i que, al nostre parer, queda superada pels canvis que ha introduït, ja, el Govern i aquells que encara hi han d'introduir.

Per tant, no estem votant en aquests moments la llei òmnibus. No l'hauríem votada, nosaltres, la llei òmnibus, en el seu estat primigeni, com ja han dit els por-

taveus o les portaveus del meu grup, Laia Bonet i Eva Granados, en les seves intervencions. No l'hauríem votada, ni per a la seva admissió a tràmit, perquè es tractava d'un artefacte legislatiu que podia haver suposat greus aspectes de tornada enrere i de regressió.

Què ha canviat? Efectivament, el que ha canviat ha estat la seva tramitació. Avui estem parlant de cinc lleis, o de cinc futures lleis, de cinc procediments legislatius; per tant, estem parlant de racionalitat en les formes, de garanties i, en definitiva, de fer les coses ben fetes. Era el pas previ perquè el nostre grup no s'oposés a la seva tramitació.

El perill està conjurat pel que fa als seus continguts? No. El pacte que les dretes en aquesta cambra poden articular encara és possible pel que fa als seus continguts. De qui dependrà el resultat final? Bàsicament de Convergència i Unió, però també dels partits de l'oposició d'esquerres i també de les organitzacions que han fet alegacions i dels compareixents que vindran en la tramitació d'aquesta llei.

El canvi de la tramitació, deia, ha estat condició necessària però no suficient per donar suport a la seva tramitació. A més a més de la seva garantia procedimental, hem exigut i hem obtingut l'eliminació d'aspectes més lesius des del punt de vista social, econòmic i mediambiental. Nosaltres, en no oposar-nos a la seva tramitació, ens comprometem al diàleg i ens comprometem a la nostra predisposició a acordar el màxim de continguts possibles, i esperem en aquest sentit el *quid pro quo*, vicepresidenta.

Ampliant el focus de les lleis, són diverses les previsions que com a grup hem aturat i eliminat respecte del projecte original; un projecte, al nostre parer, que atacava aspectes sensibles del nostre model social. S'ha parlat i s'ha explicat l'eliminació de l'impediment de l'accés a la salut pública, l'eliminació de la possibilitat de fer servir centres públics de salut per a usos d'empreses privades, de garantir la pervivència d'òrgans de participació i control en molts organismes o la garantia d'acreditació de qualitat dels sectors privats que gestionen serveis socials. Per cert, tots aquests acords s'han fet amb llum i taquígrafs; el que sí que és cert és que s'han fet amb bastantes menys fotos que les que ha fet el Partit Popular. Perquè davant d'una mala llei, com la que teníem, ens hi podíem oposar i perdre-ho tot, o podíem intentar millorar-la, i el nostre grup ha optat per aquesta segona via, després que el PP ja hagués dit que donava un suport genèric a la llei òmnibus. Si som realment conscients de les majories que es poden configurar en aquesta cambra després de les eleccions del novembre de l'any passat, hi ha coses que es poden entendre i que es poden explicar. Malgrat això, la nostra posició de fons no ha canviat, i, per tant, a partir d'avui seguirem treballant en l'articulat per modificar aquelles mesures que creiem que són susceptibles de millora.

Tornant al Projecte de Llei de promoció econòmica, per nosaltres un model òptim hauria estat aquell que articulés les mesures per fer front a una situació de crisi dura i profunda. Pensàvem –o pensem– que el sentit que hauria de tenir aquesta llei és el de donar estímul a

l'activitat econòmica i a la creació de llocs de treball, i nosaltres, si governéssim, ho hauríem fet començant avaluant aquelles mesures que ja s'han posat en marxa per part dels governs anteriors en aquest sentit, per cert, de forma concertada amb empresaris i sindicats; per exemple, per avaluar els efectes de les mesures vigents en matèria de simplificació dels tràmits administratius i de qualitat de la regulació, seria més raonable i més de justícia fer aquesta avaluació prèvia. Aquest projecte de llei hauria de garantir la qualitat de la nova legislació en matèria de competències i simplificació administrativa per a les empreses, i aquí sí que s'afectarien més lleis que no estan incloses en aquest projecte de llei.

I permetin-me que faci un incís sobre les millores que els governs d'esquerres sí que vam fer en aquest sentit. Ho dic perquè van ser els nostres governs, els governs d'esquerres, els que van fer el salt qualitatiu més important des del punt de vista de la simplificació i de la millora de la relació entre administrats i Administració respecte a èpoques anteriors. Parlo, per exemple, de la Llei de prevenció i control ambiental de les activitats econòmiques, que aquest projecte de llei vol modificar, i que ha significat simplificar procediments i reduir costos administratius per a les empreses de manera substancial. Per tant, senyors de la majoria i senyors del Govern, seria just i intel·ligent per part de Convergència i Unió, si vol realment aprofundir en aquest camí de la mà del nostre grup, el reconeixement dels avenços fets en matèria de simplificació i que abandonés definitivament la cançó, la vella cançó, que «els governs d'esquerres burocratitzen», quan el que vam fer va ser, justament, avançar respecte a la legislació de l'època anterior.

Per tant, pel nostre grup, una llei de promoció econòmica, en aquest sentit estricte del terme, hauria d'adaptar-se al context de la crisi econòmica, hauria d'avançar en el canvi de model productiu, en el sentit de tenir un sistema basat en la sostenibilitat i el creixement, i hauria de tenir presents els acords que ja s'han pres en el marc de l'acord estratègic vigent entre empresaris i sindicats. I aquest projecte de llei no és exactament això, o ho és d'una forma molt parcial, i és una llàstima. És una llàstima que de nou aquest Govern, per les presses, per la improvisació, faci que només s'abordin aspectes parcials o que tenen una relació molt llunyana amb el concepte de promoció econòmica. I en faré alguns esments per anar acabant.

Pel que fa a l'habitatge, és evident que la bombolla immobiliària i el sector, que és també un sector econòmic i que és també un sector productiu, necessiten canvis en la regulació. Perquè nosaltres estarem molt amatents als canvis que es proposen fer en matèria d'habitatge públic, d'habitatge protegit, i de la capacitat d'intervenció de les administracions locals i de la Generalitat sobre la gestió d'aquest habitatge, perquè això té més a veure amb les conseqüències socials de la crisi econòmica que no amb les causes –parlo de l'accessibilitat a l'habitatge protegit.

Pel que fa al comerç, home, no entenem que el Govern hagi anunciat, per activa i per passiva, una nova llei del comerç, i vostès esquitxin totes les lleis que van

enviant a aquest hemicicle de reformes i reformetes que en aquest moment sí que poden suposar un canvi en el model que nosaltres defensem, de petit comerç i d'equilibri entre els diversos tipus d'equipaments i de protecció dels drets dels treballadors del sector del comerç.

Pel que fa a l'àmbit agroambiental, lamentem que aquest projecte sigui poc ambiciós en aquesta matèria. Vostès han fet una referència a la Llei de contractes de conreu, n'hauré de parlar; aquí hi ha una discrepància de fons amb nosaltres. I nosaltres, a més a més, estem disposats a afegir aportacions que vostès no han tingut en compte, i tampoc els agradarà, segurament; per exemple, creant el que nosaltres pensem que és necessari o serà necessari a mitjà termini, que és una agència d'inspecció i control de la qualitat i la seguretat alimentària transversal i única, i també, per què no?, la millora de l'agilitat en l'obtenció de diferents permisos i llicències en l'obertura d'activitats relacionades amb aquesta activitat i en aquest sector, que aquest projecte de llei tampoc conté.

Per anar acabant, i m'adreço especialment als que seran els ponents d'aquesta llei, en especial al ponent de la majoria, li volem deixar molt clar quin és el marc de joc per arribar a acords amb el Grup Socialista; ho direm des d'avui perquè després no hi hagi malentesos i no hi hagi equivocacions. Primer, que la simplificació mai pot ser equivalent a la supressió d'òrgans de participació i de control per part de la societat civil, dels sindicats o dels empresaris; segon, que no caurem en el parany de confondre el que vostès han anomenat «entrebancs burocràtics» amb el que són garanties per als ciutadans, garanties per als usuaris, garanties per als consumidors; tres, que la protecció del medi natural no és un obstacle al desenvolupament econòmic, com a vegades es pot inferir d'algunes de les seves propostes contingudes al projecte de llei, i quart, usar la crisi com a coartada –com a coartada– per desregular, deixar fora del control públic o mercantilitzar els drets i els serveis bàsics de la comunitat.

Aquest és el marc dins del qual ens podem entendre i podrem negociar i arribar a acords. Fora d'aquest marc, no serà possible.

Gràcies, presidenta; gràcies, senyors i senyores diputades.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyora vicepresidenta, senyors i senyores diputats, el Grup Parlamentari Popular, quan des de començaments de la legislatura se'ns va anunciar que el Govern estava preparant una llei d'aquestes característiques, dita «òmnibus» en principi, però que el que pretenia era fer tot un seguit de reformes amb unes paraules clau, com ara «agilitat», «simplificació», «millora», «reestructuració»,

«promoció de l'activitat econòmica», que són les paraules clau que al final incorporen els títols de les tres lleis que estem tramitant en aquesta sessió parlamentària, tot i que n'hi han unes altres..., el Govern va aprovar, concretament, si no ho recordo..., aquesta mateixa setmana, la modificació de la Llei d'urbanisme, i també sembla que encara n'hi ha alguna d'altra de pendent en aquest sentit. Però nosaltres hem de dir que en principi la música que vam sentir, eh?, el to que vam sentir –algú ja ho havia dit, això–, la música ens va agradar; hi ha una bona sintonia, i ara el que cal comprovar és que, efectivament, la lletra s'adigui amb aquesta sintonia i, certament, intentem que, efectivament, hi hagi una perfecta conjunció entre lletra i música.

Després comences a remenar una mica i a veure una mica..., i concretament el projecte de llei que tenim al davant, que és el de la promoció de l'activitat econòmica, llegint no només l'exposició de motius, perquè l'exposició de motius és una lletra, segurament, que va en sintonia amb la música, si no llegim l'articulat, no només l'articulat original de la llei, sinó l'articulat de totes aquelles lleis que són modificades per aquesta llei, i allò que havia de ser reestructuració, allò que havia de ser promoció –que ho porta el títol–, allò que és impuls de l'emprenedoria, allò que és creació d'ocupació, després, en el desenvolupament de la llei, nosaltres tampoc no trobem que sigui, ni molt menys, per tant –per tant–, com s'anuncia des del Govern, i ens agradaria que fos per tant, ens agradaria poder dir: «Escolti'm, aquesta és una magnífica llei que significarà un canvi important en la situació que estem travessant.» I es parla –i ho compartim– i hi ha supressió de tràmits i de traves innecessàries, hi ha alguns canvis de polítiques que, més que de recolzament a les empreses o als emprenedors, el que signifiquen és aixecar barreres, aixecar traves, treure pedres del carro, com deia el conseller en alguna intervenció en el Parlament, per tal que les empreses puguin anar tirant endavant i puguin continuar avançant.

Concretament, la llei que tenim ara a debat modifica un total de setze lleis, i precisament, com deia, quan aprofundim en aquestes és quan veiem que, bé, no n'hi ha per tant, eh?, no n'hi ha per exagerar, no n'hi ha per tirar tants coets. Imagini's si no n'hi ha per tant, que fins i tot el Partit Socialista s'ha afegit a aquesta llei, no?, amb la voluntat de negociar i tirar endavant aquesta llei. De totes maneres, a mi em dona la impressió que serà difícil que satisfaci alhora, aquesta llei, el Partit Socialista i el Partit Popular, perquè em dona la impressió que la voluntat que manifesta el Partit Socialista és d'anar, diguem-ne, no enrere, sinó anar una altra vegada d'on venim, és a dir, de set anys, de set anys d'atur, per cert, no?, i de set anys de crisi. (*Remor de veus.*) I, en canvi, nosaltres el que creiem és que hem d'anar cap a una altra situació i sortir, precisament, d'aquelles polítiques que ens han portat a la situació en què ens trobem ara i en una situació que precisament el que requereix és que hi hagin noves polítiques per sortir d'aquest atzucac.

I respecte de les lleis que, efectivament, entenem que aborden la voluntat específica del projecte de llei, n'esmentem..., les esmentaré totes, per, d'alguna ma-

nera, classificar-les, i també per expressar la sorpresa que hi hagin modificacions de lleis que entenem que no només no van a favor de la promoció econòmica, sinó que fins i tot la poden perjudicar.

Home, entre les positives, escolti'm, la modificació de la Llei de residus pel que fa als canvis d'autorització o comunicació, ens semblen bones mesures. O el canvi de silencis positius..., el canvi a silencis positius explícits, eh?, cosa que abans no hi era, i eren, per tant, silencis que s'entenien negatius. La reducció de vocalies de l'Agència de Residus de Catalunya també ens pot semblar encertada, igual que la del consell de prevenció, igual que la supressió del segon consell assessor. Perquè aquí no es tracta que se suprimeixi el consell assessor, no; és que n'hi ha dos: hi ha un consell de prevenció i hi ha un consell assessor de residus industrials, i l'assessoria en matèria de residus industrials passa a ser assumida pel consell de prevenció; per tant, no és que se suprimeixin i quedin les funcions sense empara, no, hi continuen les empires. Per tant, pel que fa a la Llei de residus, la llei que tenim, el projecte de llei que tenim entre mans compleix les expectatives.

Jo diria, i de forma semblant també, la Llei de prevenció i control ambiental, les modificacions que s'introdueixen a la Llei de prevenció i control ambiental, algun element significatiu, eh? Tant com ens agradaria a nosaltres? No. Redueixen terminis de tramitacions. Tant com ens agradaria a nosaltres? No. Un inconvenient que nosaltres li trobem, tot i que valorarem la proposta que ens fa el Govern, és la creació, d'alguna manera, d'un annex addicional d'activitats.

Nosaltres, durant la tramitació d'aquesta llei, vam demanar la simplificació dels annexos de les activitats. Ara torna a aparèixer un annex addicional. Però, en qualsevol cas, sí que valorem positivament el fet que hi hagin activitats que surtin de la declaració d'impacte ambiental obligada, quan no teníem cap altra norma més que la voluntat del Govern anterior, que passessin aquest tràmit. I ara se sotmeten a decisió prèvia, com passa en qualsevol altra comunitat espanyola, i, per tant, deixem de ser, en aquest sentit, un –disculpin l'expressió– «bitxo raro».

Nosaltres compartim perfectament una expressió que ha fet servir el senyor Puigcercós: cal un canvi de cultura de l'Administració. Hi estem perfectament d'acord. I crec, creiem que s'ha de començar a treballar en aquesta línia. I per això, expressar que trobem a faltar, en el conjunt, però sobretot en la Llei de prevenció i control ambiental..., cal pensar com traslladem a les altres administracions públiques de Catalunya la necessitat d'aquests canvis, perquè tots vostès saben perfectament que les tramitacions no són només aquelles que s'aproven i que executa el Govern de la Generalitat, sinó que també intervenen en els procediments, també hi intervenen, ajuntaments, consells comarcals, etcètera, i que, sovint, moltes traves –moltes traves–, es troben en aquestes administracions d'àmbit menor.

Sabem que és complicat, sabem que hem de respectar l'autonomia municipal, però creiem necessari i del tot imprescindible com a mínim llançar el missatge

al conjunt de les administracions públiques catalanes que cal remar en una determinada línia, que és la de facilitar la creació d'empreses.

Se m'esgota el temps, però, en qualsevol cas, sí que citar, bé, la modificació de la Llei de pesca marítima per facilitar la pesca del corall. Bé, sí, d'acord, és una petita modificació, important per a un sector concret, de petites repercussions. En la millora de la Llei del turisme o la reforma de la Llei del turisme, nosaltres estem basant d'acord amb la modificació que planteja el Govern, en el sentit de simplificar i d'intentar refer la classificació que es fa.

Sobre l'Agència Catalana de Consum. Són dues petites modificacions: una, que es redueix el consell de direcció, per tant, en la bona direcció, entenem, de la llei, en la bona voluntat de la llei, i una altra que parla de la desconcentració territorial i que creiem que va en sentit contrari, perquè el que permet, tal com es redacta aquesta llei, és crear estructura de l'agència al marge de l'estructura territorial del departament que és competent en la matèria.

Sobre l'ordenació, la Llei d'ordenació d'equipaments comercials, nosaltres també som partidaris que hi hagi un equilibri. I hauran de vetllar que aquest equilibri es mantingui en la llei perquè puguin tenir –no sé si serà possible– suport de com més grups parlamentaris millor. Però nosaltres considerem que el que pretenen vostès en aquesta llei, i segurament encara de forma tèbia, de forma feble, és donar sortida al problema que s'ha creat amb les trames urbanes consolidades. Perquè s'ha creat un problema. I, per tant, creiem que val la pena intentar buscar-hi solucions. Els que creguin que les trames urbanes consolidades no són un problema sinó que són un benefici, doncs, segurament, aquí ja serà difícil posar-nos d'acord.

Sobre les modificacions de la Llei d'habitatge, nosaltres estem bàsicament d'acord; són, moltes d'elles, les que ja vàrem defensar durant la tramitació de la llei. En la supressió de la possibilitat de l'expropiació de l'usdefruit de l'habitatge, no cal que els digui que hi estem absolutament d'acord. Igual que estem també absolutament d'acord amb la modificació que proposen de la Llei de contractes de conreu, en el sentit de suprimir el dret de tanteig o d'adquisició preferent per part de la Generalitat de Catalunya.

Queden, que no em donarà temps de repassar, però, tot un grapat de modificacions, algunes de petites lleis, altres de lleis molt més importants, que entenem que tampoc no són..., i en citaré una, eh?, que és la supressió de la caça amb vasc. Això, que entenem que és necessari per la normativa europea..., però això no pot estar en una llei de promoció de l'activitat econòmica, perquè precisament el que fa és al revés, és perjudicar –és perjudicar– l'agricultura, i per tant sobre això hi haurem de buscar una solució.

Per acabar, crec que hi ha un element, que la vicepresidenta ha repetit amb reiteració, en el qual nosaltres coincidim perfectament; el diputat Rafa López també s'hi ha referit: la clau per sortir de la situació és la confiança; la clau per sortir de la situació és que els ciutadans confiïn en el seu Govern, que els ciutadans

confiïn en els polítics, i difícilment els ciutadans confiaran en el seu Govern i confiaran en els polítics si els seus governs no confien en els ciutadans.

Per tant, és clau expressar des del Govern i des de les institucions polítiques la confiança envers els ciutadans. No podem tenir la consideració que els ciutadans són culpables fins que no es demostrï el contrari, si no precisament tot a l'inrevés: els ciutadans són innocents...

La presidenta

Vagi acabant, senyor diputat...

Santi Rodríguez i Serra

...fins que no es demostrï el contrari.

I, per acabar, senyora presidenta, com que començava parlant que la música ens sonava bé, els diré, com diu un compositor en un anunci de televisió molt vist, *much more*, molt més, volem molt més en aquesta llei, i per això rebutjarem les esmenes a la totalitat que s'han presentat.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Muy honorable presidenta, honorables *consellers*, ilustres diputados, nuestro grupo no va a hacer una valoración sobre esta..., una valoración, un análisis exhaustivo sobre este Proyecto de ley de promoción de la actividad económica, porque ya nos tocará cuando hagamos el debate de las enmiendas, del articulado, sino que vamos a posicionarnos, pues no apoyaremos la enmienda a la totalidad; queremos que se tramite porque entendemos que es necesario.

Bueno, esto es como cuando uno coge un elefante muy grande y lo trocea, y entonces dice: ¿Qué es?; bueno, sigue siendo un elefante. Más allá de que ustedes, no creo que por las capacidades negociadoras del Partit dels Socialistes de Catalunya, por mucho que se hiciesen ustedes una foto, sino simplemente por una cuestión de corrección y de adecuación jurídica, hayan hecho lo que tenían que haber hecho desde el principio, que es dejarse de ómnibus y presentar tres proyectos que intenten dar respuesta a una inquietud y a una de las líneas argumentales que su partido, pues, promovía antes de las elecciones, y que en buena parte era apoyado por el conjunto de fuerzas políticas de esta cámara, que es la necesidad de simplificar, de agilizar la Administración y que la Administración deje de ser un impedimento para el crecimiento económico y sea un motor, un impulsor y aquella que genere un espacio, digamos, de comodidad a las empresas para que desarrollen ellas su actividad.

Por lo tanto, nosotros entraremos en el debate del articulado cuando corresponda, y aportaremos..., no sé si con la mano tendida, porque ustedes tienen tendencia a no darla, pero bueno, al menos saludan, que espero que nos saluden, a incorporar alguna enmienda que mejore –que mejore– su proyecto.

Hombre, usted ha negado tres veces, y yo se las he contado, ¿eh?, tres –tres; no, no quiero hacer un paralelo–, ha negado usted tres veces que esta no sea una ley para demoler la labor del tripartito. (*Veus de fons.*) Hombre, yo creo que sí, y no es necesariamente malo. Es decir, una causa general contra el tripartito... (*Persisteix la remor de veus.*) Por favor, presidenta... (*Pausa.*) Presidenta..., o presidente, me gustaría escuchar-me a mí mismo un poco, al menos; no a los demás pero a mí mismo...

La presidenta

Segueixi, segueixi...

Jordi Cañas Pérez

Gracias. Espero que me dé estos segundos de más. Como decía, yo creo que esto sí que es una causa general contra el tripartito, no necesariamente mala. El tripartito tenía un perfil, un perfil de progresismo ilustrado, ¿eh?, es decir, «todo para el pueblo pero sin el pueblo», que evidenciaba cuál era uno de los problemas, uno, ¿eh? Alguna bondad ha tenido el tripartito, pero ha tenido algún problema, y era..., es que el problema de los árbitros es que conocen las reglas pero no conocen el juego. Y ustedes eran un árbitro: conocían las reglas, estaban venga a poner, pero tienen un problema, no conocen el juego, no conocen el juego de la actividad económica real; no esta maniquea de buenos y malos, empresarios con puro y bombón y trabajadores de..., no, no, la normal, la que es Cataluña: pequeñas y medianas empresas, autónomos, gente que se levanta cada día y levanta la persiana y ve en la Administración no un apoyo sino un fiscal; un fiscal, y un fiscal malo. No es paternalismo, ¡ojalá fuera paternalismo!, no, no, no, no; es control, una desconfianza patológica fruto de una ignorancia o desconocimiento de la realidad. Nosotros hemos visto como con el tripartito sí que hubo una burbuja, una burbuja administrativa y una burbuja regulatoria –el verbo «regular» era el que mejor conjugaban, «regular» y «legislar»–, una auténtica inflación regulatoria, que se convirtió no en un corsé, que siempre tiene algo de bonito y amable, sino en una auténtica camisa de fuerza para la sociedad y la actividad económica.

Entonces yo creo que es cuestión de empezar a quitar camisas de fuerza y convertir a la Administración en un elemento que impulse y apoye, que no cercene o impida la actividad de la sociedad.

Y voy a poner algunos datos. España, de la cual Cataluña forma parte de ella, ocupa el puesto número 147 de 183, creo recordar, a la hora de abrir un negocio; 147 de 183, ¿eh?, en índices internacionales. Ocupa el número 93 a la hora de proteger a los inversores; el 46 a la hora de obtener un crédito. Tiene diez pro-

cedimientos para abrir una empresa frente a los cinco de la OCDE. El tiempo de días para abrir una empresa es de cuarenta y siete, cuando la media es de trece. Tenemos un problema. Y un problema muy serio. ¿Lo corrige su proyecto? No, desgraciadamente, y es donde creo que ustedes tienen que trabajar más, esforzarse un poco más. Ustedes han cogido todo aquello que tenían aparcado de la legislatura anterior, probablemente todo malo, y no han sido capaces de aprovechar una buena idea y un buen proyecto para desarrollar realmente una legislación que simplifique y agilice de verdad los trámites administrativos de la creación de empresas como elemento base para la reactivación económica.

Ustedes tienen también un problema, y esto se lo digo de una forma muy cariñosa –muy cariñosa, muy cariñosa. La política no es una cuestión de sustantivos, es de verbos.

La presidenta

Hauria d'anar acabant...

Jordi Cañas Pérez

Es de verbos. Y acabo, presidenta...

La presidenta

Ja li he donat uns quants més...

Jordi Cañas Pérez

Recuerde esa interrupción involuntaria del murmullo. Deme unos segundos. (*Pausa.*)

No es una cuestión de sustantivos o adjetivos, es de verbos. Conjúguenlos, pero de verdad. Tómense en serio estos proyectos. Tómese usted en serio, vicepresidenta, lo que significa este proyecto de la actividad económica, porque, entre nosotros, estará y convendrá usted conmigo que determinar cómo capturar pájaros o roedores, cómo capturar determinadas aves, no parece que sea una forma de reactivar la economía.

Y finalizo. Frente aquellos que están permanentemente ofreciendo la mano a Convergència, yo..., a veces me viene a la memoria que la política catalana –acabo, presidenta, de verdad, ¿eh?– es una especie de espagueti wéstern. A la chica del salón ya la conocemos, esa no hay problema. Pero aquel que quiera algún día ser un pistolero y enfrentarse en duelo, que tenga mucho cuidado; yo les recuerdo una cosa: no le den la mano a un pistolero zurdo, y Convergència es un pistolero zurdo.

Gracias, presidenta.

(*Algunes rialles.*)

La presidenta

Té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Es fa una mica complicat parlar després del senyor Cañas. A mi de seguida m'ha fet pensar en: *El bueno, el feo y el malo*. Dic, a veure a qui li atribuïm els papers, oi?

Bé. Nosaltres ens posicionarem respecte a les esmenes a la totalitat. Nosaltres votarem en contra d'aquestes esmenes a la totalitat que s'han presentat al Projecte de Llei de promoció de l'activitat econòmica, i ho farem perquè, en un moment on precisament el que cal és el relleu de l'activitat econòmica, com a mínim, una llei que tingui aquesta denominació, aquesta vocació, esperem, de promoció de l'activitat econòmica, es mereix l'oportunitat, l'opció de ser tramitada pel Parlament. I, per tant, aquí no ens hi podem oposar. Val la pena recordar, per això, que la principal llei de promoció de l'activitat econòmica es va aprovar ahir, no és aquesta. La principal llei de promoció de l'activitat econòmica és la Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya, que es va aprovar ahir, i que malauradament no va en la línia de promoció de l'activitat econòmica.

Veurem si aquesta llei pot corregir alguns aspectes per tal que efectivament aconseguim almenys un context favorable a l'activitat empresarial que sí que permeti el desenrotllament d'aquesta activitat econòmica. I ho dic perquè avui apareixen dues notícies als mitjans de comunicació que generen una preocupació evident. La primera és un informe que apareix on diu que el 50 per cent dels economistes consideren que la situació econòmica avui a Catalunya és pitjor que la de l'any anterior, és a dir, no es detecten millores en l'activitat i en la situació econòmica. I l'altra és de la cambra oficial de contractistes d'obra pública –d'obra pública–, que són els que fan la inversió en infraestructures, on, en un informe, expliquen que la contractació d'obra pública ha caigut un 72 per cent a Catalunya en el primer semestre de l'any, és a dir que aquí és on veiem com es posa en risc precisament el creixement de l'economia. De fet, parlen clarament que un nou ajust l'any 2012 d'aquesta magnitud –un nou ajust l'any 2012 d'aquesta magnitud– comprometria greument l'activitat econòmica.

Això és important tenir-ho present, perquè no oblidem que, malgrat que aquesta Llei de promoció de l'activitat econòmica tocarà alguns aspectes reguladors, ens movem en un esquema macroeconòmic realment molt negatiu i que ahir, amb els pressupostos que es van aprovar, no vam aconseguir millorar.

Però anem a la qüestió que aquí ens concerneix. Crec que hem començat la casa per la teulada, amb aquesta llei. És a dir, no hem definit clarament quins són els objectius que ens proposem –no hem definit clarament quins són els objectius que ens proposem–; sí, un objectiu genèric de simplificació, de simplificació de tot el que és la regulació. Però, a quants dies ens proposem que es pugui obrir, que es pugui iniciar una empresa en el nostre país? Quin objectiu ens marquem? Quin objectiu ens marquem de quan assolirem la finestra única real en el nostre país i acabarem amb aquest corporativisme de l'Administració pública, on

tothom vol mantenir les seves diverses finestretes per retenir aquelles petites quotes de poder? No ens hem definit en aquest objectiu clarament. Quan definim clarament els objectius de simplificació i regulació administrativa és quan podem atacar les diferents lleis, cadascuna d'elles, que no vagin, precisament, en la línia d'assolir aquests objectius.

És a dir que nosaltres el que els demanem, al Govern de la Generalitat de Catalunya, és que fixin uns objectius, quin és el punt d'arribada final a què volem arribar, el punt d'arribada final que sigui comprensible per l'empresari, per l'emprenedor, per l'autònom, perquè una modificació de setze projectes de llei, molt diversos, molt complexos, cadascun d'ells, de poder trobar, cercar, analitzar, fan incomprensible quins són els objectius reals d'aquesta llei.

Evidentment, nosaltres estem per la simplificació i per l'agilització administrativa, també amb aquesta filosofia de flexibilitzar i que el control d'aquesta regulació i del compliment de la regulació es pugui fer una vegada ja s'ha iniciat l'activitat econòmica. Això és una pràctica que, a nivell europeu, cada vegada està més estesa, i s'ha de donar aquest marge de confiança. Ara bé, el que sí que els demanarem és que, efectivament, aquest control existeixi, és a dir que no amb la filosofia de «ja ho controlarem en els sis mesos, l'any posterior a l'inici de l'activitat econòmica», al final no acabem d'exercir un control que, en termes mediambientals i en termes d'horaris comercials i en termes d'alguns aspectes concrets de la regulació, són imprescindibles.

Si tot això ho acabem quadrant, ho acabem arrodonint en aquest projecte de llei, doncs, amb les diferents esmenes i propostes que anirem presentant, podem anar arribant a acords. Aquesta és la nostra voluntat, que en aquest aspecte de facilitar l'activitat emprenedora de la Llei de promoció de l'activitat econòmica puguem arribar a un acord.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per fixar posició, i en nom propi, el senyor Joan Laporta té ara la paraula.

Joan Laporta i Estruch

Moltes gràcies, molt honorable president. Honorables consellers, la Llei de la promoció econòmica. Doncs, bé, jo dono suport a les mesures que estan dirigides a simplificar la burocràcia que pateixen les empreses. Hi dono suport perquè, doncs, penso que tindrà un impacte positiu en el que és l'estalvi dels recursos públics, però també en la creació de noves empreses i de llocs de treball.

Penso que, doncs, el foment de la competitivitat, de la competència és una peça clau a qualsevol política econòmica que vulgui afavorir el correcte funcionament dels mercats, amb el benentès que els productes i els serveis arribin als consumidors amb les millors condicions de qualitat i els millors preus.

I, bé, també crec que les mesures que heu adoptat a la Llei aquesta de promoció econòmica referents a vetllar per la informació i la protecció dels consumidors i les mesures de desregularització del sectors del turisme, del comerç, del transport i de la construcció, penso que són adequades. Aleshores, per això hi estaré a favor, amb algunes esmenes que presentaré. I el que penso és que cal allunyar-se de les polítiques proteccionistes, que són les que frenen l'activitat empresarial i que en bona mesura també són les causants de la taxa d'atur que avui patim.

I una darrera reflexió, consellers i vicepresidenta. Penso que un dels principals problemes que té l'empresa, l'empresariat català és la manca de liquiditat, i, per tant, si volem ajudar les empreses catalanes, el que hauríem de fer és liquidar al més aviat possible els deutes amb proveïdors. Crec que això ajudaria l'empresa catalana.

Per tant, votaré el seu conjunt..., o sigui votaré en contra de l'esmena presentada; estic a favor de la Llei de promoció econòmica que estan plantejant i sense perjudici de les esmenes a l'articulat que presentaré en el seu moment oportú.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. I finalment, també, per fixar posició i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable diputat senyor Ramon Espadaler.

Ramon Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyora vicepresidenta, senyor conseller, senyores i senyors diputats, deia a primera hora del dematí el senyor Miralles, que ara no està present, en aquest moment, a l'hemicicle, diu: «Escolti» –diu–, «això de la llei òmnibus forma part d'un tot, d'una estratègia.» Doncs sí, forma part d'un tot, d'una estratègia, que començava ahir amb un debat de pressupostos, que continua avui amb un conjunt de mesures que persegueixen un objectiu comú. És evident; aquí té tota la raó el senyor Miralles. I aquesta trilogia de lleis, que no són un elefant trossejat, senyor Cañas, perquè els elefants trossejats difícilment poden caminar, aquesta trilogia de lleis pretén –i conjuga verbs, com vostè ens reclamava– simplificar, agilitzar i promoure l'activitat econòmica. Aquesta trilogia de lleis el que persegueix és precisament aquests objectius, al costat d'un pressupost que –no el tornarem pas a debatre; molt de temps que hi hem esmerçat, tot el que calia, ni més ni menys–, doncs, fa una restricció pressupostària i ajusta els comptes públics; al costat d'això, hi ha una voluntat clara, molt clara, de dinamitzar l'economia, no?

I amb quins criteris? I algú deia, per part d'Iniciativa, deia: «És que vostès legislen a l'estil més del segle XX que no pas del segle XXI.» Doncs no, no; en la línia dels criteris que marca la mateixa Unió Europea, doncs, de cara precisament al segle XXI.

I, de fet, no s'ha esmentat per part de ningú, però nosaltres ja ho havíem tret una mica en algun altre debat previ, amb algunes lleis que tornarem a rediscutir, com la Llei de prevenció i control ambiental. En aquest sentit, hi ha..., no és pròpiament una directiva però sí una comunicació rellevant, per part del Govern i també d'aquest grup parlamentari, de la Comissió Europea, el Consell d'Europa, el Parlament Europeu, el Comitè de les Regions, que és una comunicació que es titula, es coneix com la Small business act. I és important, perquè això és el traç gruixut que ens marca la Unió Europea de cara a la dinamització econòmica. I ve a dir una cosa molt simple, molt senzilla, però que és el que intenta fer aquesta llei, i que potser no ha estat del tot ben entesa per una part dels grups, particularment dels que es troben més a l'esquerra d'aquest hemicicle. La Unió Europea diu una cosa molt senzilla i molt complexa d'aplicar, diu: «Legislin des de la perspectiva de la petita i mitjana empresa; posin-se en la pell d'aquell que haurà de ser l'usuari d'aquesta legislació, i des d'aquí repensin.»

Jo crec que aquest és el desllodrigador de tot aquest debat previ que hem tingut, i jo crec que han quedat ben expressades totes les opinions, doncs, de tot aquest paquet de lleis òmnibus. I és difícil d'entendre, perquè hi ha un canvi de perspectiva substancial, hi ha un canvi de perspectiva. Estem més habituats a tramitar lleis que vénen d'un departament i que tracten un únic tema sectorial des de la perspectiva d'un departament. Aquestes són unes lleis que fan exactament el contrari. I potser per això a tots, també a nosaltres, en algun moment ens ha costat d'entendre-ho.

Jo crec que aquest és un paquet de legislació que parteix del punt de vista –en aquest cas particular de la tercera llei d'una manera molt més rellevant, fins i tot, que les altres dues– de qui és el destinatari, que és el petit empresari, que és l'emprenedor, que és la petita i mitjana empresa d'aquest país. I aleshores és lògic que des d'aquesta perspectiva... Què ens diu un empresari, a tots nosaltres? «Home, és que estic tip d'haver d'anar al departament d'aquí, al departament d'allà, que si més d'una finestra...» Aquestes lleis el que fan és posar-se a la pell d'aquest petit i mitjà emprenedor, i dir: «Escolta, doncs, tot aquest munt de problemes que exigeixen canviar lleis intentem solucionar-los.» I per això retoquem, doncs, des de la Llei de prevenció i control ambiental, per això retoquem aspectes de lleis de turisme, per això retoquem lleis... És aquesta la perspectiva.

Jo accepto i entenc, i respecto, evidentment, doncs, que hi hagi un punt d'incomprensió, però és que si no entenem això no entendrem el que estem fent. I el que estem fent és posar les coses fàcils, per dir-ho d'una manera molt entenedora, i s'ha dit de moltes maneres diferents, posar les coses fàcils als emprenedors.

Fixin-se, si no, quina és, doncs, la comunicació, la síntesi de la comunicació d'aquesta Small business act que fa la Unió Europea. Diu: «Escolti, el que s'ha de perseguir...» –diu–, «hem de tenir per objecte crear les condicions favorables per al creixement i la competitivitat sostinguda de les petites i mitjanes empreses.» Això és el que estem fent –això és el que estem fent.

I com? Doncs, anem seguint el que diu aquesta comunicació de la Unió Europea: creant un marc favorable per a les petites i mitjanes empreses. Això és el que estem fent d'una manera molt clara, promovent la cultura empresarial. Aquí encara hem de fer molt més. I la cultura empresarial no es promou entenent gairebé l'empresari, sigui ramader o sigui el que sigui, com un presumpte delinqüent, gairebé. Es promou més aviat fent el contrari, escolti: anem amb el règim de comunicació, anem a confiar que la gent farà les coses bé, i, després, evidentment que hem de controlar des de l'Administració, evidentment que sí, és clar que sí, ja ens entendrem amb això.

Tercera. Doncs, home, intentant un aspecte important que com a país alguna vegada ens l'hauríem de plantejar, ens diu la Unió Europea: intentant posar les coses fàcils per tornar a començar l'activitat. Quanta gent no hi ha que ha caigut pel camí, de petits i mitjans empresaris, i que els és molt difícil? Dius: «Ecolti, doncs, posin les coses fàcils per als que es poden aixecar i tornar a continuar.» El pitjor que ens pot passar és, quan les empreses tanquen, el desànim i la impossibilitat, moltes vegades, de tornar a començar. I el que pretenem amb aquest paquet de legislació, i particularment amb aquesta, és això: també posar les coses més fàcils fins i tot per recomençar.

O quarta manera, plantejant una normativa segons el principi de pensar primer a petita escala. I aquest ha estat un error que nosaltres també havíem comès. Aquesta no és una llei que modifiqui només lleis del tripartit. Ha quedat clar, també modifica lleis de l'anterior etapa de govern de Convergència i Unió, perquè moltes vegades transposàvem una directiva pensant a gran escala. I això és el que ens ha passat amb la Llei d'intervenció integral, que després va ser Llei de prevenció i control; aplicàvem uns estàndards pensats per a grans empreses a petites empreses, amb la qual cosa estàvem generant més problemes que solucions. I això és el que intentem, d'una o altra manera, corregir.

O adaptant... –segueixo llegint el que diu aquesta comunicació de la Unió Europea–, adaptant les administracions públiques. Home, doncs, què fem, si no, en les dues primeres lleis d'aquesta trilogia? –ara ja quadrilogia, perquè em sembla que ja ens ha entrat la d'urbanisme, però aquesta la discutirem, diguéssim, en paral·lel, però a banda. Això, en definitiva, és el que estem fent, pensant a petita escala, posant les coses fàcils per als emprenedors.

I això té una lògica. Ho deia la vicepresidenta i li he agafat les mateixes paraules: «Fer normes més ben fetes, intentar fer normes més ben fetes, intentar fer normes més fàcils de complir». En definitiva, més fàcils de complir, no desregulant de qualsevol manera perquè això sigui barra lliure i tothom faci el que pugui, no. Els límits hi seran, i han quedat entesos, senyor Collboni; aquest marc..., hi ha un marc d'acord, és possible. Deia, crec, el diputat senyor Sabaté, després d'escoltar la intervenció del seu grup, d'Iniciativa i la del Partit Popular, diu: «I vostè és al mig» –em sembla que ens deia–; «vostès, de Convergència i Unió.» Doncs sí. I nosaltres al mig, no aritmèticament, sinó amb una centralitat, amb un contingut clar,

amb un nord molt clar: el de tenir clar quina és la manera com volem aixecar l'economia d'aquest país. Al mig, amb capacitat de concertar amb vostès. I ho hem fet. I n'hem modificat unes quantes, de coses. I hem segmentat la llei perquè sigui més digerible, si vostès volen, parlamentàriament. I hi han hagut aportacions positives. I hem set capaçs de concertar, i ho continuarem fent, amb el Partit Popular. És evident que hi haurà alguns punts en què haurem de triar, però, escolti, som aquí, en un tràmit d'esmenes a la totalitat, en què fins al moment, doncs, un espectre ampli d'aquest Parlament, que inclou també Esquerra Republicana de Catalunya, un espectre ampli, ha estat capaç de dir: «Ecolti, compartim alguns dels objectius, que hem d'anar a facilitar les coses?» Sí, els compartim tots, d'aquí fins a aquí.

Hi han alguns aspectes concrets..., jo no hi entraré, en aquest tràmit, perquè em sembla que no pertoca ara fer el repàs, doncs, de cadascun dels punts, però em sembla que el que ha fet el Govern és, en coherència amb quin és el seu compromís electoral, en coherència amb quin és el programa electoral de Convergència i Unió, al costat d'una llei de pressupostos poc amable, i difícil, d'una restricció pressupostària severa d'un 10 per cent, al costat, posar aquells instruments que permetin desplegar l'economia d'aquest país. Ningú n'ha parlat, però això sí que podria anar també en la Llei de pressupostos.

Aquesta llei intenta reduir tan dràsticament com sigui possible un impost que no en parlem gaire i que paguen tots els empresaris d'aquest país: l'impost del temps. I demanin, si no, a un petit, mitjà o gran empresari què li passa quan ha de tramitar qualsevol mena d'autorització davant d'una administració. Estem intentant resoldre, amb aquest conjunt de lleis, i particularment amb aquesta, l'impost del temps; estem intentant posar les coses una mica més fàcils, en definitiva, per fer aquesta represa; una represa que és la que ens ha de permetre... I això lliga, i sí que hi ha una unitat d'acció, i acabo com començava, amb els pressupostos. No tornarem a fer uns pressupostos com els de fa dos anys, recuperar aquest 10 per cent, si abans no hem recuperat l'activitat econòmica. I o entenem això o anem molt equivocats, tots plegats, també nosaltres.

I, per tant, al costat dels pressupostos, tramitar aquesta llei; agafar el compromís, prenent bona nota, doncs, de les observacions que s'han fet per part de tots els grups parlamentaris, que per raons òbvies i de temps no, no es poden contestar des d'aquesta tribuna; manifestar la voluntat nítida i ferma del Grup Parlamentari de Convergència i Unió de treballar intensament, doncs, en aquesta ponència, recollint el màxim de suggeriments que vagin en aquesta direcció de traç gruixut, i comprometre'ns una vegada més –i ho dic perquè no ho he sentit d'una manera tan clara; forma part de tot aquest paquet inicial de converses amb el Partit Popular, amb Esquerra Republicana, amb el Grup Socialista, molt particularment– de no eternitzar la tramitació parlamentària. No podem caure en la paradoxa de fer una llei que intenti agilitzar no sé quantes coses i que en la seva tramitació sigui més «farragosa» que un elefant que camini molt i molt i molt a poc a

poc. Reclamar a tots els grups, doncs, també aquest compromís, que em consta que hi és, però deixar-ne constància, doncs, des d'aquesta tribuna, de la necessitat d'agilitzar.

I, per acabar, doncs, el senyor Sabaté deia: «I vostès al mig sí.» Sí, nosaltres al mig, doncs, d'aquella màxima que diu: «Tant mercat com sigui possible.» Sí, nosaltres creiem que el mercat genera i crea riquesa. Però, senyors d'Iniciativa, també estem d'acord en «tant Estat com calgui» per regular determinades disfuncions d'aquest mercat.

Aquest és el traç gruixut, aquesta és la voluntat de Convergència i Unió.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores diputades, senyors diputats, passem a la votació conjunta de les esmenes a la totalitat, presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Les esmenes a la totalitat han estat rebutjades per 20 vots a favor i 115 en contra. Per tant, aquesta iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

Procediment

per a elegir el director o directora de l'Oficina Antifrau de Catalunya (tram. 284-00005/09)

Passem, ara, al novè punt de l'ordre del dia, que és el procediment per a elegir el director o directora de l'Oficina Antifrau de Catalunya.

D'acord amb l'article 9.2 de la Llei 14/2008, de l'Oficina Antifrau de Catalunya, ha estat presentada una candidatura a proposta del president de la Generalitat, i el proppassat dilluns, 18 de juliol, la Comissió d'Afers Institucionals va substanciar la compareixença del candidat proposat. Complerts els tràmits que estableix la llei i el Reglament del Parlament, s'ha de procedir, ara, a la seva elecció.

D'acord amb l'article 9.3 de la Llei de l'Oficina Antifrau de Catalunya, requereix el vot favorable d'una majoria de tres cinquenes parts dels membres de la cambra, és a dir, vuitanta-un diputats. Si no obté la majoria requerida, s'ha de sotmetre a una segona votació en la mateixa sessió del Ple, en què es requereix el vot favorable de la majoria absoluta dels membres de la cambra per ser elegit.

El nom del candidat proposat com a director de l'Oficina Antifrau de Catalunya és el senyor Daniel de Alfonso Laso.

D'acord amb l'article 90.3 del Reglament, la votació es farà electrònica i secreta. I, per tant, demano als serveis de la cambra que garanteixin el secret de la votació.

(Dolors Camats i Luis demana per parlar.)

Senyora Camats...

Dolors Camats i Luis

Senyora presidenta, el nostre grup parlamentari voldria fer una explicació en aquest punt de l'ordre del dia.

La presidenta

Té tres minuts..., quatre? *(Pausa.)* Molt bé.

Dolors Camats i Luis

Gràcies. Volíem iniciar la nostra intervenció amb un reconeixement al qui ha estat el primer director de l'Oficina Antifrau de Catalunya, que, amb el poc temps amb què va poder, doncs, desenvolupar aquesta tasca com a director, certament, va demostrar el seu compromís amb l'honestedat amb aquest Parlament, amb la transparència i l'honestedat política i amb la independència política, també.

Volíem continuar el reconeixement amb un agraïment a la gent que, des de l'Oficina Antifrau, ha continuat tirant endavant aquesta oficina en unes circumstàncies ben complicades, ben difícils i amb moltes limitacions. En som conscients. I, per tant, també, el nostre reconeixement i fort agraïment.

I, seguidament, volem fer tres breus consideracions sobre el nomenament que es farà en aquests moments. La primera, sobre el procés i la forma, perquè l'oficina té vacant el seu director des de finals del mes de gener; perquè l'actitud del Govern i del president de la Generalitat, que l'havien de nomenar, ens ha deixat una vacant durant sis mesos, a més a més, malgrat les reiterades insistències o recordatoris que, tant des del meu grup parlamentari com des d'altres, s'han fet perquè es mirés d'agilitzar aquest procés.

Érem conscients de la dificultat i del moment delicat. I així ho vàrem mostrar, ho crec, amb lleialtat. I la resposta ha estat una tramitació que, lluny del diàleg, de l'acord o del consens, el que ha buscat és un contracte d'adhesió finalment amb un nom, el qual a nosaltres com a mínim no se'ns havia fet arribar prèviament. Ha calgut un acord entre Convergència i Unió, el qual sembla que, finalment, el senyor Duran se n'ha sortit de nou, perquè tinguéssim un nom en aquest Parlament i perquè escollim avui un nou director. Per tant, ni consens, ni diàleg, ni actitud d'acord.

Volem també fer una consideració en el fons, i recordar les paraules que el mateix senyor Corominas feia l'any 2009 quan defensava l'abstenció de Convergència i Unió en el nomenament del senyor Madero. Ens deia: «Convergència i Unió, com a grup parlamentari, estem convençuts que aquesta oficina antifrau no té cabuda en el nostre ordenament jurídic, altres institucions passen per davant.» Aquesta desconfiança en

l'oficina s'ha vist de nou en la tramitació de tot aquest procés de substitució.

I, finalment, també una consideració respecte a la persona, amb tot el respecte cap a la seva trajectòria i cap a la seva formació, ho té tot per demostrar davant de l'Oficina Antifrau, i som conscients que té una dificultat perquè el precedent així ho mereix.

Finalment, recordar també que el nostre grup parlamentari té una iniciativa en aquest Parlament per modificar la Llei de l'Oficina Antifrau. Lluny del que altres diuen d'immobilisme, sabem que hi ha coses que no estan prou ben fetes, i aquesta llei s'ha de modificar perquè situacions com les que han ocorregut ara amb aquesta vacant no tornin a passar.

Esperem, també, la seva possibilitat d'acord i de diàleg quan es tramiti el nostre projecte de llei perquè una situació com aquesta no es torni a produir.

Gràcies.

(Pere Bosch Cuenca demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Pere Bosch...

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. També, per fer quatre consideracions de caràcter molt breu.

La primera és tenir, també, un reconeixement a l'antecessor, al que avui serà antecessor, el senyor David Martínez Madero, perquè no només al llarg de la seva trajectòria personal, sinó també en els anys que va estar, en els mesos que va estar al capdavant de l'Oficina Antifrau va demostrar una ferma convicció per treballar a favor de l'honestetat, i també en la lluita contra la corrupció. Per tant, en primer lloc, el nostre reconeixement al senyor David Martínez Madero.

La segona consideració és, també, la convicció que ha quedat, al nostre entendre, molt demostrada també en els últims mesos de la necessitat de l'Oficina Antifrau a Catalunya. Hi han alguns que en el seu moment varen considerar que això era un caprici i s'ha demostrat que no és un caprici, perquè casos com el «Pretòria» o el «cas Palau» demostren fermament que és una necessitat d'higiene democràtica en aquest país. I, per tant, ben creada l'Oficina Antifrau, que el nostre grup va defensar en el seu moment amb convicció, i que altres, que avui tenen responsabilitat de govern, en el seu moment s'hi varen oposar.

Tercera consideració, que també em sembla important remarcar. Aquí el que no fem és jutjar només el currículum del que serà el successor del senyor David Martínez Madero, no estem jutjant el que és, sinó el que vol fer.

I nosaltres, en aquest sentit, vam orientar les preguntes en la seva compareixença del passat dilluns. Vàrem preguntar-li de quina forma pensava resoldre els expedients que s'havien acumulat durant aquests mesos; vàrem demanar-li, també, de quina forma defensaria la

independència de la institució; de quina forma defensaria l'equip humà que s'havia creat, i de quina forma, en definitiva, impulsaria aquesta institució.

En no trobar respostes satisfactòries..., és per aquest motiu que el nostre grup parlamentari, a pesar i esperant que en el futur ens pugui demostrar la seva vàlua, ens abstindrem, amb la ferma convicció, lògicament, i ho repeteixo, que aquesta institució, que ha estat molts mesos paralitzada, no sabem si per desídia o per manca de convicció, és absolutament necessària en aquests moments en el nostre país.

Moltes gràcies.

(Alfons López i Tena demana per parlar.)

La presidenta

Senyor López Tena...

Alfons López i Tena

Gràcies, senyora presidenta. Anuncio, ja, des d'ara, el nostre vot contrari al nomenament del senyor De Alfonso com a cap de l'oficina anticorrupció, per diverses raons.

En primer lloc, perquè l'oficina anticorrupció durant tots aquests mesos, en els casos que han aixecat corrupció política a Catalunya, no hi ha tingut cap mena d'intervenció: ho ha fet la fiscalia o ho ha fet la judicatura.

Per altra banda, perquè, dins d'aquesta oficina anticorrupció, els tres directors d'àrea... –i a això no s'hi va referir, en absolut, en el seu projecte d'actuació, el candidat–, els tres directors d'àrea són tres persones vinculades al Partit Socialista sense que s'hagi donat cap mena d'explicació sobre aquesta qüestió.

En tercer, perquè un d'ells, sobretot, que és el tema més greu, que és el senyor Carles Quílez, estat imputat pel Jutjat d'Instrucció número 1 de Barcelona per delictes de suborn i de corrupció en un cas de narcotràfic.

I, per últim, que, tenint en compte aquestes circumstàncies, si bé la trajectòria del senyor De Alfonso es mereix tot el respecte i reconeixement, com a persona treballadora i eficaç i competent, en canvi, la manca de legitimitat d'origen d'aquesta oficina, la manca d'estructura d'independència, la necessitat per a la segona reforma que va fer el Govern tripartit de comunicar al mateix Govern les investigacions que estigui fent, fan que sigui necessària una persona amb una capacitat d'independència i imparcialitat que, al nostre entendre, no està suficientment demostrada.

Per tant, hi votarem en contra.

La presidenta

Passarem ara, com he dit abans... *(veus de fons)* Senyor Turull... *(Veus de fons.)* Senyor Rivera, havia demanat la paraula? Doncs, senyor Rivera... *(Veus de fons.)* No, no..., després el senyor Turull.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Breument, també. Ens sumem al reconeixement de l'anterior director, que va ser part de l'ànima del naixement d'aquesta oficina, i s'ha de reconèixer així perquè aquesta és la tasca que va fer.

Dues qüestions: una, relativa a les formes. Amb aquesta Oficina d'Antifrau, des de Ciutadans, vam col·laborar-hi fent esmenes perquè ens crèiem l'Oficina Antifrau. Perquè creiem que ha d'haver-hi una oficina antifrau, i perquè els casos i la realitat a Catalunya fa que, fins i tot, aquí sigui més necessari que enlloc una oficina antifrau, lamentablement. Per tant, nosaltres en aquestes formes volem que sigui curós també aquest Govern.

És evident que és el president qui proposa, i que fa molt de temps que no proposa un candidat; però s'ha de deixar ben clar i s'ha de dir que el candidat..., tot i que, a nosaltres, ens sembla un candidat idoni, i així ho votarem, perquè creiem que és una persona, com a mínim, per capacitats i formació que té aquest suport..., aquest Govern no ha contactat amb tots els grups parlamentaris, ni tan sols per proposar un candidat. Simplement ha estat un acord dintre d'un partit polític amb un altre. I, per tant, en les formes no hi estem d'acord.

Però també hem de denunciar i posar sobre la taula que estem davant d'un partit que governa que no creia en l'Oficina Antifrau. I això s'ha de dir aquí, públicament, perquè consti en acta: un partit que no creia en l'Oficina Antifrau ni en la seva existència; un partit que va fer i va dificultar..., que es va haver de modificar, fins i tot, la llei i que el Govern va fer al final..., va tirar pel camí del mig fent que amb una majoria absoluta es pogués aprovar el nomenament. Per tant, això ha de constar en acta i ha de quedar, perquè puguem controlar també aquesta retirada.

Estem convençuts que el nomenament i la persona, com a mínim, tenen les característiques per treballar en aquesta línia. Serem curiosos i, per tant, donem tots els ànims, també, al nou, al qui serà el futur director per treballar en aquesta línia.

I, finalment, una qüestió de credibilitat també, a la qual també s'ha fet referència: a l'Oficina Antifrau i entre els treballadors de l'Oficina Antifrau, i així ens consta, hi ha preocupació perquè una oficina que lluita contra el frau té persones imputades precisament per qüestions de corrupció, i això és inadmissible en unes circumstàncies d'aquest tipus.

Per tant, també demanem des d'aquí, fem constar en seu parlamentària que volem, i ens agradaria com a grup parlamentari, que l'Oficina Antifrau fos exemple d'aquest tipus d'actuacions i, lògicament, liderés la lluita contra la corrupció, també, en aquest cas, de ser-ho i semblar-ho. I, per tant, tenint en compte la presumpció d'innocència, per descomptat, però, igual que aquests dies veiem casos polítics en què demanem que s'actui, també l'Oficina Antifrau ha d'actuar. Estem convençuts que el nou director tindrà la fermesa i la valentia de poder afrontar aquest tema, que és un tema, hi insisteixo, que va a allò, al punt de flotació de la credibilitat d'una oficina com l'Oficina Antifrau.

Finalment, simplement, dir, públicament, que votarem a favor d'aquest nomenament, hi insisteixo, per qüestions tècniques. Ens sembla que és una persona que té els mèrits, la capacitat i el currículum per estar al capdavant d'una oficina d'aquestes característiques. I, moltíssima sort en aquesta nova etapa al nou director, si finalment s'aprova aquest nomenament.

La presidenta

Senyor Millo...

Josep Enric Millo i Rocher

Sí, senyora presidenta. En primer lloc, també per, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, tenir un record per a la persona que va ocupar el càrrec, la direcció de l'Oficina Antifrau, el senyor Martínez Madero, i lamentar, per tant, el seu traspàs, cosa que vam fer també en el seu moment.

És conegut per aquesta cambra quina va ser en el seu moment la posició d'aquest grup parlamentari quan es va promulgar la Llei de l'Oficina Antifrau. En aquell moment vàrem manifestar la nostra opinió no favorable a tal com es plantejava per part del Govern que en el seu moment va iniciar la tramitació, i la nostra opinió diferent, en el sentit que consideràvem que era millor garantir la seva independència en una funció tan important com la lluita contra el frau i la corrupció, eh?, des d'una participació en l'àmbit de l'organisme que té a Catalunya les funcions de control, de fiscalització dels comptes del sector públic, que és la Sindicatura de Comptes.

Malgrat això, evidentment, com sempre hem dit des d'aquest grup parlamentari, les lleis estan per complir-les, i som també nosaltres els que des de fa mesos hem estat reivindicant i demanant públicament que fos el president de la Generalitat, tal com la llei estableix, qui plantegés i presentés una candidatura d'una persona que pogués ocupar, doncs, una funció tan important com la que ha de desenvolupar el director de l'Oficina Antifrau, en aquesta tasca, ho repeteixo, de lluita i prevenció de la corrupció a Catalunya.

Per tant, en aquest sentit, únicament celebrar que finalment, encara que una mica tard, doncs, hagi arribat aquesta proposta, i celebrar també que sigui una proposta que compti amb el consens necessari perquè aquesta cambra pugui tirar endavant aquest nomenament. Des del Grup Parlamentari Popular, manifestar el que ja vam anunciar en la comissió de la compareixença fa pocs dies en aquest Parlament, en el sentit de considerar positivament que la persona candidata a ocupar aquest càrrec compleix amb els requisits de les funcions que ha d'emprendre i que la seva formació, el seu currículum i la seva experiència donen garanties plenes que podrà fer-ho en plenitud de condicions.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Senyor Miquel Nadal... ai, Joaquim Nadal –Joaquim Nadal, perdoni.

Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, presidenta. El nostre grup havia decidit de no intervenir i de respectar la literalitat de les característiques de la votació, és a dir, individual i secreta; però, vist que tots els altres grups han intervingut, no voldríem pas passar com per un grup que no vol tenir un record també per al David Martínez Madero. Ho vam fer en el seu moment, probablement ara no calia, però la primera intervenció de la senyora Camats ens hi porta, i està bé que ho fem tots plegats, més enllà del contingut de la votació que ara farem.

I només volem afegir una altra cosa. Una, dita per la diputada Laia Bonet en la sessió d'audiència que vam tenir el dilluns d'aquesta setmana, quan va dir: «Convé que l'Oficina Antifrau treballi sobretot en la *prevenició* dels casos de corrupció i frau, perquè, en la forma d'intervenir en els casos ja manifestats, és evident que l'actuació *ex post* ja la pot fer la fiscalia o altres institucions.» I, en aquest sentit, l'actuació *ex ante* és molt més important que no pas l'actuació en casos ja aflorats.

I una darrera qüestió: el nostre grup parlamentari no pot passar per alt les paraules del diputat excel·lentíssim senyor López Tena, quan intenta vincular els actuals subdirectors o, en fi, membres de l'Oficina Antifrau amb el nostre partit. No és exacte, i, per tant, vull que quedi clar que no hi ha una relació directa d'aquests senyors amb un partit polític concret. I vam voler en el seu moment, i ho continuem volent ara, que l'Oficina Antifrau sigui un organisme independent i que treballi lliure de qualsevol hipoteca.

La presidenta

Senyor Jordi Turull...

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, presidenta. Evidentment, sumar-nos al que han fet tots els que han pres la paraula, de reconeixement exprés i explícit cap a la persona del senyor David Martínez Madero, per la tasca que va desenvolupar, de posar en funcionament l'Oficina Antifrau i tot el temps que hi va ser.

Amb el resultat de la votació segurament ja haurien quedat desmentit molts dels retrets que s'han fet amb relació al que ara s'està substanciant, amb el resultat de la votació. Per dues coses: la primera, perquè hi ha nomenament del director de l'Oficina Antifrau, i la segona, perquè hi haurà un ampli consens.

El president de la Generalitat podia haver optat per utilitzar un mecanisme que vostès, per la porta del darrere, en una llei d'acompanyament van fer, que és que amb seixanta-vuit vots n'hi havia prou. Podia haver fet això, perquè és un mecanisme que vostès van introduir, i no ho ha fet. Les presses són males conselleres, i aquí el que s'ha volgut prioritzar és un ampli consens. Ho repeteixo, amb el resultat que sortirà ara de la votació, tot el que vostès han dit ha quedat absolutament desmentit. Res més.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat.

Iniciem ara... (*Alfons López i Tena demana per parlar.*) Senyor López Tena, què...?, per quin motiu? (*Remor de veus.*) Un moment... –un moment.

Alfons López i Tena

(*L'orador/a comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.*) ...al Partit Socialista. Però sí quant al senyor Climent, regidor d'Urbanisme de l'Ajuntament de Montcada i Reixac pel PSC, fins al febrer del 2010, per part del senyor Sisternas, gerent de la Fundació Carles Pi i Sunyer.

La presidenta

Iniciem la votació, que es farà electrònica i secreta per (*remor de veus*)..., d'acord amb el Reglament del Parlament. Per tant, s'ha de fer, malgrat que se sàpiga qui votarà cada un.

Per tant, iniciem... Comença la votació.

Havent assolit la majoria requerida, per 111 vots a favor, 3 en contra i 21 abstencions, queda designat el senyor Daniel de Alfonso Laso com a director de l'Oficina Antifrau de Catalunya.

Interpellació

al Govern sobre el futur de les polítiques socials (tram. 300-00068/09)

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és el punt número 10 i és la interpellació al Govern sobre el futur de les polítiques socials. Aquest serà el darrer punt d'aquest dematí i, per tant, seguirem a la tarda..., a les quatre de la tarda. (*Veus de fons.*) Sí. (*Pausa.*)

Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya... I potser, per l'hora que és, en lloc de les quatre, serà a dos quarts de cinc. (*Veus de «No!»*) No, sí, no... (*Remor de veus.*) No guanyen ni uns ni altres: a un quart de cinc, que serà exactament mitja hora.

Per exposar la interpellació, té la paraula l'illustre senyor Pere Bosch.

(*Pausa.*)

El vicepresident primer

Els agrairia, als diputats i diputades que han de marxar, que anessin marxant precisament, i així l'interpellant podrà començar. (*Pausa.*)

Senyor Bosch, quan vulgui.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, fa setmanes, per no dir

fa alguns mesos, que teníem intenció de fer-li una interpellació al voltant del futur de les polítiques socials al nostre país. I segurament que aquesta interpellació hauria estat molt diferent si l'haguéssim fet algunes setmanes enrere i si l'haguéssim fet també, doncs, dies enrere. En tot cas, segurament que en aquell moment ens hauríem referit a alguna de les seves opinions o a alguna de les contradiccions del seu Govern: algunes contradiccions al voltant del tema d'immigració, algunes opinions –al nostre entendre desafortunades– al voltant de la seva compareixença en la Comissió de Benestar i Immigració, a la seva primera compareixença –en la qual va fer una cosa que, al nostre entendre, és francament lamentable, que és presentar-nos unes informacions a dintre i a fora, a la premsa, una altra–, o també podríem referir-nos a altres qüestions, com la interpellació que va substanciar el Grup Socialista i en la qual vostè ens va sortir també amb alguna qüestió. Però no farem això; no farem això, ni ens remetrem a aquests temes, ni parlarem tampoc del passat. Intentarem parlar del futur, del futur i del present de les polítiques socials al nostre país.

I convindrà amb nosaltres que hi ha diferents formes de fer un balanç d'aquesta qüestió. El podríem fer –i segurament que seria perfectament legítim que ho fésim– agafant allò que el diputat Cleries havia manifestat en aquesta cambra, per escrit o de paraula, allò que havia proposat a través de diferents mocions, i intentar traslladar-ho en aquesta interpellació o bé en la moció subsegüent.

Podríem fer una altra cosa totalment legítima, però segurament que els resultats electorals no ens propicien que ho fem, que és agafar el nostre programa electoral i intentar veure fins a quin punt podem acostar el Grup de Convergència i Unió als nostres plantejaments.

I en podríem fer una altra, que segurament que és la més assenyada i que probablement vostè coincidirà amb nosaltres que és la que la majoria dels ciutadans segurament acceptaran, que és que agafem el seu programa electoral, allò que vostès van prometre als ciutadans o ciutadanes fa alguns mesos, i vegem fins a quin punt en aquests primers pressupostos i en aquests set primers mesos de vostè al capdavant del departament s'hi ha donat compliment.

En tot cas, donada la impossibilitat, en deu minuts i amb els quinze afegits, de tractar tots els temes de política social, li proposo que en parlem de quatre, que convindrà amb mi que són quatre d'essencials, no només en un moment de crisi econòmica, sinó sobretot pel pes que tenen en aquests pressupostos del Departament de Benestar i Família, i també per la importància que segurament vostè i nosaltres convindrem que se'ls ha de donar. D'una banda, les polítiques de suport a les famílies, tema substantiu en un moment de crisi econòmica; convindrem que és important que tinguem unes famílies al màxim de fortes possibles, amb el màxim suport possible per part de l'Administració. Per altra banda, el desenvolupament del sistema català de promoció de l'autonomia personal i atenció a la dependència, veure de quina forma el nou Govern ha encertat o no ha encertat amb allò que plantejava. De l'altra, les polítiques de suport al tercer sector, en

definitiva, les entitats sense ànim de lucre, que treballen també i que constitueixen una peça essencial en el marc social del nostre país. I, per últim, la lluita per la eradicació de la pobresa i contra l'exclusió social. Són quatre temes, ho repeteixo, que per nosaltres estan en l'eix vertebrador d'allò que han de ser les polítiques socials.

Anem primerament al tema de les famílies. La veritat és que convindrà, suposo, amb nosaltres que va costar molt en aquest país consolidar un mínim de polítiques de suport a les famílies. La prova és que no vam tenir fins a l'any 2003 una llei de suport a les famílies, a més a més impulsada pel nostre grup parlamentari en aquells moments, una llei de suport a les famílies que fixava un primer marc a nivell de treball d'allò que eren, havien de ser les polítiques de suport del Govern de la Generalitat en l'àmbit de la família.

I, francament, hem trobat, amb una certa incredulitat i sorpresa, que no només els anuncis que vostè fa sinó que el que es tradueix en el pressupost acaben contribuint als efectes contraris del que vostè plantejava. Perquè vostè en el programa electoral no només deia que desenvoluparia aquesta Llei de suport a les famílies, sinó que, a més a més, era bastant més agosarat del que nosaltres li plantejarem en la moció subsegüent: vostè deia que incrementarien, tant a nivell d'edats com a nivells de quanties econòmiques, els ajuts a les famílies. I quina és la situació amb què ens hem quedat? Doncs, li ensenyaré alguns gràfics perquè vegi el dramatisme de la situació. (*L'orador mostra uns gràfics.*)

Primera situació. Una família nombrosa d'aquest país, una família com tantes altres, no cal que sigui una família que un dels dos, doncs, tingui un nivell de renda excessivament elevat, una persona lampista i l'altra persona administrativa, tant se val que sigui una com l'altra, família nombrosa, i comptabilitzem allò que són els recursos que dona l'Estat –o els que donava l'Estat– i els recursos que dona la Generalitat: 2009, 5.935 euros, en el supòsit que, lògicament, un dels naixements, del fill petit, s'hagués produït l'any 2009. En aquell moment hi havia el xec nadó. El Govern Zapatero, el Govern de l'Estat, el Govern del PSOE el suprimeix, amb efectes a 1 de gener d'engany. Vostès, fent seguidisme del Govern de l'Estat, doncs, què fan? Suprimeixen també les ajudes universals. I aquesta família, que abans tenia aquests recursos, absolutament necessaris, en temes com les escoles bressol, per arribar a final de mes, per altres qüestions, avui es queda només amb 1.200 euros de deducció, si és que la mare és mare treballadora –1.200 euros. El Govern de la Generalitat, res de res.

Plantejem un segon supòsit; no tot en el país són famílies nombroses, estem parlant de 300.000 famílies afectades per la seva decisió; una família amb dos fills, segurament que és el cas més nombrós en aquest país, que abans rebia 4.976 euros, també en el supòsit que un dels fills hagués nascut l'any 2009, i que ara només rep aquests 1.200 euros. D'això, n'hi ha multitud de casos, 300.000 famílies. I vostè, que en teoria va anar al capdavant del departament i hi va col·locar de seguida..., el primer que va fer va ser col·locar el cartell de «família» en el departament, el primer que

fa és buidar de contingut el pressupost i les polítiques de família d'aquest país.

I, en definitiva, què fa? Doncs, vostè abandona les famílies d'aquest país i les abandona en un moment de crisi econòmica, en un moment en què bona part de les famílies del país tenen problemes per arribar a final de mes, en un moment en què bona part de les famílies del país veuen com també es precaritzen determinats serveis públics del país, com s'atura la creació de places d'escola bressol; vostè –vostè– abandona les famílies d'aquest país.

I a canvi de què? Doncs, d'una qüestió sorprenent. Al mateix temps que fa això, que vostè portava en el seu programa electoral, incompleix aquesta qüestió, i compleix una altra qüestió del programa electoral, que afecta una multitud enorme de ciutadans d'aquest país, que és que suprimeix l'impost de successions que afecta només cinc-centes persones d'aquest país; no em cansaré de repetir-ho, és un 0,000006 per cent de la població del país, una quantitat totalment respectable, però convindrà amb mi que, si la situem al costat d'aquestes 300.000 famílies que s'han quedat sense l'ajut de la Generalitat, que hi comptaven –que hi comptaven– i que significava un ingrés important, és una quantitat, ho repeteixo, un percentatge absolutament irrisori. Això és el que han fet vostès.

I el més dramàtic de tot és que, si bé suposàvem que, amb l'acord que vostès van establir amb el Partit Popular, aquest tema es resoldria –recordo, entre passadissos, que li comentava a alguna diputada del Partit Popular: «A veure si vosaltres feu tornar el sentit de la família a Convergència i Unió»–, resulta que res. Perquè, si vostès llegeixen l'acord entre Convergència i Unió i el Partit Popular, allò que fa referència a benestar i immigració, allò que fa referència al seu departament, no ocupa ni una paraula, ni una línia, ni una coma, el buit del buit; com dirien el seus antics socis, zero, zero «patatero», res, ni una paraula –ni una paraula.

I això que vostès tenien una altra alternativa. Perquè el nostre grup parlamentari, entre les cinc condicions que va fixar per donar suport al pressupost de la Generalitat, n'hi havia una que no plantejava ni tan sols el que vostès demanaven en el seu programa electoral, perquè, lògicament, si plantegéssim el que vostès demanaven en el seu programa electoral, després sí que arruïnem les finances de la Generalitat. Nosaltres demanàvem una altra qüestió, que és que, com a mínim, es salvessin el que són les classes mitjanes d'aquest país, que sempre són les perjudicades, i que són les que estan pagant hipoteques, que tenen problemes per arribar a final de mes i que són les màximes perjudicades per la seva política. I vostès ni tan sols això s'hanavingut a negociar.

Segona qüestió. El tema del sistema català d'atenció a la dependència. Fa alguns dies, vàrem tenir l'oportunitat, després de bastants mesos d'espera, d'assistir –concretament, va ser l'1 de juliol passat– a la primera reunió de la comissió mixta de seguiment del sistema català o del desplegament de la Llei de promoció de l'autonomia personal i atenció a la dependència.

Vostè ve a la comissió i, en comptes de portar-nos allò que tots plegats esperàvem, que eren dades desagregades des d'un punt de vista mensual, per respondre a la pregunta que tots plegats ens fem, i és: «El conseller Cléries haurà aconseguit, des de l'1 de gener fins ara, capgirar la situació anterior, donar més velocitat i incrementar els serveis a les famílies?», en comptes de poder respondre a aquestes preguntes, vostè el que fa és donar-nos dades acumulades, no des de l'1 de gener fins ara, que això, com a mínim, ens hauria permès fer un càlcul mensual, sinó que ens dóna dades des del 2007, i dades en percentatge; ni tan sols va fer el que fèiem –i vostè ho podrà comprovar perfectament, perquè consta en l'acta que vàrem aprovar en l'última reunió–, el que feia l'anterior Govern, que és donar-nos dades desagregades.

Com que vostès no ens ha donat dades, hem hagut d'anar allà on sí que vostè les dóna, que és a la pàgina web de l'Imsero. I què ens diu aquesta pàgina web de l'Imsero, que, ho repeteixo, són dades que vostè li ha donat? Doncs, fixem-nos. Vostès demanaven en el programa electoral..., deien en el programa electoral que desplegarien aquest sistema català, que hi donarien més agilitat, que permetrien la llibertat d'elecció dels ciutadans o ciutadanes i, en definitiva, que potenciarien, per damunt de les prestacions econòmiques, els serveis. Doncs, vostè ha fet exactament el contrari. I li ho indicaré amb dos gràfics, i segurament que ho hauré de continuar en la següent intervenció.

Això és el 2010, la mitjana del 2010 per mes, i la mitjana del 2011 per mes. Resulta que a hores d'ara hi han moltes més sol·licituds, hem passat de 6.549 a 10.141, i, en canvi, el Govern de la Generalitat, el seu Govern, vostè com a màxim responsable, ha passat de 6.119 prestacions que hi havia en aquell moment de mitjana a 3.484, menys, 2.700 menys el mes.

El vicepresident primer

Il·lustre diputat, vagi acabant...

Pere Bosch Cuenca

O sigui, vostè –vaig acabant, senyor president– ha aconseguit el més difícil encara: no només no ha aconseguit accelerar-ho, sinó que ha aconseguit frenar-ho.

I acabo, senyor president, com a mínim, aquesta primera intervenció. És que, a més a més, ha aconseguit una altra cosa que encara semblava més difícil. Vostè sempre ens comentava: «És que aquesta llei és una llei de xecs. Vostès estan fomentant el cuidador familiar i, en canvi, estan descuidant el que són els serveis.» Doncs, vostè ha aconseguit també l'efecte contrari: 2010, 57,51 per cent en efectiu, i vostè està en el 79,18 per cent. Què ha passat amb la llibertat d'elecció? Quines mesures ha pres vostè? Quins canvis ha fet? Quin és el problema? El problema és que vostè ha estat més temps regirant arxius, probablement, que no pas fixant el que són els horitzons de futur d'aquest sistema?

El que voldríem saber és, en definitiva, això, i saber si hi ha algun horitzó positiu per plantejar-los-el a les famílies d'aquest país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre aquesta interpellació, i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller de Benestar i Família, el senyor Josep Lluís Cleries.

El conseller de Benestar Social i Família (Josep Lluís Cleries i González)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyores diputades, senyors diputats..., bé, agrair la seva interpellació i aquesta oportunitat que dona de poder comentar temes importants.

A mi m'ha sobtat una cosa, senyor Bosch. Vostè parla de futur de les polítiques socials, o n'hauria de parlar més, però no he sentit parlar en cap moment de sostenibilitat de les polítiques socials, perquè en cap moment ha utilitzat aquesta paraula, sembla que no preocupi. I és cert que, si volem parlar de futur, hem de fer un sistema sostenible. I, per exemple, alguns que van aprovar la Llei de la dependència, anomenada «de la dependència» —que a mi m'agradaria més que es digués «de promoció de l'autonomia personal»—, no sé si van contribuir gaire a la sostenibilitat del sistema, perquè va ser una llei mal dimensionada, i també va ser una llei mal finançada, que s'ho han trobat vostès quan estaven al Govern i ara ens ho trobem nosaltres. I d'això, vostès en van ser coprotagonistes. Ens sembla que cal avançar en drets socials, però fent-ho sostenible.

I fixi's que vostè parla d'uns temes, que em sembla molt bé que ho faci, però nosaltres també hem volgut posar en el centre de les polítiques socials la persona. I és cert que algunes inèrcies que hi ha, doncs, estan costant de capgirar, i vostè ho ha dit molt bé, eh?, perquè diu «capgirar la situació anterior», no?, i diu: «Ho ha fet més difícil encara.» Home, són comentaris de vostè que no deixen gaire bé, doncs, la seva anterior gestió. Vostè mateix ho ha dit, eh?, perquè no digui que jo ho dic. I m'ho he apuntat, perquè ho ha dit vostè.

Miri, nosaltres hem posat el nom de «família» en el departament perquè hi creiem. Però també m'imagino que vostès saben la situació econòmica que té el país, ho saben. I he de dir que estem trobant més comprensió i més col·laboració en el tercer sector social que en determinats grups parlamentaris. I ho estan entenent, hi estan col·laborant, senyor diputat, perquè han entès la coresponsabilitat del moment que s'està vivint. I, per tant, en aquest sentit, estem avançant plegats. I hem fet un gran diàleg amb tot el tercer sector social, i ho estem fent, i ho estem fent en l'àmbit de la pobresa. I els ho explicava dimarts passat, en el grup de treball, que traurem unes conclusions importants i que, com vaig dir, són interdepartamentals, però que hem de donar també als coprotagonistes, explicar-ho conjuntament. Estem tenint un bon diàleg amb les administracions locals, i al contracte programa que comencem a signar aquests dies, perquè hi havia unes eleccions municipals, majoritàriament, s'està acceptant molt bé les pro-

postes que s'estan fent. I tot això ho fem en un context de crisi econòmica i amb un pressupost que, per primera vegada a la història, des de l'any 80, ha de ser inferior al de l'anterior any. I en això també jo li demano que tinguin aquesta comprensió. No la volen tenir? Escolti, està en el seu dret, però també els explico això.

I aleshores què vam dir? «Dintre del conjunt de qüestions que el nostre departament ha de reajustar, una que ens dol molt» —vaig utilitzar aquesta paraula— «però que hem pres és en l'àmbit de les ajudes universals a les famílies, que a més a més les vam impulsar nosaltres, primer, sense ser universals i, a partir de l'any 2003, amb la seva universalització.» I, per tant, nosaltres hem dit: «Home, si hem de fer que alguna família perdi alguna cosa, que siguin les que també poden assumir-ho.» I hem dialogat amb el sector de les entitats i hem acordat aquest llinyar dels dotze mil euros per tres membres que després es va incrementant en funció dels membres, que s'incrementa si hi ha un fill o filla amb discapacitat, que, si és família monoparental, d'entrada comptem amb quatre membres, etcètera.

Per tant, això ho estem fent. I per quin sentit? Miri, ara, m'he trobat uns representants de la Taula del Tercer Sector, diu: «T'agraïm molt això que has fet.» I ahir la Taula del Tercer Sector va treure un comunicat en aquest sentit, perquè, en un moment de dificultat, escolti, hi ha gent que ho entén. I ens agrada que hi hagi gent que ho entengui. Vostè ha parlat, per tant, de família. Li he fet aquests comentaris breus.

Ha parlat de la Llei de la dependència. Home, jo entenc que vostès estiguin preocupats per la Llei de la dependència. Però perquè hem hagut de fer un nou sistema de gestió, que jo els el vaig explicar, amb la directora general de l'ICASS, que això ha significat no poder anar a tota la velocitat, perquè hem hagut de reformar el que teníem, que estava funcionant, que era el Prodep, que era un programa pilot, que portava quatre anys pilotant-se i que a més a més estava col·lapsant el sistema —estava col·lapsant el sistema.

I d'aquests números que ha fet vostè, aquí, discrepo d'ells, senyor Bosch. Sàpiga que en aquests moments nosaltres, dels 54.627 expedients pendents que vam trobar, quaranta mil ja estan resolts. Ja li ho vaig dir, no estaven resolts tots; quaranta mil estan resolts, uns quants més ja dels que li vam dir l'altre dia. I, alhora, en valoracions dels nous expedients, estem anant per sota del nivell marcat, i, en PIA, també estem avançant no a tota velocitat, i vam dir que, a més, faríem i estem fent unes actuacions en els municipis que se'ns endarrereixen i hi farem suport. Tampoc cal dir-los, ja ho vam dir, perquè no es tracta de posar el dit a l'ull de ningú, sinó de buscar solucions amb tothom, perquè és l'hora de les solucions.

I, per tant, jo també els dic: «Home, en el tema aquest, vostès saben el que hi ha.» I l'altre dia li ho deia a una diputada, en una pregunta que em feia l'altre dia: la secretària d'Estat va venir dijous passat a un acte i va agrair públicament davant del president de la Generalitat la gestió que estava fent el Govern de la Generalitat, ho va agrair. I dilluns passat, que hi va haver una reunió dels directors generals, va dir: «Escolti,

Catalunya, el que ha fet en aquests mesos, ho haurien de fer les altres comunitats.»

I amb l'Imsero saben que a partir de setembre-octubre hi haurà les dades que coincidiran..., que ara nosaltres no hem penjat... Perquè vostè, quan ha mirat aquestes dades de l'Imsero, ha tingut temps de llegir, a sota, el que hi posa? «Estamos depurando los datos», o una cosa així, perquè, doncs, hi ha una situació que ells estan arreglant algunes dades, escolti.

Per tant, tenim una llei mal dimensionada i mal finançada, de la qual vostès van ser coprotagonistes, i, per tant, això també els hauria de preocupar, perquè, si s'haguessin preocupat més de buscar un bon finançament per a la llei... I després, escolti, ha estat una llei que ha contribuït molt a la sobirania de Catalunya; en un tema que tenim competència exclusiva, ara tenim l'Estat que és qui ens mana més, que és fantàstic. I, a això, contribuir-hi des d'un grup com el seu, també sorprèn, quan hi havia un informe del Consell Consultiu de la Generalitat, perquè vostès també tenien l'obligació d'interposar recurs i no el van voler interposar. I, per tant, aquestes són qüestions que tenim.

Miri, en un moment de dificultat, nosaltres què estem promovent? Doncs, un pacte nacional per la infància. Per què? Perquè hi ha tot un àmbit de pobresa que ens preocupa en la infància, i una actuació integral en la infància. Amb vostès, vam participar, i ho saben, i vam col·laborar amb tots els grups parlamentaris, en la Llei de drets i oportunitats de la infància, que l'hem de desplegar i l'estem desplegant. I, a més a més, aquesta llei..., ara, amb aquest Pacte nacional per la infància, doncs, podem fer bona feina plegats. I espero i desitjo que el seu grup hi vulgui participar, hi sigui.

Però també li vull dir unes coses referents a la sostenibilitat del sistema: que no qui gasta més fa més polítiques socials, sinó qui gestiona millor –qui gestiona millor. No fa més polítiques socials qui n'anuncia més, sinó qui ofereix més drets i serveis reals a les persones, no virtuals. I també qui sap gastar bé, perquè hi ha qui gasta del que no té, i aleshores això fa forat, endeutament i dèficit. I, per tant, nosaltres creiem que estem en un moment en què cal posar ordre a tot això, perquè, si no, prendrem mal com a país.

I també fixi's que, en un moment en què la Generalitat ha hagut de reduir el seu pressupost, l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials ha augmentat el seu pressupost un 6,7 per cent i hem posat per davant totes aquelles prestacions importants, necessàries, per mantenir l'estat del benestar. El que no volem posar de cap manera en crisi és l'estat del benestar.

Jo el que espero, senyor Bosch, del seu grup parlamentari, amb una actitud absolutament positiva per part del nostre departament, és que ens ajudin amb aquestes polítiques socials de progrés, malgrat la situació econòmica, perquè el que no volem posar en risc de cap manera és l'estat del benestar, les polítiques socials. I per això ens hem de posar al cap una paraula, que és fer-les sostenibles. Aquest també és un desig i una necessitat que el moment actual ens reclama.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té ara la paraula l'illustre diputat senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vostè ens comentava, ens referia en la seva intervenció que hem de procurar per la sostenibilitat de les polítiques socials, i ens deia: «No qui gasta més fa més polítiques socials.» Jo li recomano una cosa, conseller: quan vostè envii una carta a totes les 300.000 famílies que s'han quedat, per culpa del seu Govern, sense ajuts i prestacions a les famílies, els pot adjuntar al davant de tot aquesta màxima, una màxima que digui: «No qui gasta més fa més polítiques socials.» Els ho digui a totes aquestes famílies nombroses, monoparentals, de qualsevol tipus, que s'han quedat sense una ajuda per família per infant a càrrec, els digui això –els digui això.

La qüestió no és la sostenibilitat: el problema és que vostès, en les prioritats que han fixat en el Govern, dona la impressió que el que els preocupa és més la sostenibilitat d'aquestes cinc-centes famílies a les quals els han fet un regal fiscal, que no pas de les 300.000 famílies del país. Perquè en el seu pressupost hi ha una qüestió de prioritats, vostès han marcat una prioritat: han deixat d'ingressar 350 milions d'euros, que haurien permès no només mantenir les polítiques de suport a les famílies, sinó incrementar-les, tal com deia el seu programa electoral, i per altre costat el que han fet és perjudicar les famílies, vostè ha abandonat les famílies d'aquest país, les ha deixat sense polítiques de suport a les famílies. I era una elecció, perquè vostè podia haver fet moltes altres eleccions.

Vostè ens comentava el tema de la dependència, tornava a sortir amb el seu missatge recurrent. A vegades dona la impressió, no sé si per proximitat, que vostè està fent més de director del Museu d'Història, que el té davant del seu departament, que no pas de conseller de Benestar i Família, que hauria d'estar preocupat més pel present que no pas pel futur. Jo li he tret unes dades que apareixen a l'Imsero, que van des de mes de gener fins al mes de juliol, i, si no anem equivocats, durant aquest període Convergència i Unió ha tingut la màxima responsabilitat en el Departament de Benestar i Família. I les dades ens diuen tres coses que vostè no m'ha rectificat: ens diuen, en primer lloc, que vostè ha ralentitzat el procés –ho repeteixo, probablement perquè vostè ha estat més capficat a regirar, a capgirar arxius i amb altres històries, que no pas a buscar solucions de cara al futur i incrementar el ritme–; ens diuen, a més a més, que vostè prioritza el cuidador familiar per damunt dels serveis residencials i d'altres serveis, i ens diuen una altra cosa encara més preocupant, i és que, si segueix el ritme actual i vostè no capgira la situació, estem anant a una llista d'espera, a final d'any, de setanta mil usuàries i usuaris, cosa que venint del seu grup parlamentari no deixa de ser francament contradictori i preocupant.

I, per tant, les nostres preguntes són molt senzilles. Què pensa fer vostè per capgirar aquesta situació? Què

pensa fer si resulta que en el pressupost d'enguany no hi han més recursos per reforçar els serveis de primària? Què pensa fer per intentar promoure serveis, en comptes del que vostè n'anomenava, en la seva època com a diputat, «xecs»? Què pensa fer, en definitiva, per augmentar el ritme? El que ens preocupa són les persones d'aquest país, els usuaris i usuàries, i aquest és el fonament i serà el fonament de la nostra acció.

Però vaig a les dues últimes parts de la nostra intervenció i intentaré, si puc, referir-me i intentar anunciar alguna cosa de la nostra moció subsegüent, que ja li anuncio que tenim tanta vocació de consensuar-la que li faré arribar un esborrany abans que l'entrem, per veure si és possible arribar a algun tipus d'acord. Imagini's si tenim voluntat d'arribar a algun acord.

Tema de lluita per l'eradicació de la pobresa; probablement convindrem que aquest és un dels grans reptes que té el nostre país, tots els indicadors ens apunten en aquesta direcció. I per nosaltres va ser francament decebedor que vostè, en la seva compareixença d'aquesta setmana, compareixença específica d'aquesta matèria, en comptes d'anunciar-nos noves propostes, es limités estrictament a anar garbellant el que apareixia en el pressupost en aquesta matèria. I el que cal ara –i, ja li ho dic, probablement també amb un cert reconeixement de culpa de tots plegats, perquè no hem sabut resoldre aquesta situació– és buscar noves eines. I amb l'experiència exitosa que vàrem tenir en el seu moment amb el Pacte nacional per a la immigració o amb altres pactes, nosaltres li proposem un gran pacte i li proposem que vostè el lideri. Ja li ho dic, tenim una proposta de resolució, ho farem constar també en la nostra moció, però el que volem és que vostè ens anunciï que liderarà aquest pacte nacional per l'eradicació de la pobresa, i, si és així, nosaltres, lògicament, ho retirarem.

I dedico els últims segons o els últims minuts al tema del tercer sector, perquè a més a més és un tema en què, tot i que és complicat de seguir, l'anàlisi del pressupost ens deixa també entreveure algunes coses preocupants. Abans li comentava, en la primera intervenció, que la família, lògicament, és un dels elements essencials per articular i per contenir la crisi en aquests moments. Hi ha una altra peça essencial, que és el teixit associatiu. I no deixem de contemplar amb preocupació com totes i cadascuna de les partides del seu pressupost que fan referència a transferències a entitats sense ànim de lucre han disminuït. Han disminuït un 22,31 per cent les que atorga la Direcció General per a la Immigració; un 12,22, les de Joventut; un 8,51, les d'Acció Cívica; un 15,59, les de Dones. Totes i cadascuna. I en global han disminuït un 33,91 per cent. I la nostra pregunta és molt senzilla: com pensa vostè reforçar el tercer sector, reforçar el teixit associatiu d'aquest país, si resulta que el que fa és retirar recursos i retirar-los de forma generalitzada?

El que volem, en tot cas, també és que prioritzï i que prioritzï, en definitiva, en benefici del país, del teixit associatiu i de les famílies de Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Bosch. També, per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller, senyor Josep Lluís Cleries.

El conseller de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè ha començat parlant de programes electorals, i un programa electoral s'avalua al cap de quatre anys, si s'ha complert o no s'ha complert. Jo recordo que a l'anterior legislatura hi ha qui es va presentar a les eleccions dient que augmentaria les franges d'edat d'ajudes a les famílies i la quantitat que es donava, i passats els quatre anys no ho va fer; al contrari, les va congelar. Per tant, això també tingui-ho present, perquè aquest sí que és avaluable, perquè han passat quatre anys, i, en canvi, d'altres, encara no han passat quatre anys, han passat sis mesos, i voler valorar un programa electoral per quatre anys en sis mesos, jo ho trobo una mica agosarat. Però bé...

També, vostès que parlen del tema d'urgències socials, miri, la Diputació de Barcelona, fins ara, en la qual vostès formaven part del Govern, va passar de 6 a 2 milions d'euros els ajuts per a urgències socials. I això també és una cosa en què han pres la decisió vostès. Nosaltres no els abaixem. Per tant, per urgències socials..., jo avui no n'he portat dades, perquè li vam demanar si li interessaven dades d'alguna cosa, ens va dir que seria genèric; però, vull dir, nosaltres..., ara no en tinc aquí les dades, al davant, però en urgències socials hi haurà 5 milions per als ajuntaments, i també amb els plans d'inclusió social sé que entre una cosa i l'altra –no tinc els números al davant– ens n'anàvem als 8 milions d'euros. Per tant, en el contracte programa hi ha aquesta iniciativa.

Després, estem en un moment difícil. Jo li he de dir que les entitats del tercer sector, que ens reunim molt sovint, no les veig neguitejades, i coneixen el pressupost, i saben en què les ajudarem. En alguna cosa, ja ho dic, ho entenen i saben que ens haurem de prémer tots el cinturó, però no de la manera que vostè diu. És cert que en alguna entitat –però no és pròpiament de tercer sector social– rebaixarem les quantitats. Per què? Perquè hi ha algunes entitats que, dins de la Direcció General d'Acció Cívica i Comunitària, fan unes activitats que en aquest moment no podem prioritzar. Però en les que tenen a veure, per exemple, amb tots els plans de dinamització cívica i comunitària, saben que s'estan mantenint totes les xifres que hi havia, i cal continuar amb aquesta tasca, i dedicada a la prevenció.

També dir-li: escolti, els propers mesos, fins a final d'any, a part d'uns centres oberts que obrirem, nosaltres posem més de nou-centes noves places en funcionament, entre places pròpies i places concertades. Per tant, doncs, això també és important: més de nou-centes places que es posaran en funcionament, i entre les quals hi ha el centre Esclat Marina, que és concertat, o, per exemple, la residència de Bellvitge per a discapacitats intel·lectuals, que es va posar en marxa i que, evidentment, són compromisos i obres que va fer l'anterior Govern i que vostè pot comprovar com, a tot

arreu on he anat a inaugurar-ho, cito a qui va fer aquelles obres, perquè s'ha de reconèixer, i així ho fem.

I després, clar, per exemple, a la ciutat de Barcelona en tots aquests anys no s'ha inaugurat ni una sola plaça pública, a la ciutat de Barcelona, de residència per a gent gran. I hi havia un conveni que deia que s'havien de posar en marxa des del 2006, eh?, i no s'ha fet. Escolti, per tant, de vegades, doncs, diuen unes coses aquí...

O, per exemple, la pobresa. Sap el que ha passat els anys de bonança i quan el pressupost de la Generalitat pujava i pujava? Doncs, que la pobresa ha crescut a Catalunya tots aquests anys de bonança. I això, miri les estadístiques, siguin de l'INE o siguin de l'Idescat, ha pujat. Vostè ha fet un reconeixement que potser no han fet els coses bé. Vostè ens parla de fer un pacte. Recordi que dimarts li vaig dir: «Parlem-ne, vegem-nos i», dic, «dins d'aquest mes de juliol en parlem.» Jo..., escolti, parlem d'aquest tema i mirem si podem sumar esforços, i, si és així i coincidim en les estratègies, doncs, serà una bona manera de fer-ho.

Jo crec que estaria bé, vostès, que de la situació econòmica que avui ens trobem n'han format una mica part, de la situació que ens hem trobat, home, ens agradaria que volguessin formar part també de les solucions ara, i que ens ajudessin una mica més; això estaria bé. Ho trobem amb el tercer sector social; amb vostès no ho trobem, senyor Bosch, i em sap greu. Per tant, els convidem novament a sumar-se a aquest gruix de la societat que ha entès la necessitat d'un gran pacte de país per plantar cara a la crisi, i a la situació econòmica, i a la pobresa, i a tots aquests efectes que té. I si sumem, doncs, serà positiu.

Sap que nosaltres hem anat amb la veritat per davant des del primer dia, amb la situació econòmica, i no hem dit: «Això, augmentarem molt el pressupost...» Vam dir-ho des del primer dia, hem estat coherents amb la situació que hi ha. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* I ara vostè plantejava... –acabo, senyor president–, acabo dient-li: escolti, vostès saben que hi ha aquesta situació econòmica, saben la seva contribució al moment que ens trobem, doncs, per què no col·laboren amb nosaltres a sortir tots plegats d'aquesta situació? Els animem a fer-ho, i sabem que això serà una contribució positiva, si sumem Govern, oposició i societat civil, i especialment en l'àmbit de les polítiques socials.

Vostè ha dit que li preocupava el futur, jo li he dit «el futur i la sostenibilitat». Si la seva moció va en aquest sentit, encantats de sumar esforços pel futur de les polítiques socials, però també per la seva sostenibilitat, perquè el que no podem generar són falses expectatives, perquè això genera frustració. I en aquest àmbit no ho podem fer, de cap de les maneres.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Suspenem la sessió. La reprendrem aquesta tarda, a un quart de cinc, amb el punt onzè de l'ordre del dia.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i dos minuts i es reprèn a un quart de cinc de la tarda i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, i d'Empresa i Ocupació.

El vicepresident primer

Reprenem la sessió del Ple.

Interpel·lació

al Govern sobre el cànon de l'aigua
i la situació de l'Agència Catalana
de l'Aigua (tram. 300-00069/09)

Amb l'onzè punt de l'ordre del dia: és la interpellació al Govern sobre el cànon de l'aigua i la situació de l'Agència Catalana de l'Aigua. La interpellació ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i per a la seva exposició té la paraula l'honorable diputat senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Senyors consellers, des del nostre grup hem considerat oportú i necessari presentar aquesta interpellació després del seguit de posicionaments per part del Govern i dels grups que donen suport al Govern amb relació a la situació de la gestió de l'aigua a Catalunya, i més específicament de l'Agència Catalana de l'Aigua i de les seves societats vinculades, així com del tema del cànon de l'aigua. Vam tenir la interpellació del senyor Espadaler, després vàrem tenir una pregunta en el Ple i per últim ahir vàrem tenir, doncs, la plasmació de l'acord PP-Convergència al voltant del cànon de l'aigua.

Ens ha preocupat com han enfocat aquest tema, senyor conseller, perquè ho han enfocat des de dos aspectes únics. La situació financera de l'ACA com una situació d'animal ferit, de pràcticament quelcom que ha quedat ja definitivament exhaurit i sense possibilitats de futur, i la suposició que l'ACA estava fent coses impròpies. Tot això per abocar-nos, per una part, a un increment del cànon, que després si tenim ocasió ens hi referirem, i a unes propostes clares de privatització d'una bona part del sistema de gestió de l'aigua.

La primera qüestió que li plantejem en aquesta interpellació, senyor conseller: està d'acord o no que Catalunya disposa d'un dels millors sistemes de gestió pública de l'aigua d'Espanya i d'Europa, que s'ajusta plenament a la Directiva marc de l'aigua, i que ha fet una molt bona feina? I no estic parlant sols de l'Agència Catalana de l'Aigua, estic parlant del conjunt d'em-

preses públiques, com Aigües Ter Llobregat, però també com el Consorci d'Aigües de Tarragona, de la Costa Brava, del Consell del Maresme, de la Mancomunitat de les Garrigues, i tants altres operadors públics del sistema d'abastament en aigua, i estic parlant també de les empreses municipals. És a dir, Catalunya té una bona legislació d'aigües, feta al voltant de la Directiva marc de l'aigua, coincidint-hi en el temps –va ser la primera legislació que va incorporar la directiva abans de la seva publicació–, i té un bon sistema de gestió que ha donat uns resultats magnífics durant aquests anys.

Tenim uns professionals extraordinaris, dels més preparats d'Europa. Per què? Perquè precisament integren en l'Agència Catalana de l'Aigua tot el cicle de l'aigua. I recordem que la directiva i el Decret legislatiu 3/2003, que parla del sistema de l'aigua a Catalunya, ens diu ben clarament que a l'Agència Catalana de l'Aigua li correspon tot el que són competències de la Generalitat en matèria d'aigua i tot el que resulta de la directiva.

Què vol dir això? L'àmbit de disponibilitat i abastament –sí, primer, primordial, fonamental–: garantir el subministrament, el manteniment, la recuperació de recursos, la qualitat de l'aigua subministrada, l'ús sostenible de l'aigua, estalvi i eficiència. Un conjunt d'actuacions relacionades amb l'explotació que han donat molt bons resultats, i que estem en aquest moment en una situació en què Catalunya ja no necessita transvasaments, ni de l'Ebre ni del Roine, en què Catalunya té garantit el subministrament, en què Catalunya fa un ús eficient de l'aigua, fa estalvi d'aigua i recupera aqüífers. Per tant, tenim una bona captació, un bon sistema de disponibilitat i abastament d'aigua.

L'àmbit de sanejament –primordial–: conjunt d'activitats relacionades amb la recollida d'aigües i la seva utilització.

I també, indistriablement, l'àmbit medi ambient, l'àmbit del medi hídic, el conjunt d'actuacions del cicle de l'aigua associades.

Aquesta és la gran virtut de la Directiva marc de l'aigua, del nostre decret legislatiu i de la gestió de l'ACA. No fa actuacions impròpies l'ACA quan es preocupa de preservar els recursos hídrics, quan fa actuacions de prevenció d'avingudes i d'inundacions, quan protegeix i millora el sistema hídic de Catalunya, quan recupera aigües subàlvies de la contaminació amb nitrats, quan cuida els embassaments, quan es preocupa de fixar cabals de manteniment per a les diferents èpoques de l'any, quan hi fa millores ambientals.

Una altra qüestió és a qui correspon assumir aquests costos. Però tenir la gestió integral d'abastament, sanejament i garantia –que aquest és el concepte vinculat al medi ambient, la garantia del recurs– és fonamental, és la clau de l'èxit. I aquest model, senyor conseller, el podem trencar o el mantindrem; el millorarem, el sanejarem o el destruïrem. Aquesta és la primera qüestió clau.

La segona és la situació financera de l'Agència Catalana de l'Aigua. Escolti, estem d'acord, però si volem ser sincers i col·laborar tots els grups d'aquesta cambra a resoldre el problema, primer hem de ser sincers tots

i reconèixer tots la situació. La primera: que l'ACA, quan es va constituir, es va crear amb un dèficit inicial de 560 milions d'euros, va assumir els deutes de tots els organismes que es van refondre. Va ser així! No hi traguem més comptes, però reconeguem-ho. Ho va fer un govern de Convergència i Unió, molt bé, és igual. Nosaltres vàrem incrementar a la nostra època també l'endeutament, d'acord. Però després veiem els resultats d'aquest endeutament. Al final del 2003-2004, quan se'n fa càrrec el nou Govern de la Generalitat –el Govern catalanista i d'esquerres, d'entesa–, aquest endeutament ja era 874 milions. Per tant, d'aquest passiu que ens atribueixen com si fos un malbaratament..., reconeguem que aquest dèficit ja hi era en bona part. Que se n'ha fet més? Sí, però primer reconeguem també en què s'ha esmerçat això.

Tenim un bon sistema hidràulic a Catalunya: tenim un bon sistema d'abastament, tenim bones infraestructures, perdem menys aigua que ningú –que cap altre sistema– en les conduccions i hem aconseguit coses com que, per exemple, l'estat dels rius de Catalunya el 2004..., sols el 35 per cent –sols el 35 per cent– dels cursos d'aigua de Catalunya tenien una situació bona o molt bona. Actualment hem invertit aquesta situació. El 60 per cent –62 per cent– tenen una situació bona o molt bona i és imperceptible –de 2 a 3 per cent– el que està en situació pèssima, i l'altra també és petita –la deficient–, i la mitjana, la regular, no arriba al 25 per cent. Per tant, hem fet bona feina, i l'ha feta tothom.

I l'Agència Catalana de l'Aigua en aquell moment no disposava d'un contracte programa, tot ho tenia fiat: el finançament a través del cànon, els programes europeus i l'endeutament. Ho reconeixem. Què es va fer en aquell moment? Es va fer un contracte programa, que no hi havia sigut. Es va preparar durant el 2004-2005, es va signar a mitjans del 2006 i va entrar en vigor el 2006 –contracte 2006 fins al 2010. És un bon sistema: aportacions del pressupost general del país, de la Generalitat, per subvenir a aquestes actuacions que no són impròpies, són d'interès general. Per tant, les ha de fer l'ACA però les ha de finançar el pressupost general, com a actuacions d'interès per al país.

I escolti, ho ha dit el senyor Leonard Carcolé, l'actual director de l'ACA: «En els últims anys Catalunya ha fet un gran esforç des del punt de vista inversor per disposar de més aigua, per reduir el dèficit hídic històric en les conques internes, que ens ha permès incrementar la garantia en proveïment per futurs episodis de sequera. Actualment, el sistema ha millorat notablement la seva garantia a mig termini.» Per tant, tots estem d'acord, hem fet bé la feina.

El problema que tenim –ho reconeixem–, el problema del finançament. És cert, li ho reconec: l'anterior Govern no vam fer bé els deures en termes de finançament de l'ACA. Vol més sinceritat? Ja li ho reconec. Vam establir el sistema: contracte programa, compromís d'increments del cànon per damunt de l'increment de l'IPC –després de la segona part en parlarem, del cànon–, aportacions de la Generalitat i disposició addicional tercera.

Durant els anys 2007, 2008, 2009 el contracte programa es va cobrir: 494 milions –quasi 495, exactament–,

aportacions directes del pressupost de la Generalitat al sistema hídric de Catalunya, a la gestió de l'aigua. Positiu. En aquell moment representava una aportació del 34 per cent –entre el 31 per cent i el 34 per cent– del que havien de ser les aportacions a les infraestructures ambientals i de l'aigua de Catalunya. Per tant, vàrem fer-ho bé. És cert –és cert–, va venir la crisi econòmica a partir del 2008 i el contracte programa es va incomplir. No van haver-hi totes les aportacions que hi havien de ser. I, és cert, en el cas de les aportacions de la disposició addicional tercera de la Generalitat, que preveia dintre del programa de Catalunya una part –una part exactament de 3.755 milions en tot el període, fins al 2013– d'aportacions a l'aigua, al sistema, a les infraestructures d'aigua, no es van complir totes.

D'acord, aquesta és la situació, però això no es culpa de l'ACA. L'ACA ha fet la seva feina. L'ACA necessita finançament. L'ACA la fa bé, la seva feina, el sistema el fa bé. El que es tracta, ara, és de decidir com arreglem aquest problema no carregant-nos la criatura, sinó tirant l'aigua bruta; però la criatura mantinguem-la. I fem l'esforç que calgui en finançament, en endeutament. Que és que no està endeutada la Generalitat, en general? Per què només és el deute de l'ACA? També seria el deute de les carreteres, i la dels ferrocarrils, i la del sistema de comunicacions; de tot, ho sabem. Per tant, no atribuïm a l'ACA un problema que en tot cas tenim tots, sinó busquem-hi solucions.

I una última qüestió en aquesta primera part: ATLL. L'únic tema per al qual vostès no han volgut arribar a un acord amb nosaltres respecte al finançament del cànon de l'aigua i a l'estructura del cànon de l'aigua –ha estat una. Nosaltres li havíem posat una condició. No parlem de privatitzar l'ATLL, parlem de com racionalitzem el sistema. Vostè és conscient, com vaig dir ahir –vostè no hi era– en la intervenció entorn del tema de la llei òmnibus, que ATLL té un capital format per l'aportació de tots els ajuntaments, entre altres el de Sant Cugat, el de Mataró, i de tots els de la regió metropolitana? Això són diners que els ajuntaments van esmerçar i que varen aportar a una entitat conjunta, que havia de ser un consorci 50 per cent Generalitat, 50 per cent ajuntaments. Són diners de l'Administració local, i tenen dret a exigir que hi continuïn participant com participaven en el Consell d'Administració d'ATLL. I si s'ha de dissoldre, si s'ha de passar a l'ACA, tenen dret a seguir la seva inversió i a demanar que aquesta inversió continuï en l'àmbit públic, o en tot cas a recuperar-la.

Per tant, jo li demanaria definició sobre aquests aspectes i sobre com orientar aquesta recuperació del sistema de gestió pública de l'aigua a Catalunya sense necessitat de privatitzar, perquè a més a més dóna bons resultats econòmics, i vostè ho sap: dóna bons resultats econòmics si se li cobreix el finançament.

Gràcies, senyor president, senyor conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable diputat. Per respondre a aquesta interpellació en nom del Govern té ara la paraula l'honorable conseller senyor Lluís Recoder.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Lluís Miquel Recoder i Miralles)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Honorable senyor diputat interpellant, jo vaig escoltar ahir, senyor Milà, la seva intervenció, eh? És cert que no estava assegut en l'escó, estava en el despatx treballant, però la vaig escoltar atentament, perquè miro d'escoltar totes les intervencions de membres de l'oposició, com de membres del Govern, i també perquè el contingut m'interessava especialment. Recordo, doncs, un discurs en part irat per la seva part, diguem-ne que ofès, on reivindicava la capacitat de gestionar i de gestionar bé del seu grup, que vostè entenia, doncs, que això a vegades era posat en qüestió per altres membres de la cambra i especialment per membres del Govern.

Bé, jo li vull dir, amb relació a això, senyor Milà, amb tota serenitat, que a vegades vostès cauen en un error que ens atribueixen a nosaltres. Miri, la història de Catalunya no comença el mes de desembre de l'any 2003, quan es constitueix el Govern tripartit. Perquè a vegades sembla que la història comenci en aquell moment. No, no comença en aquell moment. I de la seva intervenció, en alguns moments, doncs, he deduït aquest tic. Perquè, és clar, vostè ens defensa l'Agència Catalana de l'Aigua, ens defensa Aigües Ter Llobregat, ens defensa el Consorci Aigües de Tarragona, ens defensa tot el sistema públic de gestió del cicle de l'aigua del nostre país com si fos una gran aportació del Govern tripartit a la història de Catalunya –dic el que he entès– i com si vingués ara aquest Govern, al qual vostès fan unes acusacions li haig de dir que molt sovint, senyor Milà, ofensives, eh? –ofensives–, com a grans desmantelladors del sistema públic i de prestacions d'aquest país. Ho he sentit moltes vegades des d'aquesta tribuna, ho he sentit des d'aquests escons, i entendre que hi hagi diputats que també, doncs, afirmacions falses com aquestes que vostès fan –i ho saben– els ofenguin i els molestin.

Bé, doncs, escolti, jo li diré que recordi que tot això no s'ho van inventar vostès –tot això no s'ho van inventar vostès. Per tant, no cal –no cal– que vingui aquí a defensar l'Agència Catalana de l'Aigua, Aigües Ter Llobregat, el Consorci d'Aigües de Tarragona, perquè tot això són instruments de gestió del cicle de l'aigua de prestigi, que han fet que aquest país tingui un dels bons sistemes europeus de gestió del cicle de l'aigua; tot això ho varen fer governs de Convergència i Unió. No ho va fer el Govern tripartit. *(Veus de fons. Pausa.)*

(Adreçant-se al vicepresident primer.) Senyor president, s'hi val això de debats...

El vicepresident primer

Senyor diputat... Perdoni.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...collectius?

El vicepresident primer

No, no s'hi val, però permeti'm que presideixi jo.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

D'acord, d'acord. Doncs...

El vicepresident primer

En tot cas, els demano al Grup d'Iniciativa per Catalunya que atenguin la persona que té l'ús de la paraula, i en tot cas després ja tindran l'oportunitat de rebatre-ho.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

D'acord, d'acord. Aleshores, tot això ho varen posar en marxa i ho varen idear governs de Convergència i Unió. D'acord que no som exactament els mateixos –els que ho varen fer–, però tenim una línia de pensament molt similar a tota aquella gent que van posar en marxa aquests instruments.

Per tant, són instruments que els creiem útils, que els sentim nostres, que els estimem, i que valorem molt tot allò que han fet durant aquests anys. I, per tant, escolti'm, el nostre capteniment, utilitzant la terminologia parlamentària –la nostra intenció–, és fer el que calgui per preservar-los. I fer el que calgui perquè aquest país continuï tenint uns bons instruments per tal de captar l'aigua, potabilitzar-la i distribuir-la en la població de Catalunya o, més ben dit, fer-la arribar en els ajuntaments, que són els que tenen la responsabilitat, la competència de fer-la arribar a les llars o a la indústria de Catalunya.

És clar, la situació no és per tirar coets –la situació no és per tirar coets. Jo no he fet una crítica directa a la gestió dels anteriors governs en l'Agència Catalana de l'Aigua. No l'he feta, eh?, no l'he feta. Ara, el que sí que em permetrà que li digui és que la situació econòmica en què ens hem trobat l'Agència Catalana de l'Aigua o Aigües Ter Llobregat no és una situació, fins i tot li diré, que tingui paral·lel amb altres institucions o altres empreses públiques o agències, no? Vostè em deia: «Escolti, i les carreteres?» No, no, això de l'Agència Catalana de l'Aigua és singular, és singular. Escolti'm, 1.367 milions d'euros d'endeutament; 106 milions d'euros de dèficit –és a dir, diners que devem a proveïdors, i li parlo de quan va haver-hi el canvi de govern, diners que han de cobrar empreses del país petites i mitjanes o, a vegades, doncs, institucions públiques com l'Entitat Metropolitana de Medi Ambient i Obres Hidràuliques–; 211 milions de crèdits vençuts; 253 milions d'obres pendents d'execució compromeses amb ajuntaments; 470 milions d'endarreriment en el Pla de sanejament d'aigües residuals de Catalunya del PSARU 2005. Tot això ens porta en una situació crítica. Aleshores, senyor Milà... *(Veus de fons.)*

Jo sé que s'han fet coses, eh?, i sóc conscient que Catalunya està molt millor ara que no estava uns anys enrere quant a la qualitat de l'aigua dels seus rius, quant al nostre sistema de captació, de potabilització, etcètera. Tot allò que volem i mereixem com a país desenvolupat que som. Ara tot això ho hem de mantenir.

I la pregunta que em faig és: si sabíem, i si sabien, que l'Agència Catalana de l'Aigua estava en un cercle viciós i creixent d'increment del seu dèficit, com és

que no es varen adoptar les mesures per tallar-lo? És a dir, què va passar amb el cànon de l'aigua els darrers anys? *(Veus de fons.)*

No, no, ja ho sabem, vostè i jo. Ja sabem el que deien els documents aprovats pel mateix Govern de la Generalitat i sabem quina era la realitat any rere any. I sabem també, fins i tot li diré, per què no s'aprovaven increments del cànon, malgrat que el dèficit de l'agència anava pujant. Perquè hi havia algú que deia: «És clar, és que això és impopular, políticament.»

És clar, i els diners d'on vénen, del cel? Jo miro cap a dalt i no cauen els diners. Escolti, els diners vénen dels impostos dels ciutadans, i en el cas del cicle de l'aigua –en el cas del cicle de l'aigua– els diners vénen dels recursos que genera el mateix cicle de l'aigua. És el que hem de fer o ens pertoca per tal de seguir les directrius del Llibre blanc de l'aigua de la Unió Europea, que diu que els costos de l'aigua els ha d'internalitzar el seu propi procés. Per tant, jo del que em queixo, senyor Milà, és que no hem arribat a entendre per què es va permetre arribar en aquesta situació.

Aleshores, vostè em deia fa un moment, diu: «Escolti, nosaltres..., vostès no han acceptat la nostra condició per poder arribar en un acord.» Doncs, miri, no hi estic d'acord. No hi estic d'acord, perquè nosaltres hauríem agraït –i tots plegats– que, amb un gest que hem hagut de fer –i que no ens resol, com sap vostè, la totalitat del problema ni molt menys–, que és actualitzar el cànon, home, tothom fes un acte de responsabilitat. I potser, doncs, aquest acte de responsabilitat, esperes –illús de mi– que especialment vingui d'aquells que han tingut més responsabilitat a arribar en aquest punt en el qual estem, que són vostès.

Aleshores, escolti'm, perdoni, això de l'ATLL em sona a excusa de mal pagador. Li ho haig de dir sincerament: em sona a excusa de mal pagador. La privatització de l'ATLL: no ens hem plantejat privatitzar Aigües Ter Llobregat –no ens ho hem plantejat. Sí que ens hem plantejat externalitzar el servei, que és molt diferent. És molt diferent, perquè estem parlant –i estarem parlant– d'un servei de titularitat pública. Però, escolti, tots sabem que els serveis de titularitat pública no els hem de prestar directament les administracions. O és que potser a Mataró les escombraries les recull un servei municipal? M'imagino que les deuen tenir externalitzades. I el servei és de titularitat pública, i els que controlen la concessió són vostès. Nosaltres estem parlant ni més ni menys que d'això.

I per què ho fem? Per aquesta voluntat privatitzadora que vostès ens atribueixen? No. Perquè devem 1.300 i escaig milions d'euros, per res més! Però per res més. I perquè tenim obligació –tenim obligació– i volem garantir la continuïtat de l'agència. I per garantir la continuïtat de l'agència hem de buscar nous ingressos. Si no, tot això se'n va en orris. I si tot això se'n va en orris, aleshores el que pateix és el conjunt d'aquest sistema de sanejament i captació, que vostè i jo coincidim, doncs, que és un sistema bo, que és dels més bons, que és potser dels millors. No sé si és el millor, no m'atreiria a dir-ho, però en tot cas és un bon sistema.

Que és suficient? Que tenim el tema de la captació o l'abastament garantit per sempre més? Bé, permeti'm que li ho digui, aquest és un tema important: no ho sé, senyor Milà, no ho sé, eh? –no ho sé. O sigui, jo crec que el país pot aguantar un període de sequera com el darrer que vam tenir, que és un període de sequera de dos anys. Però si analitzem els retorns històrics –sap que és un concepte que s'utilitza molt, doncs, en tot el que són els processos vinculats a l'aigua–, del 45 al 50, més o menys, ens diuen els documents –la documentació històrica que vam tenir–, aquest país va patir una sequera de cinc anys. Jo he demanat en la direcció de l'agència que ens avaluï amb el nivell de despesa o de consum que tenim en aquest moment, doncs, quines serien les necessitats que tindríem amb una situació similar, i a partir d'aquí avaluarem les necessitats futures.

Voluntat, ganes d'invertir més diners en noves des-saladores, transvasaments, etcètera, no en tenim cap. Primer, perquè no tenim els diners. Però, escolti'm, si podem passar amb el que tenim, doncs, magnífic, i si podem afavorir polítiques d'estalvi –que el cànon precisament és un element afavoridor de les polítiques d'estalvi– que permetin que el consum d'aigua *per capita* d'aquest país sigui inferior, molt millor.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica té la paraula l'honorable diputat senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, president. Conseller, miri, no m'ha agradat, amb tot el respecte, quan ha començat precisament per un tema que jo hi havia fet un exercici de sinceritat, de dir que ens havíem trobat amb una legislació anterior que corresponia als criteris de la Directiva marc de l'aigua, i amb tota l'ACA ja creada. En cap moment m'ho he atribuït. Tampoc el món va començar quan vostès manaven, eh?, venia de molt més antic. D'acord. Ho dic perquè sembla que estiguem discutint l'origen de les espècies. Per tant, aquesta discussió no. Ja està. Nosaltres fem aquest..., el que interessa a la gent, als nostres ajuntaments i als consumidors és què farem amb l'aigua en el futur.

Vostè diu: «Escolteu, és el mateix, no passa res amb privatitzar la gestió de l'aigua», etcètera, i m'ha posat un exemple de Mataró. Miri, doncs, estem molt orgullosos de tenir una companyia municipal d'aigües, com vostè coneix, i com tants altres ajuntaments, que és l'equivalent a una ATLL local, que dóna beneficis –dóna beneficis. I aquest..., és del que es tracta. No demanem que tinguem beneficis per a altres coses, sinó per reinvertir en el cicle de l'aigua. Es pot fer –es pot fer–, i és un patrimoni de la Generalitat i dels ajuntaments de Catalunya. Es pot fer amb una gestió pública bona.

El tema del cànon, aquí és on volíem anar a parar. No entraré ara en intimitats i tot això. De totes maneres, jo no tinc constància que hàgim tingut cap invitació a po-

der parlar d'aquest tema del cànon de l'aigua i sobre quins criteris aplicar-hi. Perquè jo li hauria dit el que s'ha dit aquí: apliquem... (*Veus de fons.*) Senyor Espadaler, si al damunt haig de dir el que vostè em va dir ahir aquí... Jo estic respectant la seva intimitat, però potser ho hauré de dir!

El vicepresident primer

Si us plau, senyor Espadaler.

Salvador Milà i Solsona

És clar, m'ho he pensat. (*Veus de fons.*)

El vicepresident primer

Senyor Espadaler, si us plau.

Salvador Milà i Solsona

No, jo estava parlant...

El vicepresident primer

Perdoni, senyor Milà. Senyor Milà, perdoni un moment. Evidentment, si es van interpellant uns als altres, aquest debat no serà debat. El que té ús de la paraula... Respectin l'ús, si us plau, i després ja tindran l'oportunitat, si són també al·ludits. Si us plau, continuï, senyor Milà.

Salvador Milà i Solsona

Breument. Jo m'havia referit simplement que hi havia una mala entesa inicial, que vostè ara ha intentat aclarir, respecte a la possible negociació d'un acord respecte al cànon de l'aigua. Que era que, efectivament, el nostre grup posava com a condició que no parléssim ara del tema de la privatització de l'ATLL, i a partir d'aquí no vam tenir més resposta. (*Veus de fons.*) És igual, nosaltres en volem parlar ara, respecte al que vam plantejar ahir.

Què els plantejem nosaltres cara al futur? Miri, fil per randa, la moció que, després d'una interpellació del Grup de Convergència i Unió, va aprovar aquest Ple el 3 de maig del 2010. Una interpellació que diu que cal donar continuïtat a l'ACA com a instrument de gestió de l'aigua, amb finançament suficient, estable i durador que n'asseguri l'estabilitat econòmica i financera; que cal un nou sistema econòmic financer –per tant, un nou contracte programa horitzó 2010..., 2020, si volen 2010-2020–; que hem d'estabilitzar i reduir progressivament el deute del sistema amb l'elaboració d'un programa de finançament a mitjà i a llarg termini.

I vull recordar aquí unes paraules molt interessants del senyor Espadaler en el seu moment, 2007. Diu: «Escolteu, si un govern és capaç d'assumir 1.000 milions d'euros de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió també ho pot fer del deute de l'ACA, que entre altres coses garanteix una cosa tan important com l'abastament de l'aigua a molts municipis.» Parlem d'això. (*Veus de fons.*) En tot cas, parlem-ne.

He començat... (*Veus de fons.*) És que el senyor Espadaler no hi era, en aquell moment. He començat dient que reconeixíem que no havíem tingut capacitat suficient per resoldre aquest problema. I l'únic que volem dir és: ara contribuïm a fer-ho. Estem d'acord totalment amb incrementar el cànon progressivament per damunt de l'IPC. Vostès ho han fet: IPC més 4. Aquest és el gran pacte que han fet amb el PP. Nosaltres ens remetem al que diu el contracte programa: IPC més 3. Això és el que es va acordar en el contracte programa: IPC més 3, i com repartir-lo.

Vostès han fet el gran cànon social sobre la base que passin per finestreta per demostrar que és viuda, mare soltera, amb fills a la «mili», o que està amb situació difícil. Nosaltres diem: mantinguem –mantinguem– el tram, mantinguem... (*Veus de fons.*) Sí, sí, això és el concepte de beneficència, eh?, que és allò que vostè passi per «guixeta» i li ho retornarem. Nosaltres els diem el que diu... (*Veus de fons.*) Perdoni, el que diu la moció que es va aprovar: garantir un tema que ha declarat ja Nacions Unides, i que ens han vingut ja d'organitzacions internacionals a demanar que l'incorporem a la nostra legislació de l'aigua. Definir el consum bàsic de cent litres per persona i dia com a dret humà fonamental; que, per tant, si algú es troba en una situació..., no té ni per què pagar-lo. És a dir, mai a ningú se li ha de tallar l'aigua per aquest concepte.

I nosaltres el que volíem proposar si haguéssim negociat hauria estat mantenir igual el primer tram –no reduir el primer tram com han fet de deu a nou metres cúbics, perquè això és el que ha portat que els increments..., no seran d'aquest 8 per cent, sinó que seran molt superiors–, però en tot cas parlar d'un sistema de tarifació justa.

I, per últim, senyor conseller, perquè s'està acabant el temps, vostè ha dit: «Podem garantir o no el subministrament futur.» Només li demano una cosa i també la hi demanarem amb la moció. Vostè té damunt de la taula, aprovat per l'anterior Govern, un pla de conques internes de Catalunya acompanyat d'un programa d'actuació. Miri-se'l, suposo que no ha tingut temps. Està molt ben elaborat, i si es fa el que allà es diu veurà com en termes de recuperació, d'estalvi, de nous cabals, de dessalinització, de bona gestió, arribem fins al 2025 sense problemes d'aigua. Ara, evidentment, si no fem el que allà es diu això no es garantirà.

Per tant, ja ho sé que es fa difícil, i que per vostès, doncs, nosaltres som una mica l'ase dels cops de l'anterior Govern. Ho dic perquè jo he estat repassant les actes i no, no. Jo..., en el Govern hi havien altres partits, però cada vegada que vostès parlen de l'anterior Govern, a molta honra, assenyalen aquestes files. (*Remor de veus i rialles.*) N'estem molt contents, perquè creiem que el balanç és més positiu, però no estàvem sols. I ara creiem que tampoc han d'estar vostès sols a l'hora d'abordar els problemes generals d'aquest país. I el problema de l'aigua és un problema de país. I l'ACA és un instrument que no podem perdre.

Per tant, els demanem que a partir de la discussió que puguem fer en la futura moció, com vam fer amb la moció quan nosaltres estàvem al Govern i Convergèn-

cia i Unió a l'oposició i vàrem pactar una moció, pràcticament per unanimitat... Amb l'abstenció del Grup del PP, se'n recorda? Perquè deia que d'actualització del cànon, *antes morir*. No van votar el punt del cànon. (*Veus de fons.*)

El vicepresident primer

Honorable diputat...

Salvador Milà i Solsona

No, no, no van votar el cànon.

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

Salvador Milà i Solsona

Acabem. Per tant, senyor conseller, no em torni a dir si..., el que hem dit i el que hem deixat de dir. Digui'm si assumim aquest compromís de parlar seriosament de mantenir el sistema públic de gestió de l'aigua a Catalunya i un bon pla de sanejament en què tots hi haurem de contribuir.

Gràcies, senyor president i senyor conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per a la rèplica, també, té la paraula l'honorable conseller senyor Lluís Recoder.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, escolti'm –senyor Milà–, nosaltres de ganes de parlar amb vostès les tenim totes –les tenim totes– però per poder parlar amb algú has de tenir la sensació que qui hi ha a l'altre costat t'escolta. I, perdoni'm, penso que no és un tema personal, sinó que el poden compartir molts membres del Govern i molts membres del meu grup: no tenim la sensació que vostès estiguin per dialogar amb el Govern de la Generalitat o amb el Govern de Convergència i Unió. No la tenim. Escolti, ho sento, potser és un tema de percepció pròpia. No sé si els meus companys de grup o de govern la comparteixen, però nosaltres no la tenim –jo personalment no la tinc.

I he parlat amb vostès, he parlat amb molts de vostès. I amb vostè, doncs, hem arribat a algun acord, per exemple en el tema de ronda de Maresme. Però aquesta no és l'actitud que trobem en el seu... Els veig més aviat, a vostès, atrinxerats en la defensa d'unes posicions molt pures, això sí, i per tant amb la voluntat, diguem-ne, d'arraconar el Govern de la Generalitat. Per descomptat, nosaltres tenim les idees molt clares i no ens deixarem arraconar, i tirarem endavant el nostre projecte.

Ara, la voluntat de dialogar amb vostès, la voluntat la tenim tota. Només faltaria, escolti. Vostès són un respectable grup de la cambra i són legítims representants d'una part del poble de Catalunya. O sigui que,

en conseqüència, només falta que ens ho diguin. Ara, seriosament –seriosament. Si hem de fer veure aquí que parlem per no arribar a cap punt, perquè ja la nostra idea inicial..., o la seva idea inicial és que no tenen cap interès d'arribar a acords amb nosaltres, aleshores diguem-nos-ho clarament i no perdem, doncs, el temps.

Si el punt de trobada és el manteniment del sistema públic de gestió del cicle de l'aigua a Catalunya, aquí ens hi podríem trobar. Ja li he fet una declaració de principis, d'entrada, i fins i tot he reivindicat allò que pensava que també, doncs, en una part important, era patrimoni d'una acció de govern que va encapçalar Convergència i Unió. Ara, ara tenim un problema. Escolti'm, ara tenim un problema, i en això li diré que s'admeten idees, senyor Milà. Com tapem el forat de l'agència? Com resollem aquesta muntanya de deutes amb què s'ha trobat aquest Govern, i que és un problema de país? Nosaltres, escolti, l'hem de resoldre, l'hem d'intentar resoldre per encàrrec d'aquest Parlament, i dels ciutadans indirectament, però és un problema de país. Doni'm idees. Doni'm idees, parlem-ne.

Escolti'm, el contracte programa, li ho dic sincerament, el veig complicat –el veig complicat. Ateses quines són les circumstàncies financeres a què s'enfronta aquest Govern amb caràcter general, veig complicat que puguem arrencar un contracte programa que sigui suficientment sòlid per dibuixar-nos un horitzó de tranquil·litat. Sí que crec que podrem comptar amb fons comunitaris. Hi hem comptat històricament i hi podrem comptar. Però, escolti'm, sobretot –sobretot– els recursos hauran de venir de la mateixa gestió del cicle de l'aigua, i aquí és on hem d'asseure'ns a parlar del cànon, un cànon que és progressiu.

Vostè ens deia una cosa, i després, perdoni que li ho digui, s'ha contradit, no? Perquè diu: «Escolti'm, les institucions internacionals diuen que s'ha de garantir la quantia de cent litres d'aigua potable per persona i dia.» Però després ens ha criticat que baixem el tram social de deu a nou. Una família de tres persones, eh?... estem parlant de nou metres cúbics, que és el cànon social. Per tant, escolti'm –per tant, escolti'm– el cànon social el garantim. Ull!, que això és el 65 per cent de la població de Catalunya, que tindran un increment en el rebut de 0,33 cèntims d'euros més. I a partir d'aquí el rebut és progressiu: quan més consumeixes, més cara pagues l'aigua –més cara pagues l'aigua.

Per tant, incentivem l'estalvi i també ajudem aquelles persones i aquelles famílies, doncs, que consumeixen menys. I els que tenen unes circumstàncies personals que d'alguna forma, doncs, fan que estiguin en una situació de vulnerabilitat, aleshores aquí ve el cànon social. Ja sé que li fa gràcia el cànon social. Però escolti: el cànon social no és caritat, eh? És una mesura d'ajut en la cohesió del nostre país. Home, és que em diu: «I el que tingui el fill a la “mili”...» Senyor Milà, fa anys que, gràcies a Déu –i gràcies a d'altres, eh?, alguna responsabilitat en tenim–, en aquest país no hi ha ningú que faci la «mili». Ara, sí que hi ha gent, doncs, que té l'atur o sí que hi ha persones que viuen amb

unes pensions molt baixes, i són aquelles que haurem d'ajudar.

I no em parli del tema que ens oblidem d'aquella gent que se li ha de tallar l'aigua. Escolti, vostè, com jo, hem estat molts anys responsables municipals i sap vostè que els ajuntaments ens n'ocupem, d'aquestes persones. O sigui, les bosses d'ajut social dels ajuntaments serveixen entre altres coses perquè no hi hagi cap família que per manca de recursos se li talli l'aigua. O sigui que no cal que ho fem la Generalitat. La Generalitat ja fem les transferències en el món local, i el món local se n'ocupa.

Senyor Milà, ho repeteixo: si vol que en parlem seriosament, tota la disposició –tota la disposició–, i potser ens podem posar d'acord en aquest tema, com ens vam posar d'acord en el tema Maresme.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre la posada en
funcionament del corredor ferroviari
mediterrani (tram. 300-00072/09)

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la posada en funcionament del corredor ferroviari mediterrani. Ha estat presentada pel Grup Mixt i en el seu nom té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Bé, moltes gràcies, molt honorable president. Aquesta interpellació, honorable conseller, fa referència al greu dèficit que patim en infraestructures, que no ens permet ser prou competitius i a més a més ens hipoteca el futur, si no reaccionem. Em referiré especialment al corredor ferroviari mediterrani.

És clar que les inversions en infraestructures són un problema del país que no està resolt, i fent referència, doncs, a una frase seva textual, el corredor ferroviari mediterrani..., o, referint-se al corredor ferroviari mediterrani, deia que ja és imprescindible tenir per a demà mateix un tren de mercaderies per connectar el centre i el nord d'Europa.

Per tant, aquí ens hem trobat, al meu entendre, amb dues situacions. Per un costat, els governs de la Generalitat de Catalunya han tingut un excés de prudència, també alguns cops una falta d'ambició, alguns cops han avantposat els interessos partidistes, o tot plegat. I, a l'altre costat, el que hem tingut és l'Estat espanyol, que ha invertit amb criteris polítics que estan molt allunyats dels interessos dels catalans i les catalanes, ha gestionat aquestes infraestructures al servei d'una Espanya radial, i això, doncs, ha castigat sistemàticament el nostre model econòmic.

I aquí vull fer referència també... (*Se sent un telèfon mòbil.*) I perdonin, que està sonant. A veure... (*Pausa.*) Vull fer referència al fet que potser els governs que han dirigit la Generalitat els darrers anys no han trobat l'estratègia adequada per combatre com cal aquesta situació de discriminació vers les infraestructures que ha de fer l'Estat a Catalunya i, especialment, doncs, no s'han aportat solucions favorables als interessos de Catalunya. Aleshores, què cal impulsar? Inversions en infraestructures estratègiques, cabdals per al relleu de la nostra economia. I, com molt bé deia vostè, senyor conseller, el corredor ferroviari mediterrani em sembla que estem d'acord que és una d'aquestes inversions fonamentals.

Per tant, entrant en matèria, el que voldria dir és que Àsia s'ha convertit, com bé saben tots vostès, en la fàbrica del món i que els principals fluxos de mercaderies es produeixen entre Àsia i els punts de consum i de producció del món. I hi ha dos fluxos fonamentals de mercaderies, i a més a més són d'unes dimensions semblants: un és el d'Àsia amb Nord-amèrica, a través del Pacífic, i l'altre és el que es produeix entre Àsia i Europa a través del canal de Suez. Això ha fet que el mar Mediterrani ara esdevingui un mar de primer ordre i fa que nosaltres tinguem una situació privilegiada. El que cal per aprofitar aquesta situació privilegiada, doncs, és que tinguem les infraestructures necessàries.

Per què? Perquè es produeix una circumstància que és de greuge per als nostres interessos, i és que només el 23 per cent d'aquest flux de mercaderies entren pel sud d'Europa, quan el 77 per cent restant naveguen tres o quatre dies més per entrar per la façana atlàntica en els ports del centre i el nord d'Europa. Aleshores, si disposéssim de les infraestructures necessàries, això podria generar riquesa, podria canviar aquesta dinàmica, aquest model econòmic, i ens trobaríem, doncs, que podríem aprofitar aquestes oportunitats que ens depara el destí per als interessos i per a la prosperitat de Catalunya, que entenc que està molt lligada al que és la capacitat dels nostres ports i també a la nostra xarxa ferroviària, a les infraestructures ferroviàries que tinguem. Amb un objectiu, de portar aquestes mercaderies al centre i al nord d'Europa i puguem, doncs, competir amb els països europeus.

Què cal? Doncs, que aquestes inversions ferroviàries siguin les adequades per connectar amb Europa. I aleshores dins d'aquestes línies ferroviàries addicionals que necessitem..., haurien de dedicar-se prioritàriament i en exclusiva, pràcticament, al transport de mercaderies i complir l'ample de via europeu i la resta d'estàndards que fixa també l'associació de Fermed, referents als gàlils i a la longitud dels trens, i també, doncs, a les circumstàncies que han de reunir les terminals, com ser polivalents, intermodals, flexibles i d'un alt nivell de prestacions i competitivitat, en els ports –situades en els ports– i en els nodes logístics.

Per què l'eix Mediterrani? Em sembla que estarem tots d'acord. A l'eix Mediterrani, que va des d'Algesires fins a la frontera francesa, està concentrat el 50 per cent del producte interior brut de l'Estat, el 50 per cent de la població, el 55 per cent del transport terres-

tre de mercaderies, el 60 per cent de les exportacions, el 65 per cent del transport marítim de mercaderies, exceptuant el que es fa a través de les illes Canàries. Aleshores, també ens trobem en aquest eix Mediterrani que tenim onze ports i vuit aeroports, i realment, doncs..., el fa idoni per a aquest corredor ferroviari. Actualment, més del 90 per cent de tot aquest trànsit de mercaderies s'està fent per carretera. Per tant, el que cal és una infraestructura alternativa que provoqui un creixement econòmic sostenible.

Bé, aleshores, què s'ha de fer? Doncs, primer, el que s'ha de fer, al meu entendre, és afrontar el problema. Sé que des de la conselleria s'estan fent esforços per afrontar totes aquestes situacions. El que cal, conseller, és aturar l'incompliment sistemàtic del Govern espanyol en matèria d'infraestructures i, doncs, dir «prou», com va dir vostè. I, a més a més, el que hem de fer és treballar per aconseguir que el corredor ferroviari mediterrani sigui una realitat i, a més a més, que aquest corredor ferroviari mediterrani formi part del *corner board* transeuropeu, perquè això ens permetrà obtenir els fons necessaris perquè aquest corredor sigui una realitat.

A més a més, cal treballar –cal treballar– per aconseguir els accessos als ports, especialment de Barcelona i de Tarragona, perquè si bé ja tenen una capacitat suficient, o la tindran com a conseqüència de les obres que s'estan fent, ens podem trobar el problema, que s'ha de resoldre, d'un embut a l'hora de la sortida de les mercaderies. Que això ens faria menys competitiu, perquè seríem més lents a l'hora de treure aquestes mercaderies i, doncs, actuaríem amb menys eficiència de la necessària per competir en condicions o amb certes garanties d'èxit.

Bé, calen, per tant, infraestructures que generin oportunitats socioeconòmiques, com deia, sostenibles, i això serà la base d'un model econòmic que ens farà competitiu amb la resta de països europeus, com us deia. I, a més a més, ser sostenibles –m'estic referint a aquestes inversions ferroviàries–, doncs, també ens farà dependre menys dels combustibles fòssils, la qual cosa suposo que contentarà especialment els companys d'Iniciativa.

En aquest sentit, també fer referència, conseller, que sap millor vostè que ningú que l'Estat ha invertit els nostres recursos, molts cops, en inversions que no tenen aquest retorn socioeconòmic. Tenim multitud d'exemples, i a més a més recents, que hi han trens que pràcticament no tenen passatgers a altres zones de l'Estat, i trens pràcticament sense trànsit a les seves vies. Bé, aquests recursos no són excedents, són recursos que els necessitem, són recursos que tenim el deure d'utilitzar en benefici dels nostres ciutadans.

I, certament... Sé que no passarà, o almenys faig tota la confiança en vostè perquè això no passi, però sí que deixi'm dir que buscar excuses perquè aquestes infraestructures no es fessin o cedir en el traçat a favor d'uns altres traçats, doncs, realment, això seria no defensar els interessos de l'empresa catalana i dels nostres conciutadans, i seria no promoure la prosperitat d'aquest país. Crec que és una inversió fonamental,

la del corredor ferroviari mediterrani. I, per tant, ara, recordant unes paraules del molt honorable president Mas referents, en fi, que seria un frau fer coses que no estan en el programa, jo entenc que això sí que seria un veritable frau, si no es defensés aquesta infraestructura.

Aleshores, per acabar, el sentit final d'aquesta interpel·lació és, conseller, conèixer el full de ruta del Govern en matèria del corredor ferroviari mediterrani. També instar el Govern perquè adopti les mesures necessàries per tal d'obtenir un compromís ferm del Ministerio de Fomento –un compromís ferm del Ministerio de Fomento– amb relació a accelerar les actuacions que s'han de fer a Catalunya en aquesta infraestructura tan important. I que siguin uns compromisos, doncs, per escrit, públics, i a ser possible amb la presència..., o com a testimoni, de la Comissió Europea, com a garantia del compliment d'aquests compromisos.

Entenc que és una prioritat que el corredor ferroviari mediterrani es posi en marxa com més aviat millor. Crec que la prosperitat present i futura de Catalunya, del nostre país, està en joc, i depèn en gran mesura d'aquestes infraestructures necessàries, que faran, doncs, que Catalunya sigui la porta dels productes d'Àsia a Europa.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre aquesta interpel·lació en nom del Govern té ara la paraula l'honorable conseller de Territori i Sostenibilitat, senyor Lluís Recoder.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Bé, moltes gràcies, senyor president. Senyor Laporta, a veure, per començar li diré que tenim una..., que hi ha una coincidència bàsica entre el seu plantejament i el que fem des del Govern. Una coincidència al voltant de la importància estratègica que té el corredor mediterrani per a l'economia del nostre país, i també li diria que, anant una mica més enllà, una coincidència sobre el que és la consideració del model ferroviari que s'ha aplicat a Espanya durant..., no diré durant dècades, sinó durant gairebé, doncs, un segle i mig.

No ens oblidem que el primer ferrocarril que va circular per la península Ibèrica va ser el ferrocarril entre Barcelona i Mataró. Això anava a finals de la primera meitat del segle XIX, i fixin-se que aquesta realitat que posa de manifest la voluntat d'un poble de tirar endavant al voltant de la potenciació de les infraestructures, la història l'ha anat torçant. El model ferroviari espanyol és un model que no obeeix a cap lògica econòmica. És un model que obeeix a una lògica, però és una lògica política i una lògica de construcció d'un estat d'arrel i de matriu centralista; és impossible trobar-hi una altra idea. Això ho trobem, doncs, en la radialitat de les infraestructures ferroviàries damunt de les quals circulen mercaderies i, per descomptat, en la radialitat del que ha estat la perla de la corona, el tren d'alta velocitat. Que, bé, ja el podem ensenyar als Estats Units, ja es poden fer comparacions esperpènti-

ques amb el tren bala japonès, però la realitat és que avui en dia és el que porta menys passatgers per quilòmetre de tot Europa i, a més, és un tren que encara no connecta amb Europa. Per tant, és un tren, diguem-ne, de consum intern, a diferència dels grans trens d'alta velocitat europeus.

Certament que, actualment, l'entorn de crisi econòmica ens fa pensar en les infraestructures, més que mai, com un factor de desenvolupament i com un element que ens ha de servir per enfortir els nostres sectors productius i específicament aquells que són més exportadors, i alhora també per reforçar la plataforma logística que és i pot ser encara més Catalunya.

Quina és la realitat? Escolti, en aquest moment Europa, doncs, té vigents unes línies europees prioritàries de caràcter transfronterer de l'any 2003, que en l'Estat espanyol contempla una única via prioritària, que és la que uneix Algeciras amb Madrid, amb Europa, a través d'un túnel jo diria impossible, que és aquell túnel que ha de travessar els Pirineus amb un recorregut de més de quaranta quilòmetres, i que en aquest moment penso jo que està ja en una profunda crisi.

És evident que una infraestructura d'aquest tipus no té una lògica econòmica ni una lògica territorial. Vostè ha esmentat, doncs, l'aportació al producte interior brut de l'Estat de l'arc mediterrani, i podríem també recolzar-nos en el percentatge de població que hi vivim, i està molt clar que el tren que té lògica és aquell que surt d'Algeciras i que connecta Alacant amb València, amb Castelló, amb Tarragona, amb Barcelona, Figueres i frontera francesa. Aquest és el corredor, doncs, que té futur des d'una perspectiva de lògica econòmica. I, a més, fixi's en una altra cosa: és un corredor que té una distància o una llargària de cinc-cents quilòmetres, almenys, menys que qualsevol altre dels corredors.

Per tant, tot va a favor de la nostra proposta. Òbviament, només pot ser derrotada des d'una perspectiva de construcció d'un estat que a nosaltres ens té com a perifèria i que ens margina.

La lògica econòmica és clau. La lògica ambiental també és clau. En el nostre país, el nombre de tones de mercaderies que circulen per carretera no aguanta la comparació europea. Estem parlant d'uns percentatges per sota del 5 per cent, quan en els països que haurien de ser la nostra referència el nombre de tones de mercaderies que circulen per ferrocarril està al voltant del 30 per cent. Això té un cost molt important en congestió de les nostres carreteres i alhora també en emissions de CO₂, que és un element molt important i a tenir en compte.

Què tenim en aquest moment? Bé, jo sóc moderadament optimista. O, encara que sembli contradictori, escèpticament optimista. I ara m'explicaré. Tenim, com a aspecte positiu, que el Govern espanyol ha demanat a la Comissió Europea la declaració d'eix prioritari, dins de la xarxa bàsica, de l'eix Mediterrani, del nostre eix. I a més, segons ens va afirmar i confirmar el dia 11 de juliol a Madrid, en el seu despatx, el ministre Blanco a la consellera andalusa, al conseller murcià, a la consellera valenciana i a mi, el Govern

espanyol defensa l'eix complet. És a dir: Algeciras - frontera francesa, passant..., i unint els principals ports de la Mediterrània, que és ni més ni menys el que nosaltres volem i el que nosaltres defensem.

Ull, però! Que el fet que aquest eix fos declarat prioritari no vol dir que tinguem el tema del finançament resolt. Perquè si aquest fos el cas obtindríem entre un 10 i un 25 per cent del finançament segons els trams. Això vol dir que el Govern espanyol s'hauria d'espavilar per trobar entre el 90 i el 75 per cent restant. O sigui, que hi ha també una responsabilitat molt directa de finançament per part del Govern espanyol.

Bé, això és el que tenim de positiu. D'on ve el meu escepticisme? O d'on ve, diguem-ne, la meua moderació en les afirmacions? Escolti'm, si ahir estava vostè aquí, en el Ple, doncs, potser va sentir que en la resposta que li donava al diputat Santi Vila, de Figueres, que parlàvem de les carreteres a la demarcació de Girona –les carreteres de l'Estat–, li parlava d'un compromís de l'Estat de l'any 2005, de fer unes inversions de més de 1.500 milions d'euros. On estem? Doncs, miri, a anys llum del compromís. Quan parlem de les inversions compromeses per l'anterior Govern, l'any 2009, a Catalunya, per millorar les nostres rodalies –4.000 milions d'euros amb l'horitzó de l'any 2015, que està a tocar–, ens trobem que el nivell del compliment està per sota del 10 per cent. Per tant, ens ho acabarem de creure quan vegem que hi han licitacions.

El mes de setembre hi ha un primer, diguem-ne, obstacle que hem de superar, que és la declaració de la Unió Europea. M'haig de creure el que ens diu el ministre. També ens fa un afegit, eh?, ens diu que «bé, és clar, nosaltres defensem com a eix prioritari l'eix Mediterrani, però també defensem la unió entre Catalunya i el Cantàbric» –entre Barcelona i el Cantàbric– «i, és clar, això a l'alçada de Saragossa té un ramal que va cap a Madrid, no?» Clar, no podia quedar Madrid exclosa de la política de grans infraestructures de l'Estat, perquè alguna cosa, doncs, tremolaria en aquestes mentalitats que ho entenen tot des del *paseo de la Castellana*, i els costa entendre que hi han altres realitats que es mouen per unes lògiques diferents.

Ara, també pensi que a nosaltres no ens va malament del tot, això –no ens va malament–, perquè tenir els ports catalans units amb els ports del Cantàbric, doncs, és una bona opció. I sobretot –sobretot–, jo penso que ens hem de preocupar molt que l'eix Mediterrani, que serà un eix de prosperitat i que a Catalunya unirà el port de Tarragona i el port de Barcelona amb la frontera francesa amb ample internacional, no deixi fora les Terres de Ponent, no deixi fora la Catalunya interior. I, òbviament, el pas per la capital de ponent, per Lleida, és obligat en aquest tren que hauria d'unir i que haurà d'unir Barcelona amb el que són els ports del Cantàbric. Per tant, això, doncs, no ens va malament del tot.

L'altra cosa que hem de posar damunt de la taula: quin és l'estat d'aquest corredor en aquest moment. Bé, és un estat lamentable. Al corredor mediterrani allò que hi ha és més propi de principis del segle xx que no d'inicis del segle xxi. Per posar-li algun exemple: de Vandellòs a Tarragona encara tenim via única –Van-

dellòs-Tarragona encara hi ha via única. Això vol dir que, quan ve un tren, l'altre que va de cara ha de parar en una estació –un dels dos–, per deixar-lo passar. O sigui, no hi ha cap línia, d'aquelles que estan en el nivell al qual nosaltres aspirem, que visqui un dèficit com aquest.

Li podria posar molts altres exemples. Vostè ha parlat de la connexió del port de Barcelona o la connexió del port de Tarragona. Li'n parlaré a la rèplica, si és que s'escau, però són qüestions que són urgents i que nosaltres situem com a connexions prioritàries dins d'aquesta política de potenciació d'un eix que estem convençuts que, si es fa complet, serà un factor de prosperitat per al nostre país i, per descomptat, situarà els ports de Barcelona i de Tarragona dins de la primera divisió de ports europeus.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Vicepresidenta, honorables consellers, il·lustres diputats i diputades... Gràcies per les explicacions, conseller, perquè m'ha aclarit, a més, alguns punts que em generaven certa preocupació.

Bé, mai me n'he amagat, que sóc una persona que sempre ha elogiat la seva capacitat de gestió, i desitjo que continuï pel camí dels èxits. Per descomptat, i més en aquesta qüestió. El que sí que hi han, una sèrie de fets –i alguns ja els ha esmentat vostè– que em generen preocupació. Per exemple, el de Rodalies, que deia, en fi, que estem a la meitat del Pla de Rodalies 2008-2015 i ens trobem que l'Estat ni ha complert ni complirà. I, segons tinc entès, doncs, estem parlant d'unes inversions previstes de 4.000 milions d'euros, i fins ara només se n'han executat 306 milions.

També feia vostè referència al ministre, al ministre Blanco. L'altre dia va presentar l'estudi del corredor mediterrani, amb una inversió de 51.300 milions d'euros, si no m'erro, i hi han 30.000 milions que ja fan referència a infraestructures radials, que aquests sí que ja tenen els terminis definits i estan, doncs, previstos. I hi ha una sèrie d'inversions o actuacions que les considerem necessàries pel que fa referència a la nostra àrea geogràfica, a la nostra àrea d'influència –que fonamentalment són les no radials–, i en aquestes ens trobem que algunes no estan previstes, i a les que estan previstes els terminis no estan fixats, i els que estan fixats no estan clars. Per tant, ull amb aquestes situacions, perquè crec que és realment preocupant. Com el que fèiem referència..., de la qualificació: el fet de tenir la qualificació de prioritàries tant a l'eix Atlàntic, al Central com al Mediterrani, doncs, és una manera de dir que no hi ha cap traçat que sigui el prioritari. Per tant, el més calent està a l'aigüera, encara. Ens trobem que no sabem si serà, doncs, l'eix Medi-

terrani, com ha dit vostè, el que serà finalment el que es construirà, no?

Referent a la Comissió Europea, sabem que la Comissió Europea, la segona quinzena de setembre, doncs, ha de decidir les comunicacions viàries i ferroviàries d'Europa. I això és important cara al finançament. I aquí encara no tenim notícia que el Govern espanyol hagi presentat el compromís per escrit que acabarà aquesta infraestructura fonamental abans del 2030.

Bé, i permeti'm que... Sé que deu ser molt difícil negociar amb l'Estat, n'estic convençut. No he tingut l'oportunitat de tenir aquesta experiència, però suposo que els que la tenen, doncs, deu ser alguns cops força decebedora, perquè estem competint en condicions de desigualtat. Però, home, també és preocupant veure com el resultat de la darrera Comissió Bilateral Estat-Generalitat..., veiem com l'Estat s'embutxaca els diners de la privatització del Prat i a nosaltres ens queda pràcticament només la vigilància de la gestió.

Jo el que li demanaria, conseller, és que respecte a les inversions en infraestructures –i acabo–, doncs, ho publiqués, ho publicités i anés informant regularment aquest Parlament i la ciutadania d'aquesta situació de discriminació sistemàtica que es produeix, perquè almenys els ciutadans de Catalunya prendran consciència que estem patint un greuge important en aquesta matèria de les infraestructures. I, bé, és cert que també així podrem d'alguna manera avaluar la feina que fan vostès com a responsables de gestionar aquestes qüestions que són tan importants per al país.

En qualsevol cas, dir-li, conseller, que celebri que el Govern estigui pendent d'aquesta qüestió que considero de cabdal importància per al relleu econòmic del país, i evidentment tant de bo ho aconsegueixi. Perquè a més a més, doncs, de confiar en la seva capacitat de gestió i el seu *savoir faire*, si ho acaba aconseguint tindrà encara més tota la meua admiració.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació té la paraula per fer la rèplica l'honorable conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Bé, gràcies, senyor Laporta. Miri, si ho aconseguim serà gràcies a l'esforç de molts, eh? Per exemple de Ferrmed, el *lobby* que van constituir, doncs, institucions catalanes i al final d'arreu d'Europa per defensar davant del Govern espanyol i davant de Brussel·les la prioritat del corredor mediterrani. Jo vaig tenir ocasió el mes de gener de participar en un acte molt important que va organitzar Ferrmed, on hi havien presidents, doncs, d'altres dues comunitats autònomes de l'Estat, on estaven representats eurodiputats catalans de la majoria de partits presents en aquesta cambra, i tothom va fer, allò..., va expressar el seu compromís decidit a favor d'aquest corredor.

Un corredor que no ens el podem prendre en broma, perquè és importantíssim. I jo crec, com vostè, que hi ha una part important de la nostra societat que ho té clar. Aquí... No vull ser dramàtic, no?, no li puc dir que ens hi juguem el futur, però sí que el futur pot ser diferent si aconseguim que aquest corredor es realitzi i es faci, doncs, en pocs anys. El port de Barcelona i el port de València poden agafar una dimensió desconeguda –desconeguda. Avui els grans ports europeus són ports com Amsterdam, com Rotterdam, com Hamburg, ports centre i nord-europeus que gaudeixen d'un entorn d'activitat econòmica molt potent i sobretot d'unes excel·lents comunicacions.

Com vostè ha dit, el gran tràfic en aquest moment de contenidors és el tràfic que ve d'extrem orient, de la Xina i de l'Índia, que entra a la Mediterrània per Suez i que després fa una petita excursió de tres, quatre dies, fins a aquests ports. Quan si pogués arribar al port de Barcelona o al port de Tarragona o al port de València, que és un aliat en aquest sentit per a nosaltres, i a partir d'aquí, amb un dia i mig de viatge per ferrocarril, es pogués dipositar la mercaderia a qualsevol punt d'Europa, imagini's el potencial que tindrien els nostres ports. Per tant, això no ho podem menystenir de cap manera.

Aspectes positius en aquest moment. El ministre Blanco, com vostè ha dit, va fer un acte a la Llotja de Barcelona. Ens va presentar un projecte que després, en part, ha estat desmentit per Ferrmed –també s'hi ha referit vostè. Però, escolti'm, es va mullar. Que abans no es mullaven, eh? –abans no es mullaven–, abans no deien res, es confonien amb el paisatge, no fos cas que s'enfadessin a Saragossa, s'enfadessin a Madrid o s'enfadessin a no sé què. No, no, va venir a la Llotja. I de la mateixa manera que la premsa de Catalunya va reproduir, doncs, allò que ell va explicar m'imagino que a Saragossa se'n varen assabentar i que se'n varen assabentar també a Madrid.

Diu que licitarà. De moment no ha licitat. Escepticisme. I de moment veiem que liciten, doncs, AVE Madrid-Extremadura o AVE Madrid-Galícia. Per tant, diners n'hi deuen haver. Ara el que necessitem és que hi hagin unes prioritats ben orientades; que hi hagin unes prioritats ben orientades que obeeixin a la lògica que defensem des de Catalunya, que obeeixin en el model que defensem des de Catalunya i que al final també obeeixin a les necessitats que planteja la indústria i l'economia més dinàmica del conjunt de l'Estat.

Un segon element positiu que abans no he pogut esmentar, senyor Laporta, però que coincidirà amb mi que és important: per primera vegada en molt de temps en aquest tema estem d'acord catalans, valencians i murcians. Els andalusos hi estan d'acord a mitges, perquè tenen l'ànima partida, eh?, i tenen l'ànima que diu: «Escolta, ja estem d'acord que és més curt això de la Mediterrània, però ens han dit que si anem per Madrid anirem més ràpid, eh?, perquè ens ho faran abans, no?» Però, escolti'm, no fa gaires anys des del País Valencià encara es defensava, doncs, que la millor forma per arribar a Europa era a través de Madrid, i ara ja fa un temps que el Govern valencià i les institucions econòmiques de València –empreses, sindicats,

cambres de comerç— estan apostant molt decididament pel corredor mediterrani. I també ho estan fent les institucions de Múrcia. I hem vist els presidents d'aquestes dues comunitats, doncs, a Brussel·les defensant al nostre costat la importància, la rellevància d'aquest corredor. Bé, això tampoc és un tema que hàgim de menystenir.

Un tercer element: les institucions econòmiques, el món econòmic de Catalunya sap que el futur ens el juguem també en el terreny de les infraestructures. I aquí hi ha un canvi substancial si repassem la història, perquè durant alguns anys, doncs, el món econòmic del nostre país diguem-ne que no ha sigut prou conscient de la seva responsabilitat i de la seva capacitat d'incidència en el canvi de model. I en canvi jo, quan parlo amb institucions com cambres de comerç d'arreu del territori i institucions econòmiques diverses —foments, sindicats, etcètera—..., tothom té claríssim que tenir un aeroport amb vols intercontinentals, que tenir uns ports a Barcelona, a Tarragona i, posem-hi, també a Palamós ben grans i ben connectats, doncs, tot això és molt important. I s'estan mullant i ho estan defensant com un sol home, encara que al que hi hagi a l'altre costat no li agradi sentir el que diuen. Això també és molt important.

Prensa de Barcelona, premsa del País Valencià, premsa de Múrcia han constituït un observatori del corredor mediterrani. Qualsevol notícia que es produeix al voltant del corredor mediterrani ara hi han diaris molt importants de Barcelona, de València, de Múrcia que en parlen, que ho acosten a la gent, que fan debat. O sigui, que aquí estan passant, doncs, coses realment importants.

I, per últim, un apunt, senyor Laporta, amb relació a la reunió de la comissió bilateral. Com a responsable d'infraestructures del Govern jo estic satisfet de com va anar, perquè per primera vegada a la història del país albiro la possibilitat que l'aeroport de Barcelona, que l'aeroport de Reus i que l'aeroport de Girona siguin aeroports governats des d'aquí. I això coincidirà amb mi que no és un tema menor, sinó que és un tema molt important. Ara ho hem d'acabar de rematar, però això ho tenim ben orientat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre la gestió del Departament d'Empresa i Ocupació (tram. 300-00070/09)

A continuació, el tretzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la gestió del Departament d'Empresa i Ocupació. Presentada pel Grup Parlamentari socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Collboni.

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, presidenta. Consellers, vicepresidenta, diputats i diputades... Efectivament, avui volem plantejar una reprovació al conseller Mena fruit de l'anàlisi que fem de la gestió dels darrers sis mesos. Ahir mateix, en aquest mateix hemicle, vam veure com la líder del Grup Popular arribava aquí, a última hora, a una mena de pacte o d'acord amb el president de la Generalitat —que van tancar al seu despatx, es van fer unes fotos pel passadís— sobre un pla estratègic de l'ocupació, ens va semblar entendre. Suposem, conseller, que d'això vostè n'està informat.

Això demostra, conseller, que justament en l'àmbit de la promoció econòmica, en l'àmbit de la dinamització de les empreses, en l'àmbit del suport als aturats aquest Govern ha suspès durant aquests sis mesos.

I nosaltres..., i el nostre portaveu va demanar el seu cessament al president de la Generalitat fruit d'unes declaracions desafortunades que vostè ha matisat, i sobre les quals no entraré. Sobre les quals no entraré, però vostè convindrà amb mi que són desafortunades i que no és la primera vegada que algun membre del seu departament fa declaracions d'aquestes característiques.

Nosaltres creiem que aquest departament mereix ser reprovat fonamentalment per tres motius: perquè no té un full de ruta clar ni compartit amb agents socials ni amb patronals; perquè no té un diàleg social obert i operatiu, i perquè vostès han parat les màquines —vostès van arribar al Govern i van decidir parar màquines. I, clar, parar màquines, amb aquest context econòmic, amb aquest context de crisi social, té molts riscos, conseller. Vostè està en un departament molt sensible en aquests moments.

I, fent un símil, aquí tenim un incendi molt important que és la crisi econòmica, que està cremant moltes empreses i molts llocs de treball. I hi havia un procés i una estratègia per combatre aquest incendi, i vostès, que relleven el Govern anterior, arriben, tanquen les mànigues d'aigua i es posen a analitzar si els sistemes de seguretat i els sistemes d'extinció d'incendis són els més adequats. Però deixen d'apagar el foc i el foc continua creixent, senyor conseller —el foc continua creixent.

I la conclusió a què arribem és que vostès senzillament no tenen un full de ruta i no tenen una política definida. I amb què compta? Compta, efectivament, amb un camí endegat pels anteriors governs. I compta amb una cosa no menor, senyor conseller, que ha estat, durant aquests sis mesos, el suport de l'oposició. Vostè s'imagina que el ministre Corbacho o el ministre Gómez haguessin tingut la meitat de la meitat de la meitat que l'ha tingut vostè, el suport de l'oposició, per tirar endavant iniciatives? Més de vint iniciatives aprovades en aquest Ple i en comissió, que han estat pràcticament xecs en blanc perquè vostès posessin en marxa les polítiques en coherència amb allò que s'havia fet, per exemple, en l'acord estratègic. No, vostès han malbaratat el suport que els ha donat l'oposició i vostès, malgrat tot, han parat les màquines.

I nosaltres volíem i volem ajudar el Govern en aquesta matèria, però vostès, senzillament, il·luminats no sabem per quina doctrina, han pensat que és millor parlar i repensar. Però en aquest parlar ja portem sis mesos i el que no s'ha fet en aquests sis mesos tindrà conseqüències en el conjunt de l'any. I això vol dir, parlant clar i català, que haurem perdut un any de lluita contra la crisi a Catalunya. Un any en el qual els treballadors en atur no tindran formació ocupacional, per errors de gestió del seu departament, i un any en el qual els emprenedors no tenen a dia d'avui, encara, els ajuts i els estímuls i el suport i l'assessorament per iniciar els seus projectes d'empresa. Encara no estan al carrer. Vostès tenen sis-cents assessors repartits per tots els municipis que han de canalitzar ajuts i assessoraments, i en aquests moments encara no tenen les convocatòries al carrer.

Conseller, vostè tenia un bagatge acumulat de diàleg i concertació social a Catalunya; tenia i té un acord estratègic estructurat i un camí fet; vostè tenia i té, com a antecedents, pactes de mesures anticrisi que van ser aprovades per sindicats i per patronals; vostè tenia i té, com li deia, el suport de l'oposició per fer moltes d'aquestes polítiques. Però vostè sembla que ha canviat la concertació per la consultoria, ha deixat de parlar amb els agents socials i econòmics, ha deixat de dialogar amb l'oposició i ha encetat el camí estrany de la consultora externa.

I en aquests moments en el seu departament hi ha molta activitat planificadora que està bastant externalitzada, i molts, diguem-ne, emprenedors, molts sindicats ens vénen i ens expliquen que les reunions ja no es fan amb els responsables dels seus departaments, es fan directament amb gent que provenen de consultores. I això demostra que, efectivament, vostès no tenen un full de ruta definit.

Deia que en matèria de polítiques d'ocupació –i no ho tornaré a reiterar– aquest ha estat un any perdut –un any perdut. L'any en el qual el Govern de Catalunya té més flexibilitat que mai per establir les seves polítiques actives d'ocupació, l'any en què té més recursos que totes les comunitats autònomes –ha tingut una pujada del 2,3 per cent, que és més del doble dels recursos que han pujat al conjunt de l'Estat–, i vostès no han fet res. Han tret la convocatòria fa quatre dies, i encara no tindran les ofertes d'ocupació a l'octubre al carrer. Un any perdut en matèria de polítiques actives d'ocupació.

I després, quan faci la rèplica, no comenci a barrejar-me formacions de molts tipus. Ja m'ho va fer en una pregunta parlamentària. Va començar a parlar de «formació, formació, formació», barrejant naps i cols. Estem parlant de polítiques de suport als aturats que busquen feina. Fa un any hi havia 200.000 aturats en formació; avui aquests 200.000 aturats estan a casa seva, i encara la seva secretària d'Ocupació té, diguem-ne, el coratge de dir que els aturats passen poc per les oficines de treball. A fer què, conseller? A fer què?

Hi ha un altre projecte, com és el de les aules de recerca activa de feina, amb uns percentatges d'èxit molt importants, que vostès anuncien que no continuaran.

I vostès a més a més no han tingut la capacitat de negociar internament dins del seu Govern. No han tingut, diguem-ne, la força de convèncer, en aquest cas, el conseller d'Economia, suposo, de la importància estratègica que té el seu departament, i és un dels departaments que han patit una retallada més important del Govern –dels que han tingut les retallades més importants. No per pagar subsidis –no per pagar subsidis–: per ser proactius, per ajudar la gent a formar-se, per ajudar la gent a muntar i a desenvolupar la seva idea de negoci.

Què dir de la política industrial? Fa sis mesos que veiem despropòsits seguits i continuats sobre com gestionen vostès la no-política industrial, fins a tal punt que tot i que en aquest mateix Parlament hem fet mocions parlant de com desenvolupar i activar els instruments de la Llei de política industrial, vostès per la porta del darrere es carreguen la Llei de política industrial. Suposo, conseller, que vostè n'estava al cas, i suposo, conseller, que això forma part d'una estratègia. I si ho ha fet vostè, doncs, molt malament fet, perquè aleshores no ha explicat bé al seu grup polític quines eres les seves intencions. Per tant, és la no-política industrial.

I han parat, a més a més, el suport a la indústria –han parat el suport a la indústria. Redueix el suport a la recerca aplicada, retalla els ajuts a la internacionalització, i presenten un informe –presenten un informe sobre la situació industrial de Catalunya– que a nosaltres ens va donar la sensació que era més propi d'un notari que pren nota d'allò que està passant, que d'algué que ha de liderar la política industrial d'aquest país, senyor conseller. Si és que vostè creu que el Govern –potser no–, efectivament, ha de ser actiu en política industrial.

Senyor conseller, no sentim parlar del nou model productiu –ja no sentim a parlar del nou model productiu–, d'aquell que ens ha de treure de la situació de crisi econòmica, d'aquell que ha de crear llocs d'ocupació de qualitat –ja no en parlen–, d'allò que va mobilitzar milions i milions d'euros i va concitar el suport dels sindicats i dels empresaris. Ja no en parlen perquè no tenen model, o perquè no l'expliquen.

Se'm va acabant el temps i no podré fer el repàs –o l'acabaré després. Podríem parlar de política energètica, que és la gran desconeguda. No sabem quina política energètica té aquest Govern. Només parlen d'un pla que han de fer, o que estan fent, o que han encarregat fer, però no parlen ni de foment de les energies netes, ni de com fomentaran l'estalvi energètic, ni de quines polítiques seguiran en residus nuclears, etcètera.

Conseller, pel que fa a la innovació, un dels aspectes també molt importants del seu departament, senzillament no sap, no contesta –no sap, no contesta. I si miren els pressupostos no saben i no contesten perquè no en tenen –perquè no tenen política d'innovació.

He d'anar acabant, conseller. Espero que a la seva primera rèplica puguem fer una mica de llum sobre aquest gran misteri que és l'orientació del seu departament pel que fa a la reactivació de l'economia de Catalunya.

Gràcies presidenta.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació, senyor Francesc Xavier Mena.

El conseller d'Empresa i Ocupació

(Francesc Xavier Mena i López)

Molt honorable senyora presidenta del Parlament de Catalunya, senyora vicepresidenta, senyors consellers, senyores i senyors diputats... Il·lustre senyor Jaume Collboni, quan vaig sentir que m'interpellaven sobre el capteniment del Govern amb relació a la gestió del Departament d'Empresa i Ocupació, li ben asseguro que pensava que la interpellació venia del Grup de Convergència i Unió, perquè hi ha prou motius, diguem-ne, per lluir-se. (*Veus de fons.*)

Però no, m'he portat la sorpresa que és vostè. I, clar, encara més sorpresa m'he portat, quan l'argumentació per a la interpellació i la reprovació és que el Partit Popular de Catalunya ha presentat una proposta, que analitzarem i veurem fins a on arriba; potser trobem molts punts de contacte. Però, clar, basar una interpellació i reprovació en una proposta del Partit Popular m'ha deixat una mica estupefacte.

Miri, i aprofitant que està aquí el conseller de Cultura, i amb el permís d'ell mateix (*remor de veus*), faré una declamació. Una declamació de l'obra, la tragèdia de *Juli Cèsar*, de William Shakespeare (*veus d'«Oooh!»*), portada al cinema el 1953 pel Joseph Mankiewicz, que deia allò de *tu quoque*, Brutus –diputat Collboni–? (*Rialles i remor de veus.*) Miri, «*tu quoque?*» és una expressió llatina que, per si no ho sap, és una apellació a la hipocresia. És una fallàcia lògica per desacreditar l'oponent en destacar la seva incoherència en la crítica. De manera que el «*tu quoque*» farà que aquesta interpellació sigui una interpellació bumerang, que se li torni. Per què? Perquè està veient la palla, el meu ull, però no veu la biga al propi.

Tu quoque, Brutus! *Tu quoque*, Brutus, m'acuses a mi d'haver parat la màquina, quan vas provocar una parada del producte interior brut industrial de Catalunya el 2009, del menys 13,6 per cent? *Tu quoque*, Brutus, m'acuses a mi d'haver parat la màquina quan només el 2009 –no vull parlar d'altres anys, perquè l'acumulatiu encara seria més tràgic, en una tragèdia de Juli Cèsar–..., que vas parar la inversió industrial de Catalunya el 2009 en un 22,9 per cent, en aquest estudi que vostès van presentar a l'anterior Govern? *Tu quoque*, Brutus –diputat Collboni–, m'acuses a mi de tractar malament i de provocar atur, quan només en el sector industrial, l'any 2009, vas enviar a l'atur més d'un 51 per cent d'aturats amb relació a l'any anterior –dades presentades pel seu Govern anteriorment–? (*Remor de veus.*) *Tu quoque*, Brutus, m'acuses de l'atur, quan has enviat a més de 300.000 persones fora de la seva feina? (*Persisteix la remor de veus.*) *Tu quoque*, Brutus...

La presidenta

Conseller, un moment, si us plau. (*Pausa.*) Continui.

El conseller d'Empresa i Ocupació

...em critiques a mi de mala gestió, quan heu fet una disbauxa pressupostària que penso que quedarà curta? Jo, això del 3,86 per cent del dèficit... *Tu quoque*, Brutus –diputat Collboni–, m'acuses a mi d'haver frenat el desenvolupament de les energies renovables, quan sou els responsables directes de les dificultats que jo sí ara tinc per desplegar les energies renovables, ja que el seu acord de govern de l'any passat va ser suspès cautelarment pel Tribunal de Justícia de Catalunya –el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya– i tenim per tant l'energia èlica parada?

Repassi, diputat Collboni, les seves intervencions a aquest faristol. Recordi el que vostè, o la diputada Capdevila o tants que m'han interpellat del seu grup han dit de Valeo, de Derbi, de S&Palau, de Yamaha, d'Ossa, de Cacaolat, de Sharp. Repassi el que van dir. Repassi el que van dir amb ulls d'avui, amb ulls d'avui. Van enterrar moltes companyies, van afectar la reputació corporativa de moltes companyies que avui estan operant tranquil·lament. Repassi, senyor Collboni, diputada Capdevila, les seves interpellacions.

Tu quoque, Brutus, m'acuses d'haver parat la màquina? El pressupost executat a data d'avui del Departament d'Empresa i Ocupació està prop del 40 per cent. A aquesta data, exercici 2010 i 2011, estaven a l'entorn del 20 per cent. *Tu quoque*, Brutus... És veritat que ara el Servei d'Ocupació de Catalunya té executat el pressupost en un 20 per cent. L'any passat era superior, però el 2009 va ser el 20 per cent a data d'avui, o el 2008 les convocatòries van sortir l'11 de juliol i les primeres accions es van iniciar el 31 d'octubre, i no hi havia hagut pròrroga pressupostària ni canvi de govern. Tenim les dates aquí, les dates actualitzades d'avui, que poso a la seva disposició.

Tu quoque, Brutus, m'acuses a mi de parar les màquines, quan a 31 de desembre de l'any 2010 l'execució del departament era del 80 per cent, o del Servei d'Ocupació de Catalunya, el 2009, del 67 per cent? I això que vostè parteix que més despesa és millor. Jo penso que més despesa, per norma, no és millor, perquè a vegades porta al dèficit i a la fallida.

Però, és que miri, vostè diu de formació. Miri, aquí, alguna cosa en sé d'això, perquè m'hi he dedicat vint-i-cinc anys, a això, professionalment. La formació que ha fet el Servei d'Ocupació de Catalunya els darrers anys són pura perdigonada: diner públic llençat al clavegueram! (*Remor de veus.*) Era actuar a cegues. Perdoni que li ho digui així. I tinc al darrere vint-i-cinc anys de credibilitat professional sobre temes de formació. No hi havia un mapa –no hi havia un mapa– de necessitats i recursos formatius, no s'havia fet una diagnosi acurada del mercat de treball per col·lectiu, per sectors i per territori. (*Veus de fons.*) Sap què li dic? Que molts dels cursos tenien una finalitat en si mateix, tenien la finalitat d'aparcar aturats, i no de millorar la seva ocupabilitat, i als resultats em remeto.

És més, li diré dades, li diré dades concretes. Miri, estic, malauradament, havent de revocar bestretes –se me n'ha anat el rellotge, senyora presidenta?–, revocant contínuament bestretes avançades en accions formatives per falta de justificació. Sap, dels diners que es van avançar a les entitats col·laboradores l'any 2007, quants han estat revocats perquè no superen la intervenció? El 35,73 per cent. Això és letal per a les entitats col·laboradores, enviar a la fallida moltes entitats. Per què? Perquè s'enviaven els diners sense dir què és el que havien després de justificar, i es demanaven justificacions dels cursos, i ja estaven acabats!

Miri els CIFO, on es van invertir més diners l'any 2009 i 2010 –per exemple al Vallès, a l'Hospitalet–: tenen taxes d'inserció del 30 i el 31 per cent, molt per sota de la mitjana. Escolti, què feien amb els itineraris de formació? Fragmentar els cursos aparentant un increment de les accions formatives i de les persones que s'havien format! Sí, sí. Com a les convocatòries prohibien cursar més d'un curs el mateix any, semblava que s'havien fet més cursos, semblava que hi havia més persones formades, però realment això no era així.

La formació contínua: hem fet 8.666 accions, 130.000 persones beneficiades, 58 milions d'euros.

Amb el SOC s'han fet 6.810 accions, 135.000 persones beneficiades, 168 milions d'euros dedicats. I aquí vull aprofitar per fer un parèntesi i reconèixer la tasca feta pels seus directors, el Jesús Quiroga i l'Ariadna Rectoret.

Vostè diu que paro la màquina. Sap, dels diners de la conferència sectorial, quants han estat capturats per pluriennals precedents? El 35 per cent. No em digui que no fem coses, si el 35 per cent del pressupost ja el van decidir vostès abans. És més, relatiu als fons propis, en romanents ens vam trobar 130 milions d'euros de 2010, que hem hagut d'afllorar el 2011. No em digui que no fem cursos perquè, entre altres, hi han aquests dels pluriennals, més els que hem afegit nosaltres. Per exemple, el «Forma i contracta», de SEAT, que està permetent que fem ara el Q3, l'Audi Q3 a daixò.

Em diu que tanquem això de les..., com en diu?, les aules de recerca activa de feina. No, les hem substituït pels punts TIC –el proper el de Sabadell, per cert. Igual que hem fet ja amb el d'Olot o el de Vilanova.

Clar, *tu quoque*, Brutus, m'acuses de..., reprovar-me, o de no fer res (*remor de veus*), però no sé si saps el que hem fet en simplificació administrativa a través de la llei òmnibus amb relació a les cambres de comerç, que se li ha derogat el recurs cameral permanent, i nosaltres en tenim la tutela. Sabeu el que hem fet amb relació a això? Sabeu el que hem fet en indústria amb relació a l'ordenació dels parcs tecnològics? Amb relació al protocol d'anticipació i seguiment en matèria d'expedients de regulació d'ocupació? En matèria de finançament, acció i Institut Català de Finances? En matèria de comerç? No ha vist l'èxit del pla de la moda i d'aquesta edició a la Universitat de Barcelona, del Barcelona Fashion? En turisme, més enllà de tot el desenvolupament del pla estratègic i del Pla de màrqueting turístic, sap totes les gestions que hem fet

directes amb «touroperadors» britànics i russos? Sap el que hem fet amb el Codi de consum? En matèria d'energia, a banda de la redacció del Pla d'energia i canvi climàtic de Catalunya? Sap el que hem avançat en la interconnexió elèctrica i ara també ja gasista amb Europa? (*Veus de fons.*) Hem inaugurat la subestació de Bescanó...

La presidenta

Senyors diputats, senyors diputats, si us plau...

El conseller d'Empresa i Ocupació

És que no ho saben. És per això, que no ho saben, i per això diuen «zero».

La presidenta

Conseller, un moment, si us plau.

El conseller d'Empresa i Ocupació

I, perdoni, ja acabo.

La presidenta

Conseller, conseller, un moment. Senyors diputats, si us plau, atenguin el que diu el conseller. Hi ha una persona que interpella, no n'hi han deu que interpeleen.

El conseller d'Empresa i Ocupació

I, perdoni, ja acabo. *Tu quoque*, Brutus, només faltaria –només faltaria–, i ho deixo dit aquí, que poséssim a tot això que vostè diu que està parat una cirereta. Només faltaria que li poséssim una cirereta, que és que en matèria de telecomunicacions, a banda de dissenyar tot el nou model de telecomunicacions, que ja ho estem fent, amb horitzó 2020, guanyéssim per a Barcelona i per a Catalunya la Mobile World Capital.

(*Remor de veus. Uns diputats fan unes observacions de dissentiment.*)

La presidenta

Per respondre, per replicar, té la paraula el diputat il·lustre senyor Jaume Collboni.

Jaume Collboni Cuadrado

Vicepresidenta Ortega, jo li pregaria que, com li diré al final de la intervenció, fes coneixedor el president de la Generalitat de la resposta que ha tingut avui el conseller a la pregunta d'un portaveu d'una comissió de l'oposició.

Estàvem acostumats a algunes lliçons de japonès, estàvem acostumats que ens fes dissertacions amb exemples que no venien al cas, estàvem acostumats fins i tot a entendre alguns powerpoints que ens havia passat en comissió, però creiem que el que avui ha passat aquí s'explica per si mateix i justifica plenament el que ara li acabaré dient: no ens ha contestat res, conseller, res.

Ha començat a explicar l'agenda, ha començat a explicar les seves cites, ha barrejat allò que havia fet l'anterior Govern amb allò que estan fent vostès. Practica una mena d'adamisme que consisteix a dir: «Abans de mi tot era un desastre i no hi havia res. Jo ho he inventat tot i tot allò que faig està ben fet.»

Doncs, miri, expliqui-ho a les 5.384 empreses que vostès han posat en el seu pressupost que han de rebre ajuts i orientació aquest any i que vostè sap que no dotarà econòmicament. O expliqui això, amb aquest to de brometa que ha fet servir en aquest hemicicle, als més 34.000 emprenedors que són subjectes també d'aquests ajuts i que vostès tenen en el seu pressupost i que vostès saben que no dotaran pressupostàriament. Expliqui'ls la frase en llatí que acaba d'explicar, expliqui'ls-ho en japonès o expliqui'ls-ho com millor i més, diguem-ne, *pedagògicament* li sembli, senyor conseller.

Miri, senyor conseller, no entraré en aquesta dinàmica. No hi he entrat mai en les interpellacions, ni jo ni cap membre del meu grup, i crec que cap diputat. Li pot semblar molt divertit i molt ocurrent, però a nosaltres no ens sembla tan divertit ni tan ocurrent parlant del que estem parlant. I li semblarà que no, però a part dels que estem aquí presents, hi ha molta gent que segueix les intervencions per televisió, molta gent. Posi's per un moment –per un moment– en el lloc d'un aturat d'aquests als quals vostès no han donat formació i estan veient aquest Ple –per un moment–, i reflexioni.

Senyor conseller, o no sé si senyora vicepresidenta ja, nosaltres pensem que la gestió d'aquest departament mereix la reprovació d'aquest Parlament. Mereix la reprovació, aquest departament, per la manca d'un full de ruta i pel desgavell en la seva gestió. (*Remor de veus.*) I vull dir –i vull dir–..., i vull acabar, tal com he dit, refermant la nostra voluntat de reprovar la gestió, i demanant al president de la Generalitat que aparti el conseller Mena del capdavant del Departament d'Empresa i Ocupació.

Sabem, som conscients del contingut testimonial que pot tenir la nostra petició. Sabem que buscaran, i segurament trobaran, els suports per evitar la reprovació. Però els responsables d'aquesta situació han de prendre ja cartes en l'assumpte. Vostès, senyor conseller, estan en una àrea que no es pot permetre ni més dilacions, ni més improvisacions, i sobretot no més brometes, conseller.

Qui ho hagi de fer, vicepresidenta, que ho faci. Però aquest departament –ho va dir ja un important diari català, a finals de juny– necessita un *reset*. No ho diu el portaveu de l'oposició, ho diu un diari important català –miri's l'hemeroteca–: aquest departament necessita un *reset* ja –un *reset*.

Però, mirin, seguint la tònica del nostre grup de fer propostes i no només fer la crítica, no li proposarem un pacte com va fer ahir la senyora Alicia Sánchez-Camacho. Per cert, conseller, sap perfectament que una interpellació es presenta amb molta més antelació. Aquesta interpellació està presentada el divendres de la setmana anterior, abans que la senyora Sánchez-

Camacho digués res en aquest hemicicle –suposo que ho sap. Deia que no li proposarem un pacte, perquè la cimera anticrisi ja va ser una proposta del nostre grup malbaratada pel Govern. No li proposarem col·laborar en l'adopció de mesures legislatives, perquè aquest mateix matí, conseller –aquest mateix matí, conseller–, ja ens hem compromès com a Grup Socialista a buscar l'entesa per tramitar el Projecte de llei de promoció econòmica, conseller.

Per tant, proposarem formalment que el president de la Generalitat cridi els agents socials i econòmics en el format que el president consideri oportú, al marge o no de l'acord estratègic –com el president consideri. Sense CAREC i fins i tot sense grups polítics, però cridi els agents socials i econòmics i acordi les mesures necessàries per sortir d'aquesta situació en la qual ens trobem.

Gràcies, presidenta; gràcies, conseller; gràcies, diputats i diputades.

La presidenta

Per replicar té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta, senyora vicepresidenta, senyors consellers, il·lustres senyores i senyors diputats, el diputat Collboni, que té tot el dret, lògicament, a la interpellació i a la reprovació, ens ha dedicat aquí quinze minuts intentant parlar de qüestions de la situació de les empreses i de l'ocupació a Catalunya.

Haig de lamentar... Suposo que vostè no ha estat mai en atur. (*Veus de fons.*) Jo també, aleshores m'hi puc posar. Jo també: un període curt, però m'hi puc posar. No sé si vostè ha pagat nòmines (*Veus de fons.*) Jo també i, per tant, podem compartir aquesta ànima. Estic molt a prop dels agents socials, tant de les patronals com dels sindicats. Mai m'han fet aquests comentaris que vostè em fa. Al contrari, m'animen a seguir (*remor de veus*), però el que sí vull destacar és que en quinze minuts que ha parlat, per exemple no ha esmentat el que per mi és la primera preocupació que m'ocupa totes les hores del dia, i és la lluita contra l'atur, particularment l'atur juvenil. No ha esmentat ni un sol cop l'atur dels joves, que afecta el 40 per cent dels nostres joves. I, clar, si es va a cegues, malament.

Senyor diputat, ja que està en una interpellació que és més política que tècnica, vostè ha parat un moment a preguntar-se per què vostè, que abans estava aquí, ara està en un escó de l'oposició? –el seu grup parlamentari. Jo li donaré la resposta: perquè el poble català, no un diputat o un grup parlamentari, el va reprovar, el va reprovar a les darreres eleccions. (*Remor de veus.*) I jo, que era un professional, un catedràtic d'economia, per aquesta reprovació que el poble català va fer a vostès m'he trobat aquí. Per aquesta raó i la meua consciència cívica. (*Fora remor de veus.*)

Senyor diputat –senyor diputat–, li faré una pregunta –li faré una pregunta–: qui està desacreditat, en matè-

ria de destrucció de llocs de treball, vostè o jo? És clar que vostè, no pas jo. Vostè va ser reprovat el novembre 2010. (*Persisteix la remor de veus.*) I compte que ara ve una onada, una onada que s'emportarà per davant...

La presidenta

Un moment, conseller, conseller, un moment. Demano que deixin parlar el conseller. És una interpellació, s'ha interpellat el conseller i ara ell respon. Senyor Ferran...

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, senyora presidenta. Ho faré breu. Compte que aquesta onada que ve ara no torni a reprovar-los.

Abans li he esmentat –he declamat, i vostè ha fet brometa i jo no; he declamat, aprofitant que hi havia el conseller de Cultura aquí– el William Shakespeare, a la tragèdia de *Juli Cèsar*, i he esmentat el Marcus Junius Brutus Caepio, un dels conspiradors que va planejar i executar l'assassinat de Juli Cèsar als idus de març de l'any 44 abans de Crist, concretament a la Cúria Pompeia.

Desconec –desconec– les segones intencions –segur que fosques, tèrboles; no les conec– d'aquesta interpellació. Potser vol treure el cap en aquestes escomeses que tenen dintre del seu partit –potser vol treure el cap. Molt bé. Té talla política, té molta talla política per fer-ho. No li falta la talla política, i li ho reconec.

Ara, també li vull dir una cosa: jo com a persona sóc una persona de pedra picada. Sóc allò que en diuen gent de muntanya, perquè vaig néixer al Pirineu, i a més, vaig néixer un 10 de gener al mig d'una tempesta de neu, i per tant és difícil tombar-me. (*Remor de veus.*)

Si vol..., com acabarà aquesta història –vol dir aquesta interpellació, però en definitiva aquesta història–, el convido a rellegir, o potser a llegir per primer cop –no ho sé, perquè no sé si ha llegit l'obra *Juli Cèsar*, de William Shakespeare–, a llegir o rellegir el desenllaç d'aquesta obra, i veure el final del Marcus Junius Brutus Caepio.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el futur de la inspecció de treball.

Interpel·lació

al Govern sobre el futur de la inspecció de treball (tram. 300-00073/09)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Llanos de Luna.

María de Llanos de Luna Tobarra

Gracias, presidenta. *Consellers*, diputados... Quiero también saludar y dar la bienvenida a esta cámara en nombre del Grupo Parlamentario Popular al presidente nacional del Sindicato de Inspectores de Trabajo y Seguridad Social, así como al resto de inspectores que hoy nos acompañan.

Honorable conseller, hace poco más de un año que se produjo la transferencia a la Generalitat de una parte de la inspección de trabajo que prestaba sus servicios en Catalunya. Concretamente, el 1 de marzo del 2010 se hace efectivo el traspaso a la Generalitat de Cataluña de las funciones y servicios en materia de función pública inspectora de la Inspección de Trabajo y Seguridad Social, así como de los medios personales y de los créditos presupuestarios correspondientes.

Mediante un convenio de colaboración del 5 de marzo del 2010 entre el Ministerio de Trabajo e Inmigración y el entonces Departament de Treball, se estableció la colaboración que debía existir entre ambas administraciones tras la citada transferencia. Dicho convenio pretendió regular las relaciones entre ambas administraciones, la del Estado y la autonómica, dado que este traspaso tiene una singularidad importante respecto a otros que se hayan producido. Pues, aunque si bien es cierto que ambas administraciones tienen perfectamente definido su ámbito competencial, los inspectores y subinspectores, por el principio de la unidad de acto, pueden, como cuerpo nacional y por las competencias reconocidas en su ley reguladora, actuar sobre materias que son competencia de otra administración, aunque no dependan ni orgánica ni funcionalmente de ella.

Le pongo un ejemplo: un inspector adscrito a su *conselleria* que visitara una empresa para inspeccionar medidas en materia de prevención y de riesgos laborales podría, por el principio citado de la unidad de acto, dar de alta en la seguridad social a un trabajador que no lo estuviera, e incluso podría levantarle unas actas de liquidación de cuotas por aquellas cotizaciones que hubiera dejado de pagar la empresa, competencias que son del Estado, como bien conoce el *conseller*.

Tal como recogía en el real decreto del traspaso, se preveía la creación de un consorcio que coordinara estas actuaciones en el marco de la concesión única e integral del sistema de la inspección de trabajo y seguridad social y del mencionado principio de unidad de función y actuación. También el citado consorcio tendría la finalidad de garantizar la cooperación institucional en el ámbito territorial de Cataluña con un objetivo, que era el conseguir un ejercicio eficaz de la función inspectora.

El 27 de abril del 2010 se aprobó la constitución de este consorcio, publicándose sus estatutos en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* de 1 de junio de este mismo año. La Generalitat, a través de distintos decretos –el de organización y estructura de la inspección de trabajo, así como el de organización territorial de la inspección–, procedió a regular con carácter provisional todo lo relativo a la inspección. Y digo

«provisional» ya que estaba pendiente la creación de la Agencia Catalana de la Inspección de Trabajo.

Todos estos antecedentes, *conseller*, los relaciono para aclarar un poco toda la evolución que ha habido en este proceso de transferencia y podernos situar en el momento actual.

A fecha de hoy, *conseller*, la inspección de trabajo carece de la debida relación de puestos de trabajo, de la debida organización y de los medios materiales y humanos para llevar a cabo su cometido, a pesar, incluso, de la última reestructuración de su departamento que acaba de llevarse a cabo por el decreto del 7 de junio, en concreto –el 352 de 2011. En el citado decreto se regulan los servicios territoriales de la inspección de trabajo en Cataluña, pero no se desarrolla la estructura central de la inspección más allá de las figuras del director general y de dos subdirectores generales. Seguimos, por tanto, sin conocer la estructura que va a haber y cómo lo van a plantear en este sentido.

El principio de unidad de acto, principio esencial de la inspección, no se puede llevar a cabo por la falta de coordinación entre ambas administraciones y, sobre todo, porque carecen de unas herramientas esenciales para su trabajo. Estas herramientas son el acceso a la base de datos del Estado con el que contaban los inspectores y subinspectores para realizar de forma eficaz su trabajo y que ahora, al depender de la Generalitat, no tienen.

Un inspector de la Generalitat no puede comprobar, por ejemplo, si un trabajador tiene reconocido algún tipo de incapacidad laboral, ¿eh?, porque no puede acceder a la base de datos del Instituto Nacional de la Seguridad Social, y por tanto no puede conocer ese inspector si ese trabajador está sometido a un mayor riesgo laboral, que esta sí que es materia de su competencia. No pueden acceder a la completa información de todas las entidades gestoras de la seguridad social.

Además existe una situación todavía, si cabe, más grave y caótica, que es la de los diez inspectores, llamados coloquialmente «revertidos» al haberse llevado a cabo un proceso de reversión, de los que explicaré ahora brevemente su situación. Una vez realizada la transferencia y dado que no hubo voluntarios para pasar a la Generalitat, se optó por que el traspaso fuera obligatorio, estableciendo como criterio que los de menos antigüedad en el cuerpo pasaban a la Generalitat.

Con posterioridad, al haberse producido esta transferencia de una manera imperativa, se abrió la posibilidad de que hubiera diez permutas entre inspectores de una administración y de otra. Es decir, actualmente hay diez inspectores que dependen de su departamento, y por tanto son pagados con cargo a su *conselleria*, que están prestando servicios para el Estado, es decir, llevando materias de seguridad social pero sin poder acceder ni a una sola base de datos de la propia seguridad social, tal como le pasa al resto de inspectores que han sido transferidos. Y que depende de usted, *conseller*.

Además de esta culminación del caos, existe también un problema grave de infrautilización. Y me refiero,

en concreto, a lo que ocurre con los subinspectores de empleo y seguridad social que han sido transferidos a la Generalitat. Los citados subinspectores, como bien sabe el *conseller*, no tienen competencia en materia de prevención de riesgos laborales y salud laboral. Por tanto, solo pueden actuar inspeccionando el empleo de los trabajadores inmigrantes, y a los solos y únicos efectos de verificar si tienen el correspondiente permiso de trabajo. La infrautilización de este cuerpo de funcionarios no se produciría si existiese la debida coordinación entre el Estado y la Generalitat en aras de la tan repetida y necesaria unidad de acto.

Por todo lo expuesto, *conseller*, adopte cuantas medidas sean necesarias para dar cumplimiento al acuerdo de traspaso, ya que en la práctica no se está haciendo y, como consecuencia, se está generando una grave descoordinación al existir un consorcio a los solos efectos simbólicos, carente de toda operatividad. Se está produciendo una gran ineficacia al existir inspectores y subinspectores sin acceso a archivos y bases de datos informáticos, imprescindibles para su trabajo. Está habiendo una lamentable infrautilización de todo un colectivo que siempre ha demostrado su profesionalidad y operatividad. Máxime, además, cuando su colega, el propio *conseller* Mas-Colell, decía que había que dar más trabajo a los funcionarios. Todo ello ha supuesto un grave empeoramiento de las condiciones de trabajo y de la calidad de lo que es un servicio público.

Baste decir, *conseller*, que todos los inspectores de trabajo que dirigieron el traspaso desde los altos cargos que ocupaban en el anterior Gobierno en el Departamento de Treball, cuando han tenido que reingresar en la inspección, todos han pedido reingresar en el Estado, ninguno ha pedido entrar en la Generalitat. Creo que esto es bastante significativo e ilustrativo del caos y de las precarias condiciones de trabajo en las que han dejado la inspección, y que ahora usted, *conseller*, debe solucionar al ser competencia de su responsabilidad.

Sirva este precedente para que en posteriores traspasos, antes de hacer efectiva la transferencia, se analice adecuadamente cómo se va a llevar a cabo –antes de hacerla–, tener los informes de si esta es más beneficiosa para el ciudadano y para el buen funcionamiento de un servicio público. Tenga en cuenta los trabajadores afectados y el perjuicio que hacen al propio servicio público. La inspección de trabajo, junto a Rodalies, son ejemplos de traspasos mal planificados, mal coordinados e ineficaces.

Muchas gracias.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta. Senyores i senyors diputats, senyora Maria de Llanos de Luna... Bienvenidos al Parlament de Catalunya –benvinguts els representants de la inspecció de treball...–, señor presidente na-

cional del Sindicato de Inspección de Trabajo y señores inspectores de trabajo.

En primer terme, moltes gràcies, senyora diputada, per la seva interpel·lació. Ara ja no m'hi dedico, a això, però jo li posaria una matrícula d'honor a la interpel·lació que ha fet, per la precisió de les consideracions que ha fet, perquè efectivament responen a la realitat. Un elogi a aquesta interpel·lació, que no ve a embolicar ni a enredar, sinó a construir.

Miri, una de les primeres visites que jo vaig rebre a la conselleria, a començaments de gener –em sembla que encara érem a vacances de la cavalcada de Reis–, va ser el subsecretari del Ministeri de Treball i el director general de la Inspecció de Treball i de la Seguretat Social, que després va ser retornada amb una visita meua al ministre, el senyor Valeriano Gómez, per parlar dels mateixos temes, també amb presència del subsecretari. Allà vam parlar molt de la reforma de la Llei 42/1997, que ha estat enviada al Congrés dels Diputats el 17 de juny d'enguany per a la seva tramitació pel procediment d'urgència, eh? Allà, parlàvem molt de les conseqüències per a Catalunya de la creació del cos de subinspectors laborals a nivell estatal, amb l'escala d'ocupació i seguretat social i amb el que respecta –molt important per a Catalunya– a l'escala de seguretat i salut, que també té competències en seguretat social –inscripció, filiació, altes, baixes, etcètera–, i a la nova organització que, pel que fa referència a òrgans de cooperació, tant l'aspecte multilateral de la conferència sectorial com el consorci bilateral. Vam parlar a bastament i, per tant, fa sis mesos, eh?, que impulso la resolució de tots aquests problemes que vostè ha assenyalat d'un traspàs, doncs, ben rebut però mal organitzat.

Ara fa uns dies, moltes d'aquestes qüestions que vostè planteja ja han tingut resposta, perquè hem celebrat la Jornada de la Inspecció de Treball de Catalunya. Va tenir lloc el 14 de juliol –aquí tenen el prospecte– del 2001, a Casa del Mar. I allà, doncs, van haver-hi inspectors de treball i de seguretat social, tant d'aquí com alguns de l'Estat que van venir –subinspectors d'ocupació i seguretat social, tècnics habilitats– i, per part nostra –perdonin que comenci per mi–, el conseller, el secretari general, la secretària d'Ocupació i Relacions Laborals i la directora general de la Inspecció de Treball, que vam estar tot un dia allà reunits.

Efectivament, el traspàs es va produir pel Reial decret número 2006, de l'any 2010, de 26 de febrer, sobre traspàs de funcions i serveis a la Generalitat de Catalunya, en matèria de funció pública inspectora de la Inspecció de Treball i Seguretat Social, i va ser efectiu a partir de l'1 de març de 2010 i en aplicació de l'article 170.2 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

És veritat que era un primer traspàs a una comunitat autònoma. És veritat que es traspassaven les competències orgàniques i funcionals, i per tant és l'aplicació de l'Estatut i ho hem de rebre així. Però vostè ha fet esment que, com el cas de Rodalies, van haver-hi disfuncions, que són les que ens hem trobat. Per exemple, doncs, es van assignar el 55 per cent dels efectius –és a dir, 249 professionals, concretament, a la inspec-

ció de treball– a la Generalitat, mentre que –estan aquí a Catalunya– va quedar amb nòmina de l'Estat la inspecció de la seguretat social, és a dir, el 44 per cent de les empreses. I ara ens trobem, per exemple, que hi ha una empresa que ens diuen: «Escolti, al matí m'ha vingut un inspector de la seguretat social. I a la tarda un de treball?» (*Veus de fons.*) Clar, és el que estem fent, coordinar-ho, perquè ens vam trobar que el traspàs s'havia fet sense coordinació. Ara, anirà coordinat. Malauradament, es va traspassar sense criteris de coordinació.

Home, es va traspassar sense compartir informació. A les bases de dades hi tenien accés per part de l'Estat, però els inspectors de la Generalitat no tenien accés directe a aquestes bases de dades. Vostè les ha citat: des d'Inspecció de l'Administració General de l'Estat, Tresoreria General de la Seguretat Social, Institut Nacional de la Seguretat Social, Servei Públic de Cooperació Estatal... No tenien accés els nostres inspectors a totes aquestes bases de dades.

El tema de l'espai. Escolta, estan en unes condicions inhumanes, particularment a Girona. Ara, aquí se'ls assignava un edifici que havien de compartir amb els sindicalistes de la CGT.

El tema de les dietes –de seguida en parlaré–, una disbauxa. I, lògicament, una inquietud –al mig hi ha una inspecció– i un reguitzell de demandes de concursos de trasllat.

Escolti, malgrat això, no va parar la inspecció. Miri, aquí tinc la memòria de la inspecció de treball 2010: 73.000 actuacions a Catalunya, 6.500 actes d'infracció, 15.000 requeriments de millora. I al 2011 –durant el primer semestre, lògicament– 39.600 actuacions, 7.000 actes d'infracció, i aquí tinc tot el resum general de les ordres de servei. Per tant, la inspecció, malgrat això, no ha estat aturada, i això amb mèrit de tots els professionals funcionaris públics que hi són.

I ara rebem trenta-un inspectors de treball més que substitueixen trenta tècnics habilitats en matèria de seguretat i salut laboral i que donaran un suport tècnic amb més competències que no pas aquests tècnics habilitats.

Vostè ho ha dit: «La inspecció de treball es regeix per uns principis: concepció única i integral del sistema d'inspecció de treball i seguretat social» –i el traspàs no va respectar aquesta concepció única integral–, «unitat de funció i actuació, un ingrés únic i mobilitat entre administracions del personal funcionari dels cossos del sistema, coordinació, via consorci de la Inspecció de Treball i de la Seguretat Social.»

És veritat que la Llei 11/2010, de 19 de maig, de l'Agència Catalana d'Inspecció de Treball, doncs, no ha funcionat mai –l'agència de treball no es va desenvolupar–, i li recordo que la disposició transitòria cinquena del Decret 352/2011, de 7 de juny, de reestructuració del Departament d'Empresa i Ocupació estableix: «El Departament d'Empresa i Ocupació ha d'impulsar els canvis legislatius corresponents per suprimir l'Agència Catalana de la Inspecció de Treball.» No estem per a noves despeses públiques.

Hem de compartir les aplicacions informàtiques i els sistemes d'informació, particularment l'aplicació Integrada de la inspecció de treball. Ja hem desenvolupat un portal propi de la Inspecció de Treball de Catalunya.

Hem de promoure, i ho estem fent, l'ús compartit dels béns immobles per part de tots els inspectors. Hem d'acabar de desenvolupar –ja ho estem fent– la relació de llocs de treball. Tingui present que els inspectors de treball actuen per assoliment d'objectius i tenen assignats, doncs, uns indicadors de productivitat, que és un sistema no habitual a la Generalitat. Per tant, no era possible la integració directa de les taules i nivells retributius d'aquests funcionaris als de la Generalitat, perquè tenen taula retributiva pròpia i el que hem de fer és equiparar-la a les taules de la Generalitat.

Hem de fer un model organitzatiu de la Inspecció de Treball de Catalunya que s'organitzi per àrees territorials, de manera que «transicionem» del treball individual al treball en equip en aquestes àrees territorials inspectors, subinspectors i tècnics habilitats. Hem d'evitar, com deia abans, duplicitats d'actuació. Les visites a les empreses han de ser conjuntes, han de ser d'un equip conjunt d'inspecció de treball, i per tant hem d'unificar criteris d'actuació. Hem d'evitar el que a vegades ens diuen els empresaris: «Jo sóc l'emprenedor i els que em vénen a veure són els emprenyadors.» Canvia una lletra, però molt substancialment, perquè no es va fer bé el traspàs.

I ara signarem un protocol amb els Mossos, un protocol de col·laboració entre el Departament d'Empresa i Ocupació i el d'Interior, pel que fa a l'activitat de la Policia de la Generalitat –dels Mossos d'Esquadra– i la Inspecció de Treball de Catalunya. Aquest és un protocol que signarem properament.

I deixi'm que li comenti un aspecte que és molt sensible i que amagar-lo seria error en aquesta interpel·lació, que és el tema del sistema d'indemnitzacions per raó de serveis de la Inspecció de Treball de Catalunya. Miri, els inspectors, com saben, visiten comunament empreses, centres de treball amb mitjans propis, amb vehicle propi, i habitualment dinen fora de casa. Això està emparat per l'article 14 de la Llei 42/1997, de 14 de novembre, ordenadora de la Inspecció de Treball i Seguretat Social. Bé, al traspasar aquests funcionaris, aquest personal, a la Generalitat, tot el règim aplicable als inspectors i subinspectors transferits era el Decret 138/2008, de 8 de juliol, d'indemnitzacions per raó del servei, que clarament els canviava radicalment el sistema d'indemnitzacions per raó de serveis en perjudici d'aquest cos de funcionaris que amb molt mèrit han guanyat la seva oposició.

És per això que el mateix 2010 el Govern de la Generalitat va aplicar el mateix sistema de dietes que rebien. I és per això que aquest Govern, fins que establim un sistema més definitiu, per acord de govern del 8 de març de 2011, ha mantingut vigent aquest sistema «fins» –diu– «que es reguli un sistema propi».

Per tant, seguirem, i ho vam dir en aquesta jornada que vam tenir amb tots els inspectors, subinspectors, tècnics de la Generalitat, el sistema de quantia global,

eh? –de tant alçat–, que simplifica la tramitació i el control.

Escolti, no hem fet cap illegalitat. La Direcció General de Pressupostos de la Generalitat pot autoritzar, i així ho va fer, determinats col·lectius específics, en aquest cas els inspectors de treball, la percepció de les indemnitzacions o les dietes per raó de servei de la manera que he assenyalat, per raó de la seva funció si han de realitzar comissions de servei d'una manera periòdica i/o repetitiva.

Per tant, senyora diputada, matrícula d'honor a tot el que ha dit perquè respon a la realitat. Des dels primers dies de gener hem entomat el tema, l'estem orientant. La directora general, la senyora Mari Luz Bataller, ha visitat totes les àrees territorials on hi han inspectors de treball i de la seguretat social. S'està negociant amb els seus representants i anem arreglant totes aquestes qüestions de compartir bases de dades, de l'RLT, de tot el sistema d'indemnitzacions per raons de serveis, etcètera.

Penso que no passaran moltes setmanes que la situació estarà normalitzada, però li agraeixo la seva interpel·lació.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula la diputada il·lustre senyora Llanos de Luna.

María de Llanos de Luna Tobarra

Muchas gracias, señora presidenta. Bueno, quería hacer ahora, antes de la intervención..., que se da en esta interpelación una situación curiosa, porque hablando de la transferencia de la inspección está el anterior Gobierno de la Generalitat, está también el excelentísimo señor Corbacho, exministro de Trabajo e Inmigración y el actual Gobierno, es decir que están..., es casualidad que estén todas las partes que en su momento llevaron a cabo la transferencia, y ahora ustedes, que la tienen que organizar.

Bueno, *honorable conseller*, de acuerdo con lo dispuesto en el convenio 81 de la Organización Internacional del Trabajo, así como en la Ley 42/97, ordenadora de la Inspección de Trabajo y Seguridad Social, la finalidad del sistema de la inspección de trabajo y seguridad social es vigilar el cumplimiento de la normativa laboral que incluye la de la seguridad social y la de prevención de riesgos laborales, objetivo de interés general que garantiza la defensa de los derechos de los trabajadores y la igualdad de los empresarios ante la ley. Lo cual constituye el núcleo esencial de la política social en todo sistema constitucional moderno y democrático. Una finalidad garantista fundamental para trabajadores y empresarios que queda menoscabada con la falta de organización y de coordinación de la función inspectora.

El quebrantamiento de la unidad de acto supone que en Cataluña los empresarios y los trabajadores, como ahora reconocía el *conseller*, deban ser objeto de dos inspecciones para poder abarcar todas las materias a

las que hacía referencia. Pues el inspector que realice una visita para comprobar, por ejemplo, que los trabajadores tienen correctos sus contratos y que sus cotizaciones son correctas, no puede inspeccionar la materia relativa a los riesgos profesionales. Esto, además de suponer un trastorno a empresarios y trabajadores por las veces que serán objeto de inspección o citación, va en contra de los principios de racionalización, agilización y simplificación de la Administración pública, como principios básicos de la eficacia y de la eficiencia que deben regir en la gestión de lo público.

Dentro de la citada racionalización estaría también contemplada la reducción de la estructura administrativa y, con ella, el gasto y el déficit públicos. La necesidad de reducir el déficit público es acuciante en estos momentos. La gestión de nuestra economía está en el punto de mira de los mercados e instituciones internacionales y, en este contexto, la creación de unas nuevas e innecesarias estructuras administrativas, con el consiguiente aumento del gasto público no productivo, despertaría unas alarmas indeseables para todos. Me refiero al desarrollo de la todavía non nata Agencia Catalana de la Inspección de Trabajo.

Por ello, *conseller*, impulse desde su departamento los cambios legislativos correspondientes para suprimir la citada agencia, que además en la anterior legislatura..., también está hoy aquí mi compañero, el diputado señor Rafael Luna, que se opuso a la creación de esta agencia por todos los motivos que ustedes han comprendido y a los que ahora me estoy refiriendo. Pues, como le decía, que tal como ustedes recogen en la disposición transitoria quinta del decreto de organización de estructura de su departamento, que impulsen dicha supresión.

Este mandato legal nos parece muy oportuno y necesario, y coincide, como le decía, con el planteamiento de mi partido: el suprimir todas las agencias, empresas públicas innecesarias y superfluas, tal como hemos propuesto en sendas proposiciones de ley presentadas en esta cámara, para dotar a la Administración de la racionalización y simplificación a la que antes me refería y para reducir el gasto público eliminando aquellos órganos del sector público..., que es deficitario, superfluo o innecesario, como en este caso.

Por todo lo expuesto, *honorable conseller*, y teniendo además en cuenta que lleva ocho meses ejerciendo su responsabilidad de gobierno, le conminamos a que adopte cuantas medidas sean necesarias para dotar de eficacia al Consorcio de la Inspección de Trabajo y Seguridad Social; que promueva y desarrolle los acuerdos de coordinación necesarios con el Estado con la finalidad de que esta tan repetida unidad de acto de la función inspectora sea una realidad que, como he dicho con anterioridad y usted también lo reconocía, no se produce.

Y, por último, también le requerimos que impulse los cambios legales correspondientes para suprimir la Agencia Catalana de la Inspección de Trabajo, por todos los motivos ya aducidos.

Nada más. Muchas gracias, señor *conseller*, señora presidenta, diputados. Muchas gracias.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta, senyor conseller, senyores i senyors diputats, no puc més, un altre cop, que lloar i coincidir amb aquest esperit constructiu que assenyalava, efectivament, en fi, la realitat tal com és i anima a la millora. Ja li he dit que estem ja sortint d'aquest túnel de l'organització.

De tota manera, vull agrair i molt a l'aleshores ministre i també a la secretària d'estat que aleshores –ara, per cert, és funcionària del meu departament, perquè ho era i s'hi ha reincorporat–..., doncs, haver impulsat el traspàs. Una altra cosa és que després no ho hem acabat de gestionar bé, però abans i ara..., els mesos que fa que hi som encara no ho hem acabat. Però, si més no, l'impuls es va produir i, per tant, Catalunya, la Generalitat de Catalunya té aquest traspàs. Un traspàs que és molt important.

La inspecció de treball és clau de volta d'això que a vegades es diu –a mi no m'agrada parlar-ne molt– del «model econòmic competitiu» que ens permetrà sortir de l'atzucac en el qual estem. La inspecció de treball és un servei públic amb funcions tan importants com la vigilància i control del compliment de les normes d'ordre social, d'assistència tècnica i assessorament, d'arbitratge, mediació i conciliació. Fixin-se l'important que és en una situació com la que tenim. Que té competències en matèries tan sensibles per a la nostra economia com seguretat i salut laboral, relacions laborals, ocupació i immigració. I que situa com a objectius estratègics, que fem nostres, la millora de les condicions de seguretat i salut en el treball, la disminució de la sinistralitat laboral, la millora de la qualitat de l'ocupació i de les condicions de treball, la igualtat efectiva de les persones treballadores: treballadors particularment amb discapacitat, o plans d'igualtat en empreses de més de 250 treballadors o plantilla inferior si tenen l'obligació establerta en un conveni col·lectiu, o treball no declarat i l'economia irregular, particularment estrangers sense autoritzacions de treball.

Quins han estat els objectius al llarg d'aquests mesos del Departament d'Empresa i Ocupació? I, com dic, si hagués estat..., si haguéssim sabut aquesta interpellació, l'hauríem convidat a aquesta jornada. Doncs, consolidar la transferència plenament; integrar efectivament l'estructura de la inspecció de treball dins de la Generalitat; una coordinació efectiva i quotidiana, dia a dia, amb l'Administració general de l'Estat a través del Consorci d'Inspecció de Treball i Seguretat Social –no en parlem mai més, ja, de l'agència *non nata*; deixem-la: consorci–; desplegar les àrees territorials, peça organitzativa clau de l'estructura de la inspecció de treball a Catalunya; un tema que els vaig parlar molt aquest dia de la jornada que vam tenir el 14 d'aquest mes amb la Inspecció de Treball de Catalunya, el tema de la formació i de l'especialització, molt important per a nosaltres, i establir que la direcció general –i concretament la directora general, inspectora de treball

ella mateixa, la senyora Mari Luz Bataller— és la unitat interlocutora: *ad intra*, és a dir, amb el mateix Departament d'Empresa i Ocupació i amb la resta de departaments de la Generalitat, i *ad extra*, és a dir, amb les institucions i amb els agents socials.

Volem —volem— una inspecció de treball avançada tecnològicament: amb integració, òbviament —amb l'Integra, que així es diu—; amb —acabo de dir-ho— formació especialitzada; tal com els vaig dir, i recordo que això —em penso que va ser l'únic, però bé— ho van aplaudir, més preventiva que reactiva —una inspecció de treball més preventiva que reactiva—, amb funcions tan importants, com ja he esmentat, com la mediació i la conciliació —avui mateix molts inspectors de treball estan mediant i conciliant en conflictes laborals molt importants que, per sort, no acabaran amb expedients de regulació d'ocupació, d'extinció o de reducció, etcètera—; i millora de les condicions de treball dels inspectors, dels subinspectors i dels tècnics habilitats —millora de les condicions de treball seves i millora de les condicions de treball, que ells han d'avaluar, dels treballadors de Catalunya—, i resoldre conflictes, prevenir riscos laborals i fer aflorar el treball no declarat.

Amb això hi posarem molta atenció els propers mesos. Ja sabem que el Govern va establir un pla de lluita contra l'ocupació submergida, el Reial decret llei 5/2011, de 29 d'abril, per evitar la competència deslleial envers empreses que compleixen, perquè es redueixen, en aquest treball submergit, els drets dels treballadors, i perquè minva els ingressos públics. Hem d'esperar el termini extraordinari, que és el 31 de juliol del 2011, perquè les empreses voluntàriament regularitzin la situació dels treballs no donats d'alta a la seguretat social. I, un cop acabi aquest període que ha establert aquest Reial decret llei 5/2011, de 29 d'abril, ja ho anuncio, la inspecció de treball dedicarà molts més esforços que fins al present a l'aflorent de l'economia submergida i d'aquelles persones que reben les subvencions públiques irregularment, en l'àmbit òbviament de competència de la inspecció de treball.

Senyora presidenta...

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. El quinzenè punt de l'ordre del dia... Haurem de posar retrovisors aquí davant, perquè no és la primera vegada. (*Rialles.*)

Interpel·lació

al Govern sobre la política cultural
(tram. 300-00071/09)

El quinzenè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la política cultural. L'ha presentada el Grup Parlamentari Socialista i en el seu nom té la paraula la il·lustre diputada senyora Consol Prados.

Consol Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Molt honorable conseller, diputats i diputades, començo la meua intervenció ce-

lebrant l'arribada d'aquesta nova tramesa dels documents de Salamanca, i també aprofito per recordar i agrair la feina de la consellera Mieras per tal de desbloquejar i desbloquejar aquella situació, que era tan injusta.

Senyor conseller, en la seva compareixença del mes de febrer ens va oferir als grups parlamentaris un acord nacional per a la cultura. Des del Grup Parlamentari Socialista ja li vam dir que estem disposats a parlar i a treballar per a aquest acord perquè el trobem necessari i el trobem important. Dimarts —el dimarts d'aquesta setmana— també el Govern aprovava l'impuls del pla estratègic que ha de definir la política cultural per als propers deu anys, i s'inauguraven les III Reflexions Crítiques, que s'estan celebrant justament aquests dies que coincideixen amb el Ple del Parlament. Malauradament no hem pogut assistir-hi per això.

Però, senyor conseller, davant d'aquest oferiment d'acord hi veiem contradiccions importants, i són les que em provoquen a fer-li aquesta interpel·lació. Vostè ha expressat en diverses ocasions, i sense anar més lluny abans-d'ahir, en la inauguració de les jornades, que cal una aposta per la centralitat de la cultura, una centralitat de la cultura amb la qual nosaltres estem d'acord, ha de ser així. Entenem que l'oferta de l'acord nacional per a la cultura també hauria de respondre a aquest objectiu de fer de la cultura un eix central i vertebrador del país, i també un eix central i vertebrador de la mateixa acció del Govern. Però, senyor conseller, sincerament, veiem contradiccions importants entre la teoria que vostè predica i les concrecions que el seu departament desenvolupa.

I em referiré, en aquestes contradiccions, a tres línies bàsiques. Ahir també vam aprovar el pressupost de la Generalitat de Catalunya per a aquest any 2011. Ja li vaig dir, en la seva compareixença, que no és el pressupost que necessita la política cultural pública perquè realment sigui una política de centralitat. Perquè el seu pressupost retalla per sobre de la retallada mitjana del conjunt del pressupost de la Generalitat.

Vostè havia anunciat, tant en seu parlamentària com avui..., ho ha fet públic, que la reducció seria del 10 per cent, quan finalment ha estat del 15 per cent o del 18 per cent si comptem el pressupost consolidat. Significa molt reduir aquest pressupost, que ja és petit, i que ja és històricament petit. Aquest pressupost tan retallat indica dues coses. O la falta de capacitat per a la negociació de Cultura dins del Govern —falta de capacitat de negociació de Cultura dins del Govern— o que aquest Govern no es creu que la cultura sigui un eix vertebrador, cohesionador i amb centralitat. Perquè el que reduïm ara costarà molt recuperar-ho després, i vostè ho sap perfectament.

Una altra línia en la qual veiem contradiccions: l'acord nacional per a la cultura. El seu secretari general, fa un temps, fa uns mesos, ens va presentar pels passadissos una proposta; una proposta que no era proposta, més aviat era un índex temàtic. Per començar a treballar seriosament en aquest acord necessitem quelcom més, perquè tot i parlar molt de l'acord no veiem, ara per ara, un compromís ferm ni tenim davant cap full de ruta.

Jo li faig una proposta. Li faig la proposta que encarregui i que presenti en seu parlamentària un document de base sobre quin és el diagnòstic de la cultura catalana, quines són les seves fortaleeses, les seves debilitats, les seves oportunitats, quins són els indicadors amb els quals hem de treballar, en quins àmbits ens hem de posar, quin és el calendari previst, quina és la proposta d'itinerari pressupostari... Que el presenti; que l'encarregui i que el presenti en seu parlamentària, perquè necessitem quelcom més que un índex temàtic i bones paraules.

També diu que es farà aquest acord nacional per a la cultura amb els grups parlamentaris i, per altra banda, el pla estratègic amb els sectors. Però creiem que han d'haver-hi punts de trobada entre les dues coses. I li preguntem com preveu el lligam entre l'acord a nivell parlamentari i el pla estratègic. Creiem que han d'existir aquests punts de trobada perquè realment el treball que fem tots plegats tingui vigència, sigui creïble, sigui compartit i realment suposi un acord.

I una tercera línia en la qual nosaltres veiem grans contradiccions: vol centralitat per a la cultura, defensa que la cultura ha de ser des de la centralitat, però crea nous organismes per la porta del darrere, i deixi'm que li ho digui així. I ho explicaré: demana que la cultura tingui un paper de centralitat, però vostè mateix no li dóna aquest protagonisme.

La llei òmnibus, de matèria de cultura, representa canvis substancials, i ho fa en una llei barrejada amb altres àmbits. Els canvis que introdueix amb la llei òmnibus no són simplement de simplificació administrativa, exclusivament –no són només de simplificació administrativa–; els canvis que introdueix són canviar les regles del joc. I potser s'han de canviar les regles del joc, però si hem de canviar les regles del joc potser hem de fer un debat més a fons.

Veiem algunes millores, és cert, entre l'avantprojecte i el projecte actual. Creiem que ha estat per la pressió del sector, una pressió que els socialistes compartíem. Per exemple, era inacceptable suprimir l'autonomia de la Institució de les Lletres Catalanes o l'autonomia del Conca. Però ens continua preocupant un excés del seu departament de voler concentrar i centralitzar massa, quan la cultura en les nostres societats modernes necessita organismes intermedis entre qui té la potestat de governar i qui realment fa la cultura, i la cultura la fa la societat i la cultura és i ha de ser independent i lliure. Veiem la necessitat d'aquests organismes intermediaris. En tot s'han de definir i s'ha de dissenyar quines són les seves funcions.

Però de la llei òmnibus ja en parlarem i ja la treballarem en el seu procediment parlamentari, i a més a més la nostra voluntat és arribar a acords per tal de millorar-la i d'acordar-la amb les necessitats actuals de la cultura, de la societat i també amb els sectors implicats.

Però, senyor conseller, el que trobem del tot desmesurat, inadmissible i un trencament de voluntat de pac-te és la creació de l'Agència Catalana del Patrimoni i la creació de l'Oficina de Suport a la Iniciativa Cultural a través d'unes esmenes del Grup de Convergència

i Unió a la Llei de mesures. No ho entenc, i la gent tampoc ho entén. Estem parlant de la creació de dos nous organismes de dret públic amb personalitat jurídica pròpia; que en comptes d'agafar tot el protagonisme i presentar-nos un projecte de llei vostè mateix des d'aquesta tribuna –un projecte de llei des d'aquesta tribuna, vostè mateix com a Govern–, i realitzar una tramitació parlamentària com cal i com està establert, ho fan a través d'unes esmenes del Grup de Convergència i Unió a la Llei d'acompanyament.

És a dir, vostè demana centralitat per a la cultura i en comptes de donar-li tot el protagonisme la fica en el vagó de mercaderies i passa inadvertida del tot, almenys per a aquest Parlament. Per tant, és un menyspreu als grups parlamentaris, al mateix Parlament, al debat, a l'aportació que puguin fer les diferents institucions i agents implicats. Trencà l'oferta d'acord, i suposo que vostè se n'adona, d'això.

Estem d'acord que s'ha de crear una agència de patrimoni; és necessària, és un bon instrument. Fins i tot crec que recordarà que és una proposta del programa electoral del Partit Socialista de Catalunya. Estem d'acord que necessitem nous instruments, però no d'aquesta manera.

A més a més –a més a més–, com que s'ha fet a corre-cuita, i espero que sigui per això i no per altres motius, hi ha una gran indefinició. Aquestes lleis, per no tenir, no tenen ni exposició de motius. Pel que fa a l'Agència Catalana del Patrimoni, hi ha elements que no estan definits i ens diuen que es desenvoluparan per reglament. Però és que són elements de llei. I, per dir-ho d'una altra manera, si algú vol consultar qualsevol aspecte de la Llei de l'agència del patrimoni, haurà de consultar la Llei de mesures del 2011. Ho torno a repetir: haurà de consultar la Llei d'acompanyament del pressupost del 2011. No troba que és una mica ridícul? És aquesta la centralitat que li vol donar a la cultura?

Avui l'Associació de Museòlegs de Catalunya ha emès un comunicat en el qual es queixen d'aquest procediment, precisament. I lleigeixo textualment: «Comporta un canvi de model massa important per realitzar-se des de la indefinició, en tan poc temps» –jo diria que nul–, «sense diàleg ni consens.» Senyor conseller, està creant intranquil·litat i confusió en comptes d'unes bones bases per a l'acord.

Com que no s'ha permès aquest debat, aprofito aquesta interpellació per apuntar alguns dubtes, com són: on són els ajuntaments i les institucions privades en aquesta llei, que també gestionen patrimoni cultural? O els equipaments que nomenen i que gestionen i que estan adscrits al departament, mantindran la seva autonomia? Què en pensen els seus responsables? Una llei de vuit articles. Vuit articles, sense exposició de motius, en el vagó de mercaderies. I torno a preguntar: és aquesta la centralitat que li vol donar a la cultura?

I, pel que fa a l'Oficina de Suport a la Iniciativa Cultural, suposo que estem parlant de la finestreta única. Podem estar d'acord que cal simplificar els tràmits i fer les coses més fàcils, però com que hi ha tantes llacunes, com que no ho veiem clar en aquests vuit arti-

cles d'aquesta llei, el que ens fa sospitar és..., d'un camuflat dirigisme cultural.

Diu que la seva funció és «concentrar les iniciatives de suport i foment del departament en matèria de cultura i de les entitats adscrites». Però és que ens preguntem: quines són les entitats adscrites? Qui forma part del consell d'administració? Qui el nomena? Qui són les vocalies? Qui les tria? Qui és qui manté les relacions amb les entitats? Qui fixarà els criteris de subvencions? Massa llacunes.

I ara, a més, també ens trobem un impàs, que no sabem com resoldran. L'oficina està creada, i és qui donarà les subvencions a la creació, però és que en aquests moments aquesta és una competència del Conca. I la llei omnibus, que encara ni s'ha tramitat –començarem ara–, encara no ha aprovat que se li tregui aquesta competència del Conca. Com ho faran? La competència continua sent del Conca, però la Llei d'oficina –l'oficina aquesta d'impuls de la iniciativa cultural– ja està creada. I si aquest Parlament no aprovés retallar-li la competència al Conca pel que fa a les subvencions, quan ja té l'oficina creada?

Són aquests dubtes els que ens fan –els que em fan– fer-li aquesta interpellació, sobretot posant de manifest aquestes contradiccions en el que és la teoria i en el que el seu departament està concretant i està desenvolupant en aquest moment.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. Per respondre a aquesta interpellació en nom del Govern té ara la paraula l'honorable conseller de Cultura, senyor Ferran Mascarell.

El conseller de Cultura (Ferran Mascarell i Canalda)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, bé, li agraeixo el comentari sobre els «papers de Salamanca», i faig extensiva la felicitació que vostè feia a la consellera Mieras al conseller Tresserras, que tots dos alguna cosa hi han tingut a veure, en aquest procés de treball. I sí, és certament positiu que una part substancial d'aquests papers estiguin ja a l'Arxiu Nacional de Catalunya.

Bé, i li agraeixo el to general de la interpellació. La veritat és que em costava de saber exactament, encara que m'ho suposava, quines serien les línies de la intervenció. Em costava de saber perquè n'hem parlat bastant durant aquestes setmanes, aquests mesos, de totes aquestes qüestions, i algunes de les coses que ha mencionat al final, doncs, m'ha costat d'entendre com resultava que no havien quedat clares amb les moltes converses, o amb les diverses converses que hem tingut. Però no passa re, seguirem dialogant tot el que convingui.

Ha fet un oferiment, que ha dit que és vigent. Doncs, jo l'hi agraeixo, perquè estarà agraït el sector cultural, eh?, perquè independentment de les coses que ens puguem plantejar aquí dins, el sector cultural vol un acord nacional, el sector cultural vol un pla estratègic a mitjà termini, el sector cultural valora positivament

que reflexionem en forma de reflexions crítiques, i el sector cultural valora molt positivament que ens traiem del damunt moltes rutines polítiques que hi han condensades en l'acció política respecte a les polítiques culturals. Partim d'aquí: el sector cultural té interès que ens traiem de sobre moltes de les rutines que arrosseguem. Entre altres coses perquè amb les rutines els perjudiquem. I fa molts anys que es mantenen algunes rutines que cal trencar.

Jo l'única cosa que els vaig proposant, i ho vaig proposant sobre una destil·lació de procedències polítiques, doncs, que em sembla que no li és aliena, que totes aquelles coses que hem dit que s'havien de fer es facin si pot ser de manera relativament i raonablement ràpida. Perquè l'altra cosa que la gent no ens entén, del sector cultural, és que a més a més de ser rutinaris siguem lents. Perquè els «tempos» del Parlament, en termes de polítiques culturals, no són els «tempos» de la gent. Els «tempos» de la gent són bastant més complexos, són bastant més urgents. I fa molts anys que s'acumulen. I, per tant, calen –calen– decisions. I, si no les prenguéssim, ens diríeu –o ens proposarien– que féssim coses perquè no estem fent res. Doncs, les estem fent. Les estem fent raonablement de pressa, i amb un grau raonable de diàleg, eh? Més que raonable, perquè entre altres coses posem sobre la taula moltíssimes, moltíssimes de les moltíssimes consideracions que han estat fetes en els últims anys i que són prou conegudes per tots els que treballem o hem treballat en aquest àmbit de la cultura. No estem inventant res.

De l'agència del patrimoni, vostè ho ha dit..., està en el programa del PSC –està en el programa del PSC. Per tant, on és el problema de l'agència de patrimoni? En el fet que ho hàgim posat –després d'haver-ho parlat, malgrat haver-ho parlat– amb una certa urgència? Per què es creu...? D'on surt la urgència? De la necessitat de fer les coses de pressa, o que considerem que el sector del patrimoni necessita urgentment eines noves de treball? D'on surt la urgència? El sector del patrimoni necessita urgentment eines noves de treball, perquè fa massa anys que s'està treballant amb les mateixes eines. Eines que ja se sap que no són gaire eficients –gens eficients, eh? Per tant, no estem fent un debat en termes de voluntat de córrer perquè sí, estem fent un debat en termes d'allò que és la responsabilitat del Govern –d'un govern–, que és donar resposta a les necessitats del sector, en aquest cas del sector de la cultura.

Em diu: «Contradiccions: el Govern ens creu o no?» Miri, el Govern, l'altre dia, dimarts passat, va presentar un acord de govern que no té en la història dels governs democràtics comparació possible, eh? Un acord de fer un pla estratègic com el que es va plantejar, i un acord de posar sobre la taula, com ja havíem dit aquí, un acord nacional. El pla estratègic vol dir que el conjunt dels sectors, des del punt de vista sectorial, des del punt de vista territorial, i buscant les especificitats de la nostra cultura, participarà en un debat que amb cinc, sis, set, vuit mesos donarà forma a un plantejament global de desplegament de la cultura d'aquest país en el període que va entre el 2012 i el 2022. Si

això no és participació i no és trencar rutines, no sé què és.

I en això és on estic segur que vostès i el Govern es trobaran, perquè això no és un invent d'aquest conseller ni d'aquest Govern. Això està sobre la taula de les necessitats de l'àmbit de la cultura, dit per molta gent des de fa molt de temps. I vostè hi és sensible i ho sap. Per tant, no estem inventant res, més que una marxa – una marxa – que sigui útil al sector. I si el problema és que la marxa és massa ràpida, jo ja miraré de parlar més amb vostès, però la marxa no l'aturarem, perquè abans és el sector que no l'aturament de la marxa.

Bé, aleshores, des del punt de vista de les contradiccions que vostè em diu –si el Govern s'ho creu–, doncs, el Govern ha aprovat una iniciativa que no té comparació possible, en un marc pressupostari... (*Veus de fons.*) Sí, escolti, ja ho vam discutir a la comissió. Si volen, seguim repetint les xifres. Ja els vaig dir quines eren les xifres reals, els vaig dir quin era el pressupost que s'havia gastat l'any 2010 i quin és el pressupost que gastarem el 2011. I és un pressupost que té una disminució a l'entorn del 10 per cent. Aquestes són les xifres, això ho hem discutit a la comissió pertinent. Si no volen..., en fi, si volen continuar mantenint xifres que no són, que no sé on ens porten... Perquè, al cap i a la fi, els més interessats a tenir més recursos em sembla que som justament els que estem governant. I tal com li vaig dir l'altre dia a la comissió parlamentària, no recordo –no recordo– que en la comissió de pressupostos cap dels grups polítics de l'oposició mencionés la necessitat d'incrementar el pressupost de Cultura. Cap dels grups de l'oposició van plantejar la necessitat d'incrementar el pressupost de cultura. Ara, en el moment d'aquesta interpellació, potser sí, però en el moment culminant, no.

Centralitat. Hi ha una confusió entre regles del joc i qui fa la cultura. Miri, la cultura d'un país la fa la gent –la fa la gent. No la fa ni el Parlament ni la fa el Govern, la fa la gent. I la gent el que necessita és un govern que tingui eines eficients. Estem parlant d'això. I si aquestes són les regles del joc que cal canviar les canviarem. Perquè fa massa anys que utilitzem les mateixes regles del joc. I són regles del joc que en alguns àmbits els que treballem en aquest àmbit de tota la vida sabem que són profundament poc eficients. Ens toca canviar les regles del joc. I a més a més vostè sap que toca canviar les regles del joc, perquè en el *sotto voce* d'aquest àmbit permanentment se'n parla, d'això. Justament de com les regles del joc n'estan, de cansades, de com n'estan, de rovellades, si em permet dir-ho així.

Això és el que hem d'afrontar, això és el que toca afrontar, i em sobta que vostè digui que no, perquè sé que en la lògica del mateix programa del PSC això està plantejat. Ho sé. En la mateixa lògica del programa del PSC això està plantejat. Per tant, és estrany. (*Remor de veus.*)

La cultura és independent. Clar que és independent. La cultura no surt d'altre lloc que de la independència dels creadors, i dels productors, i dels emprenedors de cultura. I la nostra feina no és produir-la, la nostra

feina és posar eines a disposició de la gent, que siguin útils. Aquesta és la nostra feina i això és el que estem intentant amb tots els canvis que els estem proposant.

Una finestra única de subvencions. I és clar. Vostè creu que hi ha algú que accepti que s'hagi d'anar a quatre o a cinc finestres per saber quina subvenció has d'obtenir? Vostè creu que la gent accepta que en les finestres que s'estan utilitzant ningú sàpiga qui els està jutjant? Vostè creu que això és raonable? No és raonable, i vostè ho sap –no és raonable. La gent ha de saber quines finestres té: una. I ha de saber qui hi ha al darrere, i ha de saber quins són els criteris, i ha de saber quina és l'opció política que hi ha al darrere d'aquella subvenció. Les subvencions no són neutres. Quina història és aquesta, que les subvencions són neutres? Totes les subvencions tenen una justificació en funció d'una política, i això és el que la gent vol que els diguem, perquè si no estem enredant la gent fent veure que les subvencions són neutrals. Què vol dir que les subvencions són neutrals?

Bé, aquestes són algunes de les qüestions que em sembla que hauríem d'anar traient del llenguatge, perquè a través d'anar repetint aquestes coses l'única cosa que fem és encotillar més i més el sector cultural, allunyar més i més les polítiques culturals de les necessitats del sector cultural i de la gent, i això és el que es tractaria que no féssim.

Dirigisme cultural és exactament el contrari –és exactament el contrari. (*Veus de fons.*) Deixi'l escoltar-me, dona. (*Remor de veus.*) Dirigisme cultural és exactament el contrari. I jo tinc la impressió que justament quan vostès acusen o diuen que aquesta és una política muntada sobre el dirigisme no tenen en compte que respon bàsicament a la síntesi d'una bona part de les millors propostes, o de les propostes bones, de molts dels programes polítics que estan en aquesta sala. Perquè justament és el que almenys aquest conseller, de bona fe, creu que necessita el sector: una bona síntesi de propostes que renovin moltes de les maneres de treballar del sector públic. I això és el que estem intentant.

I jo crec que ens trobarem, perquè és gairebé impossible que les coses que sé que pensa vostè i el seu grup no s'avinguin amb les coses que estan apuntades i proposades, perquè moltes d'elles estan inspirades en la mateixa tradició.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica té la paraula la il·lustre diputada senyora Consol Prados.

Consol Prados Martínez

Sí, estan inspirades en la mateixa tradició. Deixi'm que li respongui algunes coses que ha dit. Miri, no ens fa cap mena de mandra treure'ns les rutines. No és aquest el debat. Però ho hem de fer bé.

A més a més, jo crec que hem de pensar evidentment en els sectors culturals, però també hem de pensar en

la ciutadania i en la societat, i a vegades aquests debats entre els sectors culturals es tanquen en si mateixos –aquests debats–, i no pensem en la ciutadania i en la societat. I deixi'm que li digui que l'agilitat, l'agilitat que necessita la gestió no és excusa –no és excusa– per evitar el debat. I deixi'm també que li digui una altra cosa: el diàleg privat mai pot substituir el diàleg públic, el debat que s'ha de fer en aquest Parlament, el debat democràtic que hem de fer entre els grups parlamentaris. I, per tant, mai pot ser substituït.

Estem d'acord a treure'ns la rutina, estem d'acord a revisar el que s'hagi de revisar, però s'ha de fer bé. I jo el que li dic és que si volem centralitat a la cultura els canvis que ens està proposant s'han de fer bé, i ha de ser vostè, des del Govern..., des d'aquesta tribuna presentar els seus projectes i aleshores sí que li donarem aquesta centralitat. I no per la porta del darrere, a través d'unes esmenes de Convergència i Unió a la Llei d'acompanyament. Però això no ho dic jo, només. Li ho està dient també el sector.

Clar, comparar xifres, sempre es poden comparar de diferents maneres. Vostè em diu el 10 per cent, però és que està comparant el pressupost d'aquest any amb el liquidat del 2010, i el que hem de comparar és el pressupost inicial del 2010 amb el pressupost del 2011, i és per això que jo dic que es redueix el 15 o el 18 per cent.

La finestra: hi podem estar d'acord. És que és veritat que s'han d'agilitzar els tràmits i que les coses s'han de fer més fàcils, però com que és una llei de vuit articles sense exposició de motius –li ho torno a dir–, amb moltes llacunes, sincerament ens fa sospitar com es desenvoluparà aquesta finestra, i a més a més qui prendrà les decisions, qui és el consell d'administració, quins són els vocals, etcètera. I jo li parlava d'aquestes contradiccions.

I ara deixi'm també fer-li les darreres reflexions. Governar és treballar per al futur, hi estem d'acord. Però governar també, i sobretot, és prendre decisions. La cultura és pensament, vostè ho ha dit en diferents ocasions –sense anar més lluny l'altre dia en la inauguració de les jornades–, però, senyor conseller, governar significa també passar de la teoria a la concreció. Governar és treballar per al futur, com dic, però sobretot és prendre decisions. I, senyor conseller, no pot excusar-se i refugiar-se exclusivament en el futur. En els propers mesos es treballarà per a l'itinerari dels propers deu anys. Però també ens preguntem, en aquests moments, quines són les polítiques per a aquest any i per a l'any que ve.

Li faig algunes preguntes sobre qüestions molt concretes de les quals no tenim resposta del Govern, i jo crec que el Govern també s'ha de definir –que vostè s'ha de definir–, perquè aquestes respostes no poden esperar deu anys, que ens definim tots plegats. Per exemple, què pensa fer amb el Pla d'equipaments culturals. Si ho vol, en una altra ocasió jo també li explicaré quin és el meu parer i la meua visió, però volem saber –i no només nosaltres, especialment els municipis han de saber-ho també– si pensa desenvolupar aquest Pla d'equipaments culturals, o el pensa revisar,

o quines són les prioritats d'aquest Pla d'equipaments culturals. O com pensa continuar el desenvolupament del mapa de biblioteques. O com s'estan tirant endavant els plans integrals de diferents sectors culturals: el Pla integral de la dansa, del circ, o de les arts escèniques. O sobre la Llei del cinema: a més a més de negociar amb les *majors*, que ja està bé i que és necessari, també ens preguntem quan presentarà el reglament per desenvolupar la Llei del cinema. O quin impacte creu que tindrà la reducció global d'un 19 per cent en l'àmbit del suport a la creació, la difusió i la promoció cultural. O com creu que han de treballar els centres d'art i qui els ha de gestionar si realment finalment desapareixen del Conca; quina és la seva proposta.

Senyor Mascarell, cal passar de la teoria, també, a la concreció, perquè hi han respostes que la gent espera i que no poden esperar deu anys.

I, per acabar, diumenge passat es va fer una concentració a Mataró contra la supressió del Festival Shakespeare. Per cert, un festival que té un caràcter nacional, i per això també m'agradaria saber quin és el seu parer sobre la decisió que ha pres l'Ajuntament de Mataró. Un festival que calia revisar, que li calia una aposta per atreure més i nous públics, i que necessitava també recorregut, però no suspendre'l a onze dies vista del seu començament, quan la gent ja havia fet tota la feina. Es va llegir un manifest, i el manifest que llegia Manel Barceló deia així: «La crisi que estem vivint és molt dura, però més enllà de la crueltat que això suposa hi ha un altre motiu de preocupació, potser menys tangible. La crisi, o la crisi com a pretext, està buidant el valor de les paraules, del compromís i de les confiances.»

Senyor conseller, que les presses, o que la falta de recursos, o que l'excusa de la simplificació administrativa –que estem d'acord a facilitar les coses– no aturin, no trenquin el debat, la participació, l'acord, per fer realment de la cultura un eix vertebrador en aquest país.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. Per al torn de rèplica té ara la paraula l'honorable conseller de Cultura, senyor Ferran Mascarell.

El conseller de Cultura

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyora diputada. Certament té raó, les coses cal fer-les bé, i els més interessats són els que estan en el Govern, de fer-les bé.

I per tant, doncs, d'això es tracta. De fer-les bé, de no tancar-se, i justament de combinar d'una manera el més correcta possible, doncs, el diàleg amb l'acció. Això és una regla, i no li utilitzo cap clàssic. (*Remor de veus.*) La regla de combinar el pensament amb l'acció. Hi insisteixo: partint d'un element que em penso que molts dels que treballen en l'àmbit de la cultura comparteixen –amb mi, i estic segur que amb vostè–, ens sobren moltes rutines de tot tipus, i algunes de

mentals o de mecanismes que tenen a veure amb coses que donem per bones i que no ho són.

Per exemple vostè em parla..., tota l'estona m'ha parlat de la centralitat, la centralitat, la centralitat de la cultura. Miri, la centralitat de la cultura necessita en primer lloc que s'entengui que la cultura és sobretot una responsabilitat de la política, eh?, i molts anys hem sentit dir el contrari, que s'havia de separar la cultura de la política, i això és un greu error. S'ha de separar la política de l'intervencionisme cultural, però s'ha d'intentar –i per aquí comença la centralitat– que hi hagi preocupació política per la cultura. I això vol dir responsabilitat del Govern respecte de la cultura, i vol dir que els organismes que han de gestionar la cultura han de tenir responsabilitat política, han d'estar ubicats en la lògica de l'estructura política. I aquest és un error que encara mantenim, ara com ara, justificant institucions i accions que van en la direcció absolutament oposada. Perquè hi ha hagut molt de temps..., algunes persones des del món de la política han pensat que la manera de resoldre el problema de la cultura era posant-lo en la prestatgeria dels ornaments. I es podia posar la cultura dins d'un organisme autònom en una prestatgeria plena d'ornaments. Això és un gran error. I això és el que hem de liquidar, i de manera..., de pressa, perquè una legislatura passa molt de pressa –molt de pressa– i el nostre sector no pot aguantar una legislatura donant voltes, hem d'accionar.

Vostè m'ha dit: «Acció, acció.» Sí, oi tant, i tant. Biblioteques, m'ha parlat de biblioteques, m'ha parlat de dansa... Sí, sí, i tant. Amb tots aquests sectors estem actuant, perquè sap que hi han programes en alguns d'aquests sectors que han estat relativament o majoritàriament aturats perquè, justament, estaven en algun organisme que no tenia capacitat per prendre decisions. I si no que li ho preguntin al sector de la dansa, i al sector del circ, que li ho preguntin. Per tant, hem de prendre decisions, eh?, i aquestes decisions les està prenent amb tota convicció el Govern, justament a partir de tot el que vostè em diu.

Compareixença. Pensi que hi ha una compareixença demanada sobre el tema de l'organització de l'àmbit, eh? Està demanada –la vaig demanar jo mateix, està demanada–, i tingui present que des del punt de vista de totes les lògiques de l'agència de patrimoni és evident que ara el que farem és començar a desplegar-la. Amb una intenció fonamental, que l'1 de gener del 2012 la manera de gestionar el patrimoni a Catalunya sigui radicalment –pugui ser radicalment– diferent de com ha estat en els darrers anys. Radicalment diferent, perquè una de les riqueses més importants que té aquest país és el patrimoni. Té dues riqueses: el patrimoni i els professionals que treballen en l'àmbit del patrimoni. Però té un gran error, que és que les polítiques no estan a l'alçada ni de la riquesa ni dels professionals de l'àmbit, i això no pot esperar gaire temps. Per això hem aprovat l'agència, perquè l'agència necessita un període de preparació mínimament sòlid, que a més a més serà compartit, perquè estic segur que l'agència tindrà al final el seu vistiplau –n'estic absolutament convençut.

Per tant, aquestes són les coses en què estem treballant a hores d'ara: llarg termini sí, curt termini també, i de manera immediata. És l'única manera de fer un bon plantejament: curt termini i llarg termini; molta acció i molta reflexió, molt trencar rutines i molta convicció. És en el que estem.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el compliment dels acords de la Cimera per a la Reactivació Econòmica del 25 de març de 2011 (tram. 302-00052/09)

Passem al setzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el compliment dels acords de la Cimera per a la Reactivació Econòmica del 25 de març de 2011. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari Socialista i en el seu nom té la paraula la il·lustríssima diputada senyora Judit Carreras.

Judit Carreras Tort

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, conseller Mena –veig que no hi ha el conseller Mas-Colell–, conseller Mascarell, mirin, nosaltres vam presentar la interpellació en el darrer Ple fonamentant-la en tres línies bàsiques: una, la necessitat de fer front a la crisi econòmica que viu Catalunya; la segona línia bàsica era parlar de les conclusions a què havia arribat la cimera sobre la crisi econòmica celebrada el 25 de març del 2011, i la tercera era el mandat que havia donat aquest Parlament al Govern amb relació a la moció..., en la Moció 25 d'aquesta legislatura, 25/IX.

En aquella interpellació teníem dubtes, i per això la vam plantejar. I és que nosaltres considerem que aquest Govern no té mesures concretes per a la reactivació econòmica –per a la reactivació de l'economia catalana–, que el Govern es troba paralitzat amb relació a les conclusions –i es trobava i es troba paralitzat pràcticament– de la cimera del 25 de març, i teníem dubtes també sobre si el Govern assumia realment allò que establia el document de conclusions derivat de la cimera del 25 de març. No vèiem ni que s'estigués treballant –ni que s'estigués treballant– en l'adaptació de l'acord estratègic per al 2011, tal com establia el document de conclusions, ni vèiem una política energètica, no vèiem una política industrial, i no és la primera vegada que ho diem en aquest faristol, en aquest hemicle.

El conseller ens va apuntar, doncs, que hi hauria una reunió, una primera reunió de la Comissió de Seguiment de l'Acord Estratègic el passat 14 de juliol, i així va ser. Però més enllà, diguem-ne, del que ens va anunciar el conseller, nosaltres els dubtes que plantejàvem –que teníem i que per això vam plantejar la

interpel·lació— no se'ns van aclarir, i nosaltres considerem que, en fi... Per això vam presentar aquesta moció.

Moció que es fonamenta en dues línies molt clares, bàsiques: una, demanar al Govern que compleixi amb el Parlament i, dues, que no donin per perdut el 2011. Amb relació a la primera —demanar al Govern que compleixi amb el Parlament—, hi insisteixo, el Govern tenia un mandat molt clar, que era la Moció 25/IX, que els deia que dins del mes de juny havien de presentar la documentació relativa al compliment dels acords que constaven en les conclusions de la Cimera per a la Reactivació Econòmica, i aquesta documentació no es va presentar al Parlament. Per tant, en la nostra moció el que fem és demanar que compareguin..., una compareixença, demanem: que el Parlament insti el Govern a comparèixer, amb els membres de la Comissió de Seguiment de l'Acord Estratègic, en compliment també d'aquella resolució que en la setena legislatura ja va acordar, amb unanimitat de tots els grups en aquest Parlament..., i que hi havia acord a comparèixer després de les comissions de seguiment de l'acord estratègic. I, per tant, el plantejament del primer punt de la nostra moció, doncs, recull aquell esperit d'aquell acord de tots els grups parlamentaris de la setena legislatura. Per tant, vist que no s'havia presentat la documentació el mes de juny, tal com deia la moció, demanem que es comparegui, demanem que el Parlament aprovi demanar aquesta compareixença al Govern.

I, per altra banda, deia que no..., la moció tenia un altre eix, i era que no es donés per perdut el 2011. Perquè el país no es pot permetre perdre més temps —ho dèiem en la interpel·lació—, i que no tenim temps per perdre ni en la lluita contra la crisi, ni en la lluita contra l'atur, ni en l'aposta per a la reactivació econòmica. I per això la nostra moció recollia alguns dels aspectes del document de conclusions, com és ara la posada en marxa de polítiques de foment de l'ocupació, convocar plans d'ocupació, convocar el programa Inicia, convocar línies d'ajut d'incentius al comerç, al desenvolupament turístic, presentar plans específics per a la reindustrialització de les comarques més afectades per la reducció de l'activitat econòmica, i tot això fer-ho abans del 30 de setembre del 2011.

Convergència ha presentat unes esmenes en aquesta moció i hem estat intentant arribar a punts d'acord, però sempre mantenint clara la línia de dir: «No donin per perdut el 2011.» Per tant, aquest era un dels nostres fonaments d'aquesta moció. I l'altre era dir: «Compleixin amb el Parlament, compareguin.» Aquesta voluntat, diguem-ne, d'acord i de mà estesa..., no hem estat capaços d'aconseguir-la, perquè aquests són els elements bàsics de la nostra moció. I, per tant, doncs, més enllà que podíem arribar fins a finals d'any, no ha estat possible arribar a aquest acord.

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats...

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustríssima diputada. L'únic grup parlamentari que havia presentat esmenes les ha retirat. Per

tant, poden intervenir la resta de grups per fixar la seva posició. Inicialment té la paraula el diputat del Grup Mixt senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, honorable president. Honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, doncs, estic d'acord amb l'esperit de la moció i un cop aprovada la dotació pressupostària estic a favor d'adoptar mesures per pal·liar la desocupació existent a Catalunya. Crec que aquesta és la principal preocupació dels ciutadans del nostre país i és obligació d'aquest Parlament, però fonamentalment del Govern, trobar solucions, bé, el més àgils possibles i el més eficients possibles.

El que és cert és que els acords de la cimera, diputats del Grup Socialista, s'han d'emmarcar en una realitat política que és una realitat dura, i és que a Catalunya, malauradament, tenim molt poca capacitat normativa, molt poca capacitat legislativa en qüestió de matèria laboral. Per tant, a favor dels plans específics de polítiques actives d'ocupació juvenil, que podrien abraçar des de l'educació al mestratge i al seguiment personalitzat dels joves en atur. Però calen recursos, i aquests recursos surten dels impostos, i els impostos molts dels que paguem se'n van a Madrid i no tornen.

I, per tant, doncs, aquí a treballar plegats en tot el que sigui desenvolupar polítiques d'ocupació, d'assessorament empresarial, i també en allò a què fan referència vostès aquí a la moció, de les línies d'ajut d'iniciatives al comerç, del desenvolupament del turisme i accions a la reindustrialització de les zones afectades per la disminució de l'activitat econòmica.

Però el que crec que també hem de buscar tots plegats és que el Govern aconseguixi el concert econòmic perquè així, doncs, tots els acords de la cimera es posaran en marxa i en el termini que vostès volen, perquè disposarem de tots els nostres recursos i podrem fer efectius els acords de la cimera.

Moltíssimes gràcies, president. Il·lustres diputats i diputades...

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat té la paraula l'il·lustre diputat senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Bé, des del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència en el seu moment no vam donar suport als acords que es van adoptar en la cimera anticrisi que es va convocar, en la mesura que els acords que en aquell moment es van aprovar no eren els acords que necessita el nostre país per sortir de la crisi econòmica.

I ja s'ha vist com no hi ha hagut cap implementació real, factible, d'aquells acords per poder en aquests moments parlar que estem en una situació millor quant a la reactivació econòmica que no pas fa uns

mesos. Al contrari que està passant, precisament, a tot Europa. A tot Europa en aquests moments ja s'està començant a sortir de la crisi econòmica. El creixement econòmic del primer trimestre de l'any 2011 a Alemanya, a França, als principals motors econòmics de la Unió Europea..., ja dona un creixement econòmic positiu. No pas ni a l'Estat espanyol ni en particular a Catalunya, on s'observa un estancament total.

Això indica que en aquests moments el problema que té Catalunya és estructural –és estructural–, que en aquests moments o hi ha una injecció de recursos substancial, una injecció de recursos que realment ens permeti activar els motors de l'economia –n'hem parlat moltes vegades: inversió en infraestructures, recerca i desenvolupament–, no podrem sortir de la crisi. I avui mateix la Cambra de Contractistes ha fet públic un informe on especifica que, si l'ajust pressupostari que aquest any s'ha portat a terme i que ha implicat que s'hagi rebaixat la inversió en infraestructures un 78 per cent en obra licitada en el nostre país es produeix l'any 2012, la recuperació, la sortida de la crisi econòmica queda tocada de mort.

Per tant, estem en un moment on s'ha d'afrontar realment quins són els motors de l'economia, els aspectes essencials. Ja ho vam dir: podem fer un teatre o podem fer una cortina de fum, podem construir un país de cartró pedra i pensar que amb aquests tipus de mesures sortirem de la crisi econòmica. Ja vam fer l'Acord per a la competitivitat de l'economia catalana, ja fa molts anys; ja hi ha hagut els pactes de Lisboa; no s'ha implementat absolutament res al nostre país.

I és, per tant..., que davant d'aquesta moció el nostre subgrup parlamentari s'abstindrà. S'abstindrà: tampoc volem posar cap tipus de pals a la roda, i qui vulgui intentar a través d'aquestes mesures sortir-se'n, doncs, que ho faci. Però nosaltres ens abstindrem perquè creiem que la sortida de la crisi i les mesures que són necessàries per sortir de la crisi passen per un altre tipus d'estratègia.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

En nom del Subgrup Parlamentari de Ciutadans té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidente, *conseller*, diputados, me produce una cierta –cómo decirlo–... Me gusta, me gusta escuchar sus..., me ha gustado escuchar su propuesta. Puedo ser ingenuo. Dice usted: «Pido al Gobierno que cumpla con el Parlamento.» ¡Pero si no lo hacen! No se canse, no lo hacen. El Parlamento les molesta. El parlamentarismo es un estorbo, es una cosa que hay que cumplir, son trámites. ¿Son trámites por qué? Porque incumplen permanentemente aquello que aprueban en esta cámara.

Hablando del CAREC y de la cumbre... (*Veus de fons.*) Sí, ¡y tanto que sí, hombre! Hablando del CAREC, ustedes incumplieron una moción de este Parlamento

que obligaba a que invitasen ustedes al sector financiero a esa cumbre, a esta *cimera* que iba a aportarnos el bálsamo de fierabrás para salir de la crisis. El CAREC –el CAREC–, una nueva externalización de la decisión política –externalización de la decisión política–, un consejo asesor, una vez más, que marca el camino a seguir, la senda a seguir, para que un gobierno diga que «claro, si es que nos lo marcan los asesores externos». Tomen decisiones.

Yo estoy convencido..., y comparto con usted su inquietud por la aplicación de aquello que se propuso, que era bien sencillo: la simplificación de la Administración, la reforma de la formación profesional, la creación de planes de empleo sectoriales –algo que debe ser..., todavía tienen que estar pensando. Yo creo que cuando decidan aplicar los planes sectoriales habremos pasado la crisis; no sé si todavía mantendremos un 10 por cien de paro estructural, pero desde luego que para salir de la crisis no van a servir.

Y después los brindis al sol habituales: las propuestas fiscales para las pymes, el pacto fiscal y las infraestructuras, en definitiva. El CAREC diseñó –porque está concertado– aquellas medidas políticas y económicas que el Gobierno de Artur Mas tenía diseñadas con anterioridad. Y nos llevaron a todos a la *cimera* –yo recuerdo haber participado en ella– para hacernos aquello que pretendía el Gobierno de Artur Mas, que era una foto. Y la foto, desde luego, la sacaron. Eso sí, la cumbre contra la crisis acabó sin acuerdos concretos. Y lo estamos viendo meses después.

Finalizaré, presidente. El director de *La Vanguardia*, señor Antich, hizo un editorial al día siguiente, que hablaba de la «cumbre a la catalana». Efectivamente, a la catalana: mucho ruido y pocas nueces. Porque lo que se pretendía era, una vez más, hacer como en aquellas películas del oeste –siguiendo el símil de esta mañana–: que por delante parece que son viviendas, pero por detrás no son más que fachadas apuntaladas.

Gracias, presidente; gracias, diputados.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per fixar posició també, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'il·lustre diputat senyor Sergi de los Ríos.

(*Remor de veus.*)

Senyores diputades, senyors diputats, estem acabant el Ple, eh?, paciència.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, hem llegit amb atenció el contingut d'aquesta moció i ja anunciem el nostre vot favorable.

De fet, veiem en aquesta moció de reactivació econòmica del nostre país com una moció de sentit comú –de molt sentit comú–, i per tant ens ha sorprès molt aquest anunci que ens han fet de la retirada de les es-

menes que ha presentat el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. De fet, esperem conèixer les seves reflexions per haver retirat aquestes esmenes, que en certa manera enteníem que venien, doncs, a matisar alguns dels aspectes continguts en aquesta moció, i per tant realment esperàvem tenir avui un debat amb un caire diferent del que està agafant en aquestos moments.

En primer lloc, es demana comparèixer al Parlament els membres de la Comissió de Seguiment de l'Acord Estratègic. Absolutament d'acord. De fet, el que es demana és complir un acord d'aquest mateix Parlament. Nosaltres, el nostre grup parlamentari, l'Acord estratègic per a la plena ocupació..., per a l'ocupació, per a la internacionalització i la competitivitat de l'economia catalana, des del primer moment entenem que és un bon instrument –és un bon instrument–, que es va començar a forjar l'any 2004, quan es van produir els primers fenòmens de deslocalització; que va començar a funcionar el 2005, i per tant ha anat tenint les seves successives actualitzacions. I entenem que és un bon instrument; un bon instrument on hi ha un acord per part, en aquell moment, del Govern i dels agents socials i econòmics del nostre país. I el fet de comparèixer en el Parlament, senzillament, el que continua fent és pinya al voltant de prendre les decisions de sortir de la crisi econòmica; és continuar fent pinya partits polítics, Parlament, Govern, agents socials, agents econòmics. I la seva compareixença en el Parlament entenem que és una bona mesura en aquesta línia. Per tant, no veiem el perquè no ens podem posar d'acord tots en aquest punt.

Després, referit als punts 2, 3 i 4 d'aquesta moció subsegüent, en certa manera afecten el Departament d'Empresa i Ocupació, clarament. I una de les tasques que té el Parlament, que ara el diputat Cañas s'hi referia, doncs, és l'impuls; el control, però també l'impuls des del Parlament a les mesures que ha de prendre el Govern. I em sembla totalment ajustat impulsar mesures en l'àmbit de l'ocupació, impulsar mesures en l'àmbit de convocatòries d'ajuts, que en aquestos moments encara no estan convocades, i finalment impulsar mesures de reindustrialització de determinades comarques que pateixen encara amb més crueltat els efectes de la crisi.

Entením, doncs, que aquestos tres aspectes d'impuls des del Parlament a l'obra de govern són perfectament oportuns. I, de fet, tant ahir, a la sessió de control, com aquesta tarda, que hem vist o hem pogut seguir una interpellació, doncs, entenem que són molt ajustats, amb mesures d'ocupació per a un nou..., que es convoquin els nous plans d'ocupació, que es convoquin els ajuts i incentius al comerç, que es convoquin els ajuts al desenvolupament turístic. Efectivament, una gran temporada turística, que estem tenint, però aquestos incentius no poden deixar-se de convocar. S'han de convocar ja, i l'any està acabant –i l'any està acabant. I, finalment, els plans específics de reindustrialització, que ja van ser iniciats pel Govern anterior. Recordem els casos concrets de la comarca de l'Anoia, o de la Ribera d'Ebre o de la Terra Alta. Per tant, anar atacant aquelles comarques que pel seu teixit social i econò-

mic, la seva estructura, tenen i estan patint en aquestos moments encara amb més crueltat la crisi econòmica.

Finalment, una reflexió final. Evidentment, la reactivació econòmica l'hem de fer amb el pressupost que tenim, i ahir en parlàvem quan parlàvem del pressupost. I crec que amb aquestes mocions..., i sobretot per a tots aquells que ens escolten també val la pena fer una reflexió, i és que una part important de tenir mesures des del Govern, des de les institucions públiques per fer front a una reactivació econòmica, per fer front a la crisi a través d'una reactivació econòmica, passa pel finançament –passa pel finançament–, per poder fer polítiques industrials –per tenir recursos per poder fer polítiques industrials–, polítiques en el sector turístic, polítiques d'ocupació.

Només una dada, només una dada per a la reflexió: a Euskadi i Navarra, dos territoris que actualment formen part de l'Estat espanyol, amb un sistema de concert econòmic són dos territoris que tenen la meitat d'atur del que tenim a Catalunya –la meitat. Potser molts anys de tenir un sistema de finançament que realment cobreix les seves necessitats..., han pogut fer polítiques industrials, polítiques de projecció exterior, polítiques d'innovació i de recerca, que realment els han fet tenir una base molt sòlida de la seva economia i travessar aquesta crisi econòmica en unes altres condicions.

Moltes gràcies, senyors i senyores diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, moltes gràcies, president. Jo vull agrair a la senyora Carreras haver fet una moció simplement raonable; crec que està bé, perquè entenc que la moció buscava un objectiu: que el Govern compleixi allò a què es va comprometre. No és una moció –permeti'm que li ho digui, no?– atrevida, fins i tot li diria que és una moció conservadora, però li agraeixo que sigui això, perquè crec que això el que evidencia és que un parlament ampli com aquest el que ha de fer és mandat al Govern que compleixi allò a què s'ha compromès.

De fet, la moció el que fa d'una altra manera és posar de manifest la inacció del Govern en capítols fonamentals a l'hora d'impulsar instruments que afavoreixin la reactivació econòmica. Quan es demana que convoqui plans d'ocupació, es posa de manifest que els plans d'ocupació no han estat convocats. Quan es demana programes d'assessorament per a petites i mitjanes empreses, es posa de manifest que una cosa tan senzilla com aquesta no ha estat convocada. Quan es demanen línies d'ajuts i incentius al comerç, es demana..., que això tampoc s'ha fet. Quan es plantegen plans específics de reindustrialització...

Però la sorpresa que salta en la tarda d'avui no és el que vostès proposen, és que ni tan sols això sembla, per ara, que el Grup de Convergència i Unió està disposat a votar. I la pregunta és: si no voten això, què estan disposats a votar? Perquè crec que posa de manifest això, que avui el diàleg que accepta Convergència i Unió només és un: la submissió. La submissió al Govern, acceptar acríticament la seva inacció, entendre que el parlamentarisme és aplaudir allò que no és ni tan sols aplaudible, sinó que fins i tot és rebutjable. I, per tant, li vull agrair a la senyora Carreras el fet que hagi fet una moció d'aquestes característiques, perquè si ni tan sols això, avui, diputats i diputades de Convergència i Unió, poden votar, la pregunta és: què poden votar?

En segon lloc, volia aprofitar per fer una reflexió entorn de l'informe del CAREC i el que va ser la cimera entorn d'un debat econòmic. La senyora Carreras posava de manifest: «Turisme, recuperem; exportacions, recuperem.» Però crec que precisament el que el conseller Mas-Colell va declarar fa quinze dies, que era un informe de referència, com l'informe del CAREC..., el que ha posat de manifest és que la doctrina del dolor –la doctrina del dolor i de l'ajust dur– el que fa és..., a més de ser dolorosa, ser profundament inútil, radicalment inútil. Perquè mirin, en un context on pugen les exportacions i on el turisme tira, per què no hi ha reactivació econòmica? Doncs, molt senzill, perquè l'ajust del dèficit només centrat en la despesa el que fa és enfonsar encara més l'economia.

Podríem encarar un escenari d'ajust més dilatat del dèficit, i d'un ajust més dilatat del dèficit –atenció– en política d'ingressos. Però no, la política d'ingressos pel Govern de Convergència i Unió no es pot tocar. Demanar esforç a l'economia especulativa o a qui més contamina o a qui més té és un impossible; a aquests no és que els plantegem el repartiment del dolor –en termes d'en Mas-Colell–, ni tan sols els demanem un petit esforç. I, lamentablement, després del mes de març, amb l'informe del CAREC, on el que es va fer és la doctrina del dolor, on ser mínimament socialdemòcrata en aquella cimera era ser radicalment provocador, doncs, el que ens trobem –el que ens trobem– és que aquesta doctrina del dolor –per cert, també aplicada durant tot aquest temps en matèria de política econòmica, especialment en el darrer any, pel Govern Zapatero– el que fa és deprimir encara més l'economia. Ep!, no ho diuen els radicals d'Iniciativa Verds i d'Esquerra Unida, ho està dient en Krugman, ho està dient molta gent i molts economistes, que el que plantegen avui és que aquest consens europeu –que és veritat, el president Mas l'aplica fil per randa– està fent deprimir més encara l'economia.

Per últim –per últim–, nosaltres el que farem és votar aquesta moció. Dir que trobem a faltar debats i conclusions i aspectes a què s'havien compromès i no estan complint; el debat energètic és un debat central per sortir de la crisi. Entenem que el Govern, a aquestes alçades, no està complint. I sobretot el que entenem és que, si una virtut té la seva moció, senyora Carreras, és que avui es posa de manifest que ni el més bàsic –dir-li al Govern que compleixi allò a què s'ha compromès–

és capaç –sembla, per ara, no?–, aquest Parlament i la majoria que el sustenta, doncs, d'aprovar-ho i tirar-ho endavant.

Moltes gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Pedro Chumillas.

Pedro Chumillas Zurilla

Senyor president, honorable conseller, diputats, diputades, em costa molt, després de sentir cites en llatí de tres grups parlamentaris, ja aquest matí –un ens ha explicat l'etimologia de *democràcia*; l'altre ha parlat del «quid pro quo», i que més aviat era un «do ut des», i al final el «tu quoque, Brutus»–, doncs, no dir també una frase en llatí. Llavors, la meua serà la de «non multa, sed multum», i ho traduiré com que no s'ha d'estar per moltes coses, sinó fer-les molt bé, eh? No es tracta de fer moltes coses, sinó de fer-les molt bé.

Llavors, em sembla que aquesta moció pertany al primer grup de coses: massa coses, massa coses. Es tracta de fer-les molt bé. Tenim aquí un document..., però, aquest no, un de més gros encara, que es diu Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana. El que el grup del CAREC va proposar a la cimera –ja estava més aprimat– és bàsicament el mateix. I el document que en va sortir, doncs, ja s'ha aprimat del tot..., bàsicament està contingut. Llavors, el que el nostre grup pensem és que no és qüestió de què s'ha de fer. El full de ruta, un bon full de ruta, ho va reconèixer tothom que ho era, això; també el nostre grup, quan vam votar a favor de l'acord estratègic. Es tracta de fer les coses.

Han passat ja, amb acord estratègic, set anys. I, clar, el balanç: un deute d'un 18 per cent del PIB, un dèficit vora del 4 per cent, deslocalitzacions massives, 700.000 aturats. Dir que això no pot ser i que hem d'arreglar-ho, doncs, són cent cinquanta pàgines i tothom ho pot fer. En aquesta cambra no estem per fer tesis doctorals o llibres de venda a El Corte Inglés, sinó per fer lleis que arreglin les coses.

Bé, fa ja bastants anys que està determinat que el problema de moltes empreses catalanes, no totes, és la productivitat. Què passa? Què passa amb la productivitat? Doncs, aquest és el problema que s'ha d'arreglar. S'està preguntant a les empreses que funcionen? Han tancat moltíssimes, però unes altres no; les exportacions van endavant. Fa poc m'ho deia un empresari: «Escolta, jo tinc tres-cents treballadors, exporto i aquí no tinc cap problema; ningú em pregunta què faig. I com jo, uns quants.» No és tan difícil –no és tan difícil.

En canvi, ens trobem que en aquesta moció s'insisteix que ha de ser el poder públic el que engegui l'economia. No, ha de posar les condicions i prou. Insistir massa pot fer el que està succeint, que sense comptar

amb alguna agència pública, amb la Generalitat, amb alguna administració, la gent s'ha acostumat a no saber fer res, eh? Doncs..., bé.

Volia també dir que afortunadament durant aquests dos dies –demà serà el tercer– hem vist que en aquestes lleis, aquest elefant partit o aquestes tres «mini-bús lleis»..., moltes coses de les que es demanaven a la interpellació –en tot cas, una qüestió de temps–, doncs, han anat sortint. Jo almenys les he sentit. O sigui, que quedaria una mica obsoleta, eh? Tot el que es demana aquí ja està fet, s'han començat coses i ha quedat bastant clar. Serà qüestió del Govern dir ara com dóna comptes o com dóna explicacions, etcètera.

Començava dient: «Non multa, sed multum.» Si ja tenim un acord estratègic, si hi ha una comissió de seguiment de l'acord estratègic, per què hem de fer una altra comissió que segueixi la cimera del 25 de març? I si fem una altra cimera, també l'haurem de seguir. Ja està bé. Seguim l'acord estratègic i punt. Em recordava la insistència d'algun altre grup aquí de seguir un pacte nacional per a l'educació quan ja tenim una llei d'educació posterior que el supera. Doncs, agafem l'última cosa o la que toca i seguim-la.

En definitiva, em sembla una mica supèrflua aquesta moció, però també entenem que ha de ser el Govern qui decideixi com seguir les coses i la seva tasca. Per tant, si ells decideixen que volen complir aquests terminis i aquestes recomanacions, ells són els que governen i a nosaltres, doncs, ens semblarà molt bé.

Per tot això la nostra posició serà d'abstenir-nos.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Finalment, també per fixar posició en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula la il·lustre diputada senyora Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, fa una mica més d'una hora negociàvem encara unes esmenes perquè el Govern i aquest grup parlamentari han demostrat al llarg d'aquesta legislatura que tenen la voluntat d'arribar a acords.

Ho hem fet al llarg d'aquesta legislatura en tots els àmbits de treball, en tots els àmbits econòmics que s'han posat sobre la taula; ho hem anat demostrant una moció darrere una altra. I els he de dir que a mi, que em tocava fer el mateix paper quan estava a l'oposició..., no vàrem tenir la mateixa sort, no vàrem trobar un govern amb ganes de pactar, amb ganes d'arribar a acord i veure que la situació econòmica difícil que travessava el país requeria la suma de tots els esforços. I, per tant, doncs, aquesta era i és la voluntat de Convergència i Unió i aquesta era i és, hi insisteixo, la voluntat de tots nosaltres.

Però, és clar, hem retirat les esmenes. Hem retirat les esmenes, doncs, perquè vostès fa, hi insisteixo, una

mica més d'una hora demanaven la reprovació del conseller perquè pretenen que endreci en sis mesos el que vostès varen espallar durant set anys. De tot allò on ens hem trobat, allà on som, la situació que hereitem com a país i com a forces polítiques que ens toca, doncs, tirar endavant la situació del país, algú n'és responsable. Sens dubte hi ha una crisi que ens ha afectat a tots, però també ha afectat de forma diferent en els diferents països. I a l'Estat espanyol i a Catalunya qui ha estat al front a l'hora de governar-ho tot plegat, tant a l'Estat com a Catalunya, han estat vostès.

I, per tant, des d'aquí volem manifestar que donem tot el suport al conseller perquè segueixi fent les polítiques que s'estan fent, polítiques valentes i decidides a l'hora de tirar, doncs..., escolti'm, per exemple el Pla estratègic de la moto, que després de set anys del seu Govern no hi era. I ha fet falta un nou govern que en sis mesos ho ha fet. I ens trobem, per exemple, que el senyor Riera, el president del clúster de la moto, i que evidentment no forma part del Govern, felicita i valora el suport i la feina feta pel Govern. O per exemple tota la feina proactiva que s'ha fet amb totes les indústries que, doncs, ens anunciaven una situació difícil, de dificultat, i que vostès havien donat per mortes, com Derby, Sharp, Valeo, i que en canvi una acció ben feta i valenta des de la Direcció General d'Indústria i per part de la conselleria i del conseller ens ha portat a dia d'avui que cap d'aquestes empreses hagi tancat, no? I, per tant, nosaltres agraiem que en aquest Parlament i en les seves actuacions tinguin més l'esperit que demostrin amb la llei òmnibus que no pas l'esperit que ens han demostrat fa poc més d'una hora.

Seria bo que poguéssim arribar a sumar esforços, perquè és així com el país ens demana que treballem. Ens demana que treballem sumant esforços per tirar endavant el país, amb el conjunt de la societat però també amb totes les forces polítiques. I això no es fa buscant un titular fàcil de diari; això no es fa, doncs..., mirar de fer aquí una notícia molt fàcil i demà endur-se'n el titular, però que després d'això no queda res. I després d'aquest no-res el que se'ns exigeix, i ens ho demana la societat al conjunt de les forces polítiques, és que treballem per tal d'aconseguir una situació econòmica millor i que les empreses puguin tirar endavant les seves iniciatives.

I aquest Govern ho té molt clar, ho té molt clar i ha decidit treballar en aquesta matèria. No els ho recordaré –vostès ja ho han sentit abans–, quina és la situació en què, doncs, ens hem trobat, es troba el país, no? I aquí es tracta de sumar esforços amb el conjunt de la societat, i així ho hem demostrat amb el que és la formació del CAREC, amb el que és també la realització de la cimera, amb el que és la suma d'esforços amb el conjunt de la societat, amb les persones, amb els agents econòmics i socials i també polítics.

I es manifestava, doncs, que els felicitaven per aquesta moció en la qual –i ho deien vostès mateixos!– l'únic que demanen –en aquesta moció– és que el Govern compleixi allò que està establert. No pateixin. Per a això no cal que ens presentin mocions. Perquè complim allò que el Govern s'ha compromès a fer no cal presentar mocions, perquè aquest Govern no és un go-

vern només de paraules, sinó que és un govern..., de paraules. (*Remor de veus i rialles.*) Perquè es compleixi allò a què s'ha compromès, hi insisteixo, no cal una moció. No s'és més per fer més, sinó per fer-ho millor. I, no ho dubtin, això és el que fa i farà el Govern del president Mas.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada.

Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Bé, votem el setzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció presentada pel Grup Parlamentari Socialista sobre el compliment dels acords de la Cimera per a la Reactivació Econòmica.

Comencem la votació.

La moció ha estat rebutjada per 49 vots a favor, 59 en contra i 15 abstencions.

Suspenem la sessió d'aquesta tarda i la reiniciem demà matí a les deu, al punt dissetè.

La sessió se suspèn a dos quarts de vuit del vespre i catorze minuts.